ORAȘE ALE LUMII

Radu COSAȘU

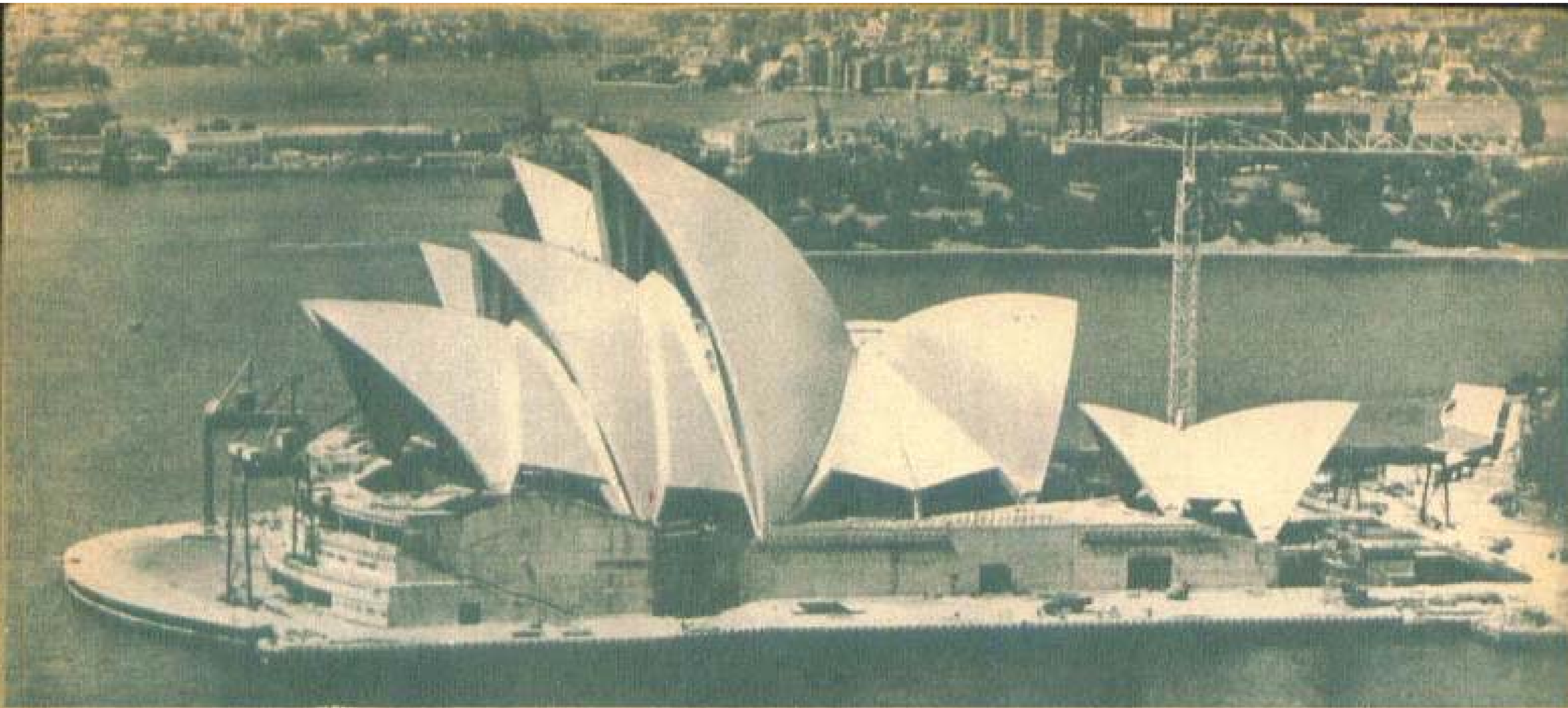
Puține, foarte puține idei a emis omenirea în ultimul deceniu, care să nu fie discutate, contestate, respinse uneori, „da capo al fine". Firește, aceasta nu e grav, nici trist. Viața spiritului critic e la fel de importantă ca și viața milioanelor de copii pentru care tremurăm cu toții. Dar, din neistovitul refuz, oamenii vor să se aleagă cu una, două, trei idei certe, solide, rezistente la cutremure și îndoieli. Fie ele banale, poate chiar ineficace — totuși incontestabile, integral adevărate. Toate contestările visează în adîncul lor — oricît ar fi de dure și intransigente — la descoperirea unui punct incontestabil. Toate dezacordurile se mișcă fascinate după un acord, precum în pustiu caravanele după o oază. Precum în pustiu, așa și pe pămînt...

Și iată deci ideea înfrățirii orașelor — cîte două, cîte trei, luate din cele patru puncte cardinale ale lumii. Terorizați atomic, echilibrați atomic, întorcînd pe o față și pe alta pacea și războiul, discutînd la nesfîrșit (mai bine discutînd decît ucigîndu-se) tratatele, proiectele, utopiile și realitățile, neînțelegîndu-se în mii de amănunte, oamenii au ajuns să spună și să opună ceva frumos și imaginabil spaimelor și furiilor: orașele să se proclame frați și surori, orașele lumii să-și găsească rudenii de sînge, să intre în familii whitmaniene. Cine ar putea contesta această idee? Ce „nu", ce „veto" i se poate opune? Ar trebui să te demaști ca idiot sau paranoic. E o idee prea poetică? De ce nu? Am văzut ce au făcut ideile prea prozaice. E un gînd prea generos? Am văzut ce a făcut cinismul. E irealizabil? Urmăriți acest album, planșă cu planșă și veți vedea ușor că orașele — indiferent de meridian — au în adîncul lor, ca în ochii unor copii născuți din aceeași femeie, aceeași lucire a privirii, aceeași neprihănire, aceeași inocență. Nici un oraș al lumii nu cheamă la distrugere, toate vin din pace și se întorc la ea. Sînt rude de sînge și grupele aceleași sanguine comune se numesc turle, străzi, parapete, cărămizi, pietre, fire electrice, biserici, tutungerii, biblioteci („o bombă e oribilă în primul rînd fiindcă distruge o bibliotecă" — spunea Gide), cafenele, ferestre, mai ales ferestre. Dacă biologia a descoperit înrudirea fraților prin celule minuscule, orașele își găsesc familia comună în infinitul mic al ferestrelor. Puneți uriașul corp al orașelor sub microscop — ca în laborator, celula vie — și veți găsi în fiecare por, în fiecare fir, fereastra. Acolo joacă viața, ferestrele sînt cromozomi care ne leagă real și incontestabil de la pol la pol.

Sînt atît de frumoase orașele lumii — ochii lor, fruntea, pînă și numele lor, cu ciudatele lor silabe: Cal-cu-ta, To-ki-o, Mos-co-va, Pa-ris și atîtea alte melodii — încît ele ne dau dreptul la utopii impudice: să pavoazăm de pildă fabricile unde se migălesc bombele atomice cu aceste planșe... Văzîndu-le, poate că înșiși atomii de plutoniu ar paraliza de rușine. Și în locul fuziunii lor vizînd catastrofe, ei s-ar lega într-un vis nou, de dragoste nesfîrșită cu planeta. Dacă nu putem fi utopici nici în preajma unui An nou, nici cînd privim cerul lumii spuzit de case și ferestre, atunci cînd?

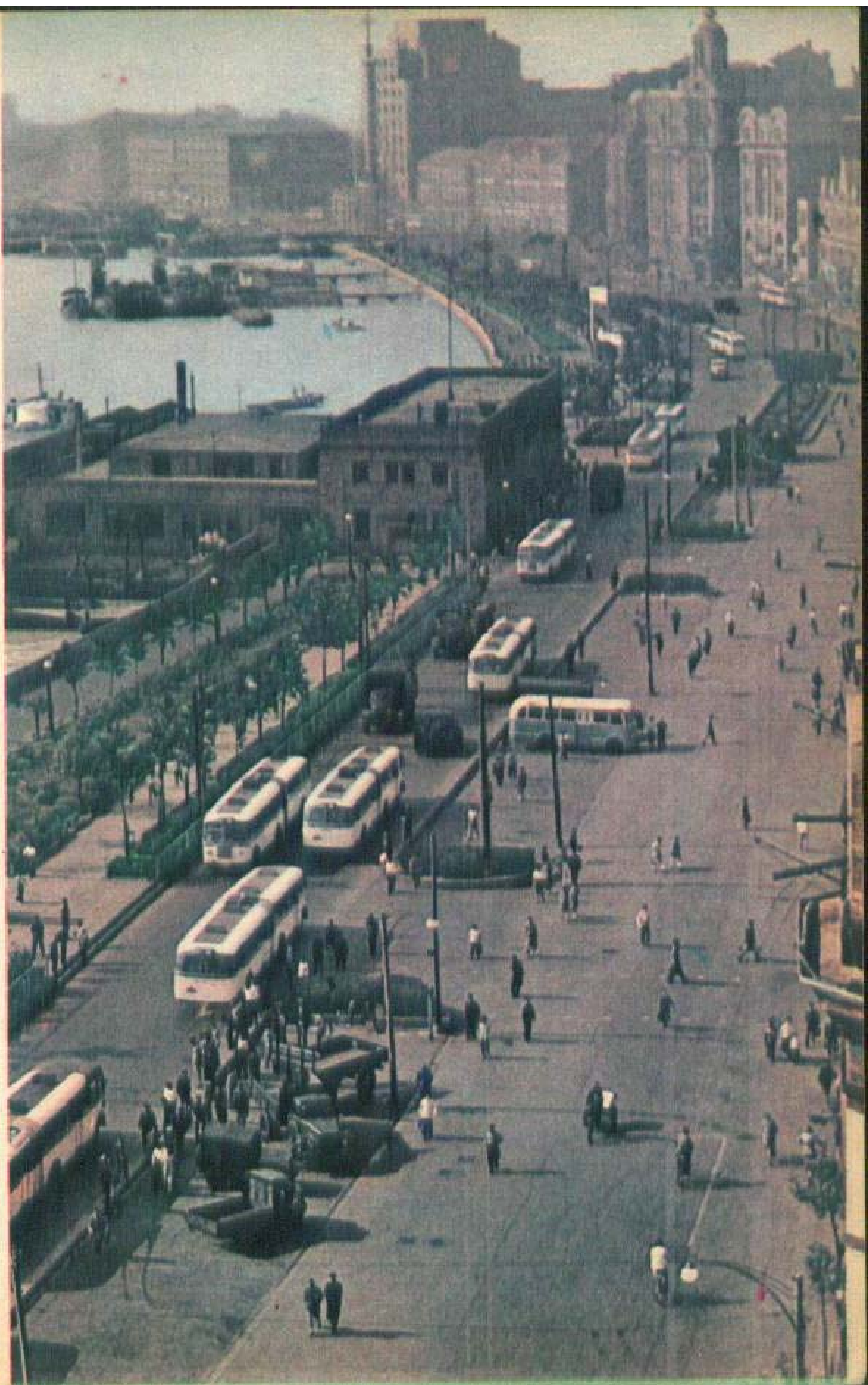
PARIS

SIDNEY

CAIRO

FLACARA COLECTIE '69

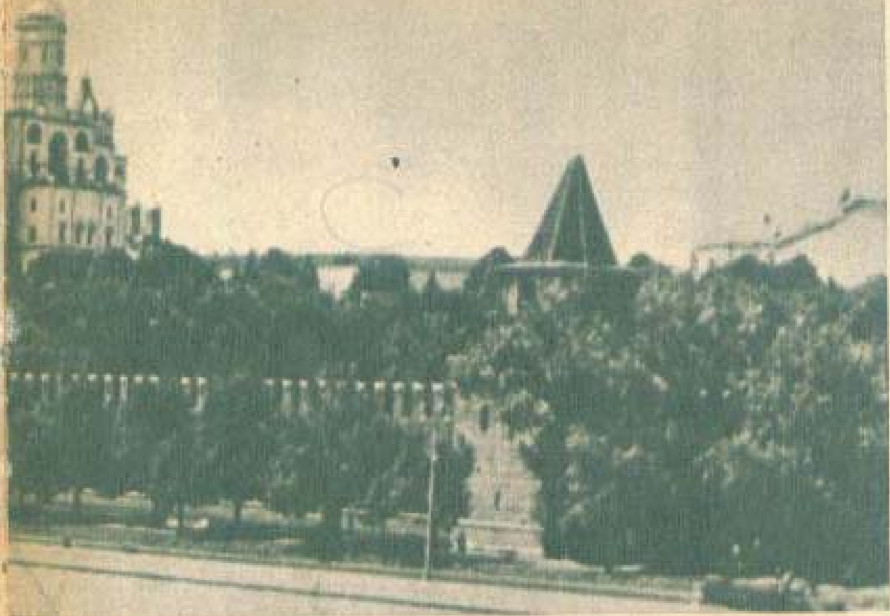

SHANGHAI

MOSCOVA

CALCUTTA

HAMBURG

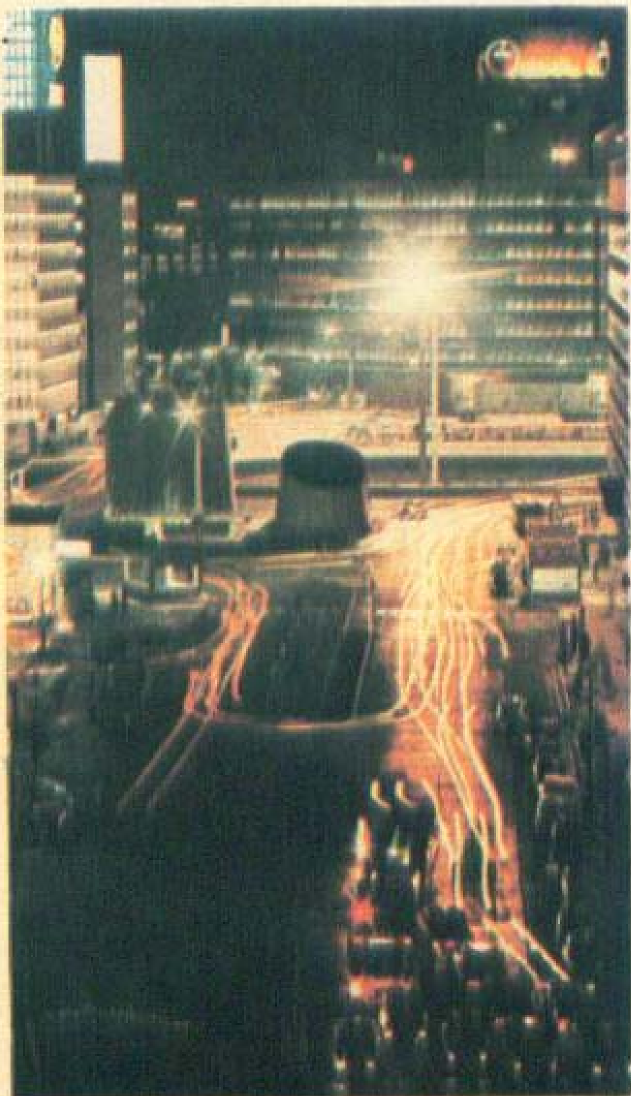

MOSCOVA

NEW-YORK

◄ LONDRA

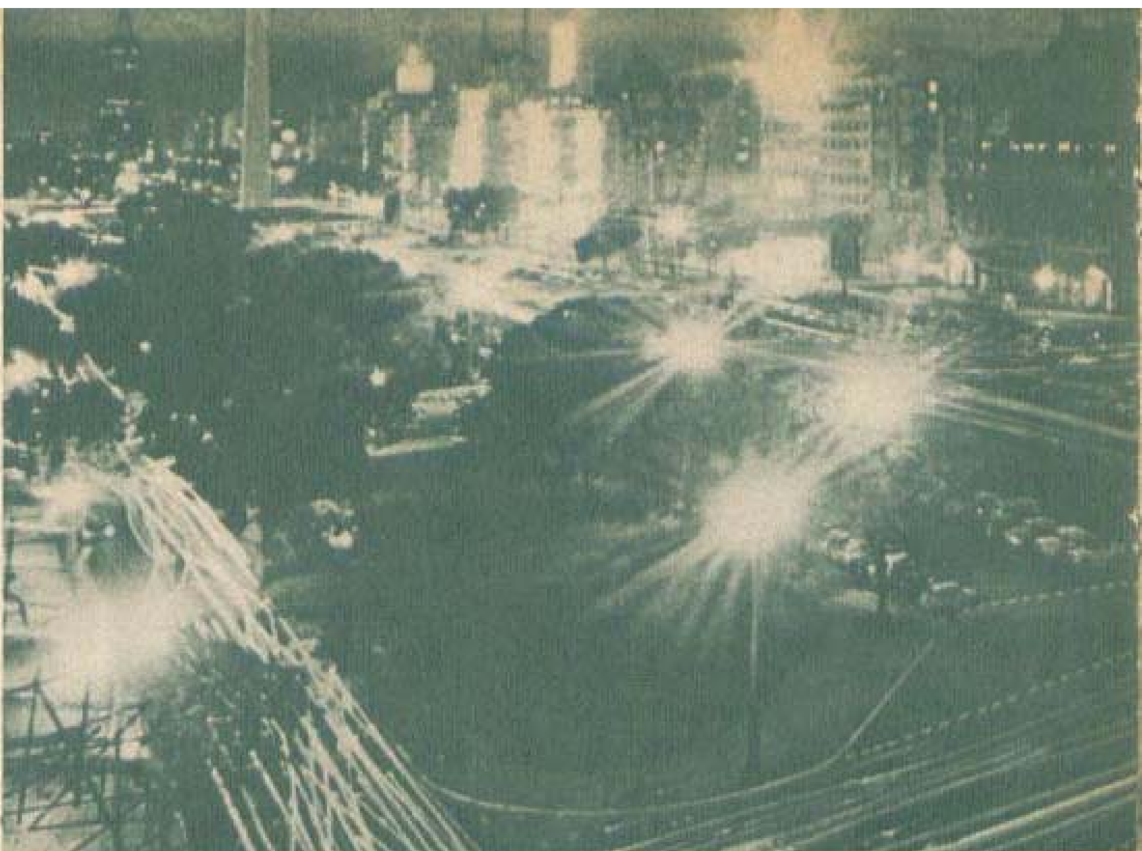

TOKYO

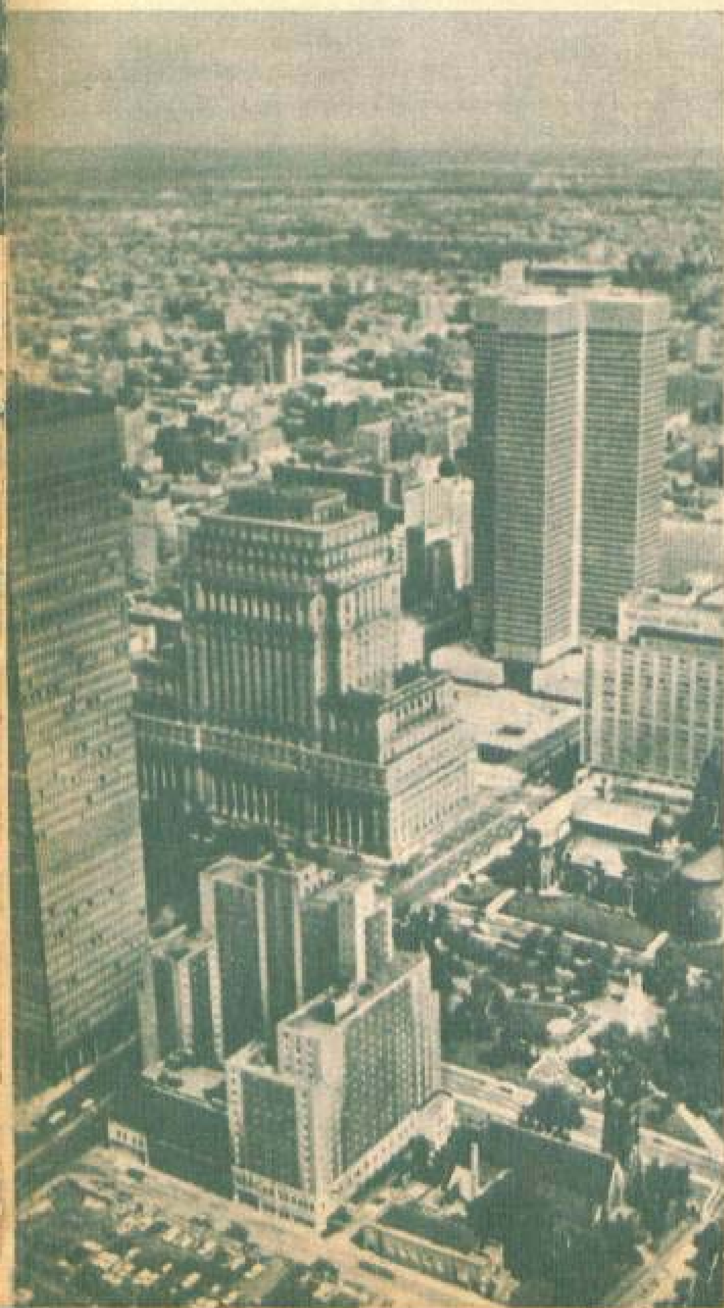
PRAGA

BUENOS AIRES

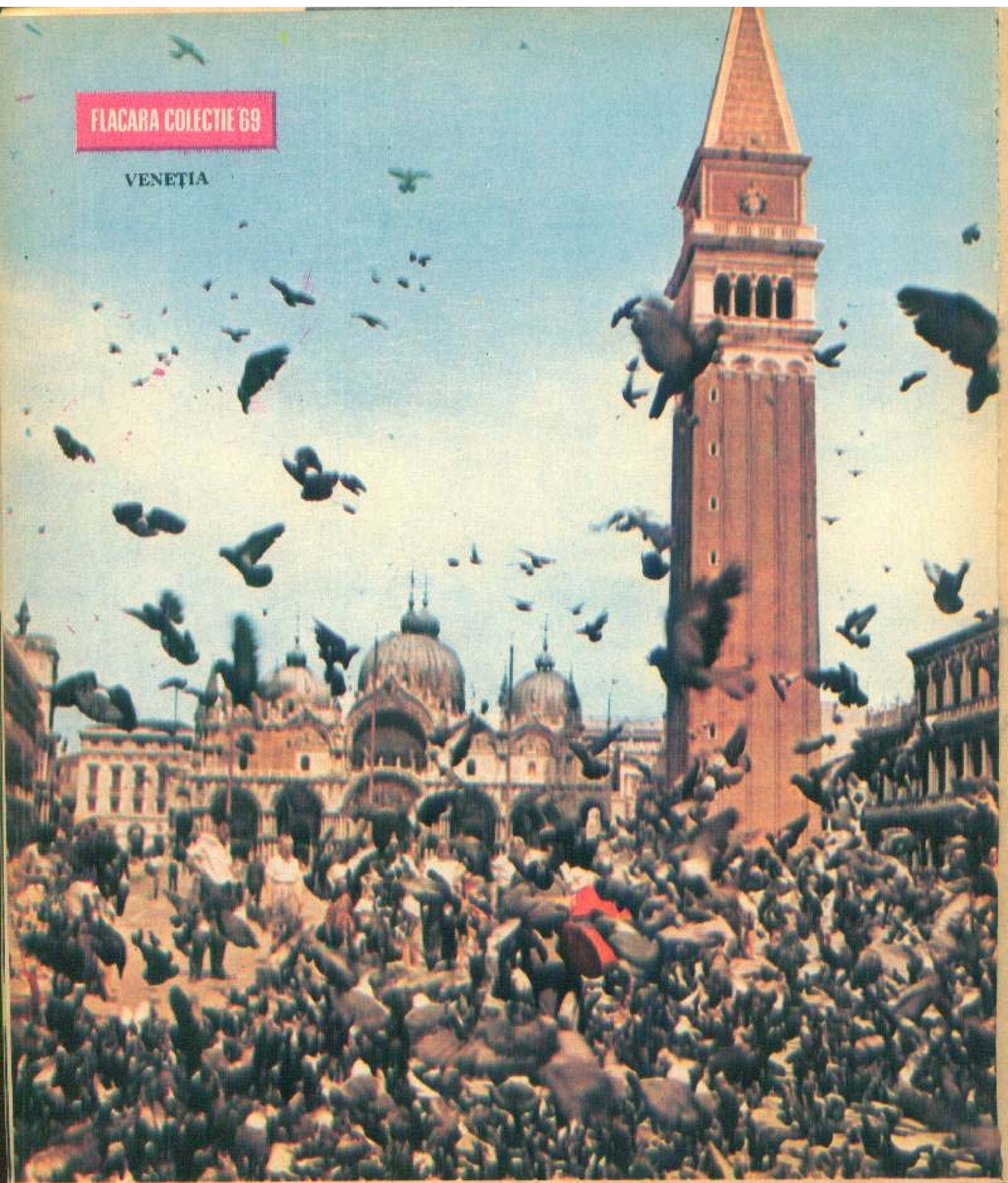
AMSTERDAM
▼

MONTREAL

ROMA

VENEȚIA

JULIE CHRISTIE

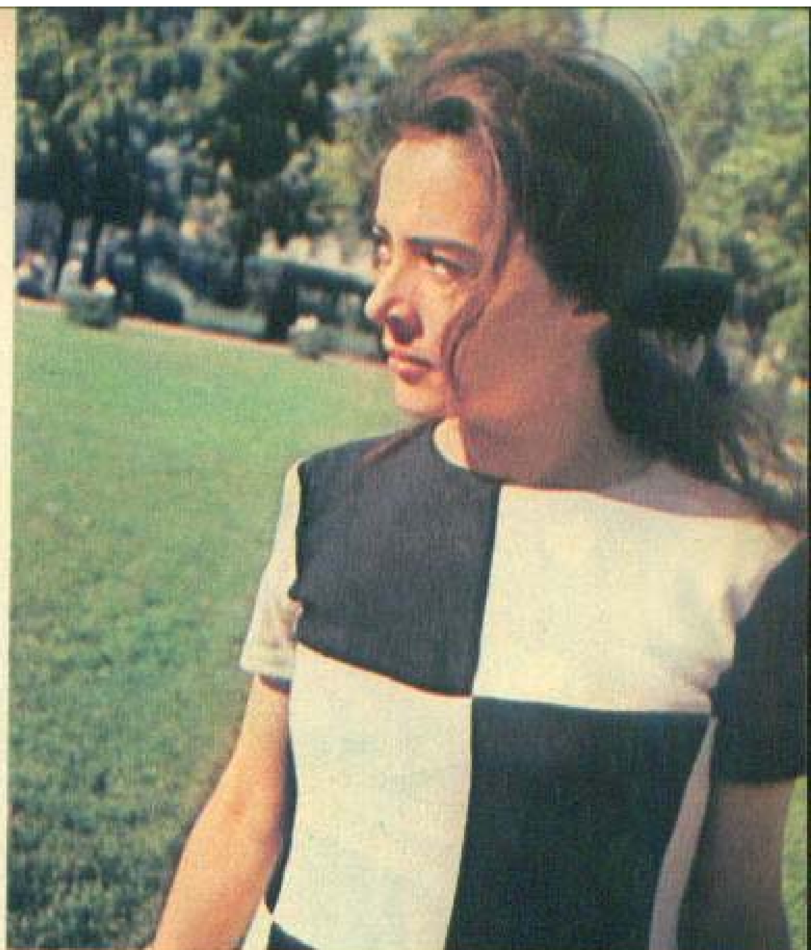
Data și locul nașterii : 1941, Assam (India). Și-a început cariera ca actriță de teatru. Primul rol în cinematografie, de mică întindere, l-a avut în filmul lui John Schlesinger *Billy mincinosul* (cu Tom Courtenay) — 1963. Au urmat : *Darling* — 1965 (regia John Schlesinger, cu Dirk Bogarde), *451° Fahrenheit* — 1966 (regia François Truffaut, cu Oscar Werner), *Departe de această mulțime care te înnebunește* — 1967 (regia John Schlesinger), *Petulia* — 1968 (regia Richard Lester).

JAMES COBURN

Data şi locul naşterii : 31 august 1928, Laurel (Nebraska). Debutul pe ecran : *Răzbunătorul singuratic* — 1958. Alte filme : *Chipul unui fugitiv* — 1959 (cu Dorothy Green), *Cei şapte magnifici* — 1960 (regia J. Sturges, cu Steeve McQueen şi Yul Brynner), *Infernul este pentru eroi* — 1961 (cu Steeve McQueen), *Marea evadare* — 1962 (cu Steeve McQueen), *Şarada* — 1963 (cu Audrey Hepburn), *Jocurile dragostei şi ale războiului* — 1964 (cu Julie Andrews), *Maiorul Dundee* — 1964 (cu Senta Berger), *Vînturi năprasnice în Jamaica* — 1964 (cu Anthony Quinn), *Omul nostru Flint* — 1966 (cu Gila Golan), *Ce-ai făcut în război, tăticule* — 1967 (cu Giovanna Ralli).

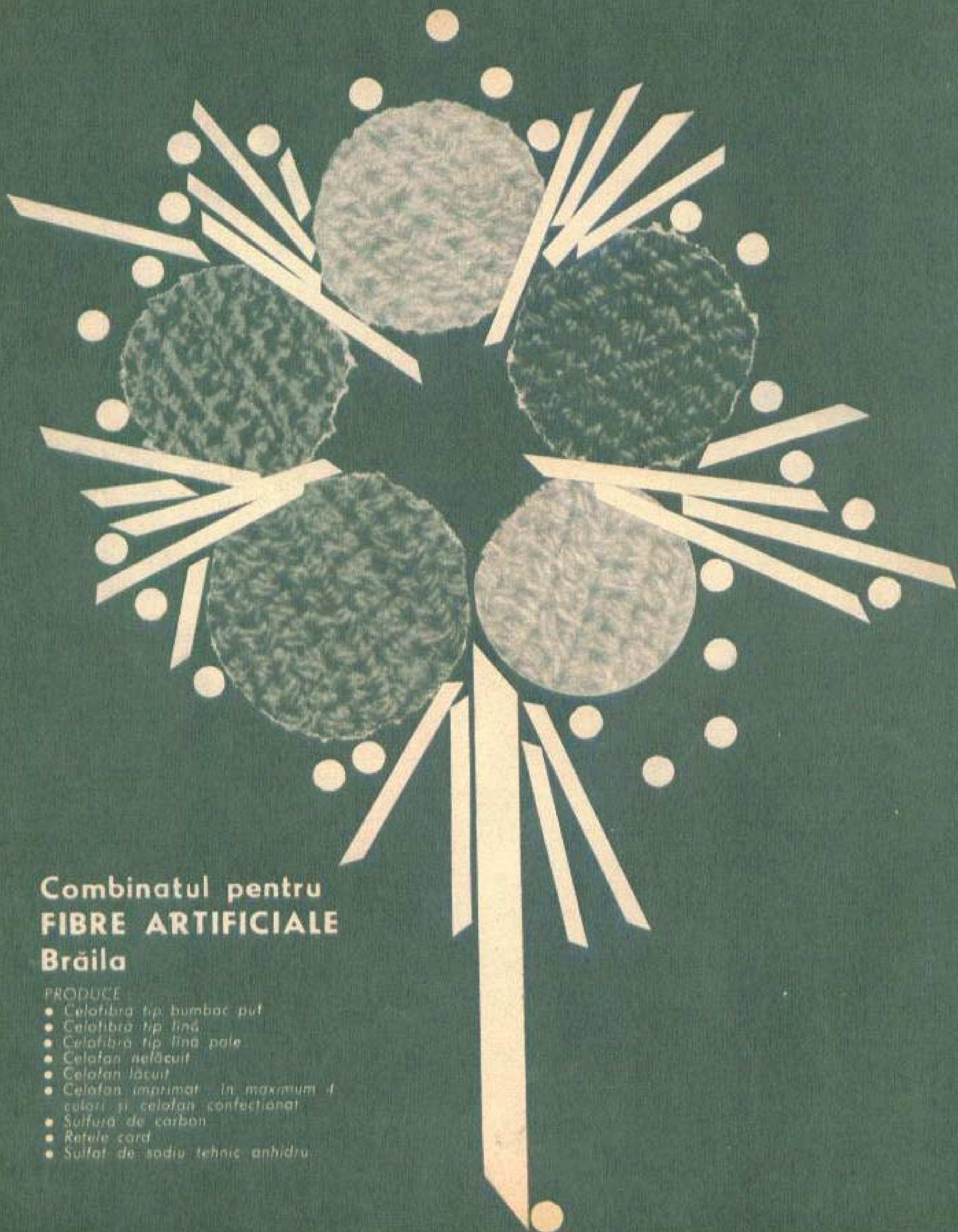

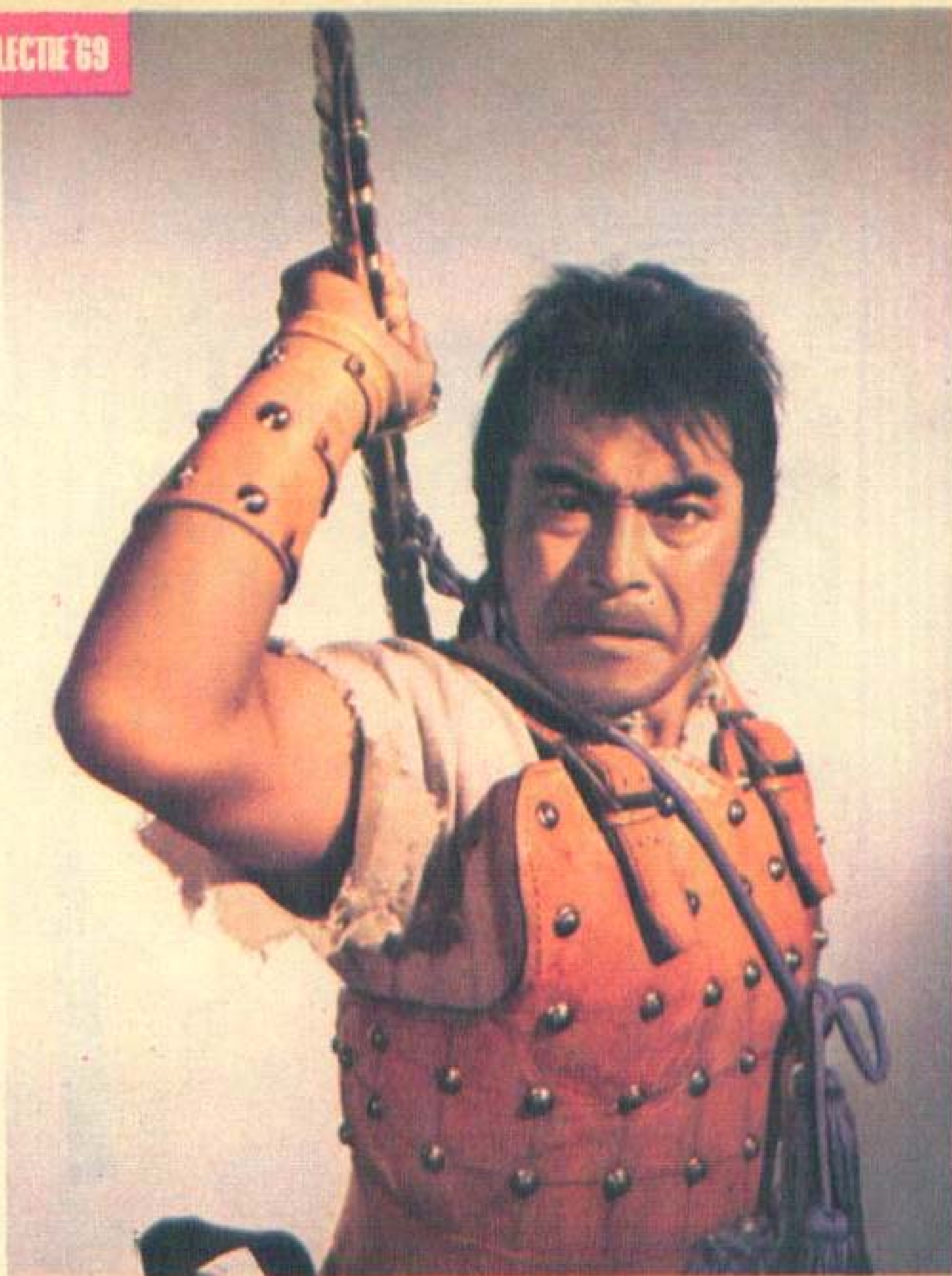
MARGARETA POGONAT

Data naşterii : 1932. Debutul pe ecran : *Pasărea furtunii* — 1955. Alte filme : *Două lozuri* — 1957 (regia Gh. Naghy), *Lumină de iulie* — 1963 (regia Gh. Naghy). *Meandre* — 1966 (regia Mircea Săucan), *Legenda* — 1968 (regia Andrei Blaier).

MAURICE RONET

◀ Data şi locul naşterii : 13 aprilie 1927, Nisa. Debutul pe ecran : *Intîlnirea din iulie* — 1949 (regia Jacques Becker). Alte filme : *Un mare stăpîn* — 1951 (cu Pierre Fresnay), *Cele şapte păcate capitale* — 1951 (regia Claude Chabrol, cu Viviane Romance), *Lucreţia Borgia* — 1952 (cu Martine Carol), *Castele în Spania* — 1953 (cu Danielle Darrieux), *Vrăjitoarea* — 1956 (cu Marina Vlady), *Cel care trebuie să moară* — 1957 (cu Nicole Berger), *Ascensor pentru eşafod* — 1957 (regia Louis Malle, cu Jeanne Moreau), *Carmen de la Ronda* — 1959 (cu Sara Montiel), *Păcatele tinereţii* — 1961 (cu Alida Valli), *Focul fatidic* — 1963 (regia Louis Malle, cu Alexandra Stewart), *Hoţul din Tibidabo* — 1964 (regia Maurice Ronet, cu Anna Karina), *La ronde* — 1964 (regia R. Vadim, cu Jane Fonda), *Trei camere în Manhattan* — 1965 (regia Marcel Carné, cu Annie Girardot), *Marşul cel lung* — 1965 (regia Alexandre Astruc), *Linia de demarcaţie* — 1966 (regia Robert Hossein), *Drumul spre Corint* — 1967 (regia Claude Chabrol), *Păsările vor muri în Peru* — 1968 (regia Romain Gary — după cartea sa proprie, cu Jean Seberg).

Combinatul pentru
FIBRE ARTIFICIALE
Brăila
PRODUCE:
• Celofibră tip bumbac puf
• Celofibră tip lînă
• Celofibră tip lînă pale
• Celofan nelăcuit
• Celofan lăcuit
• Celofan imprimat în maximum 4 culori și celofan confecționat
• Sulfură de carbon
• Rețele cord
• Sulfat de sodiu tehnic anhidru

TOSHIRO MIFUNE

Data și locul nașterii : 1 aprilie 1920, Tsing Tsad. Debutul pe ecran : *Ingerul beat* — 1948 (regia Akira Kurosawa). Alte filme : *Rashomon* — 1951 (regia A. Kurosawa), *La marginea societății* — 1952, *Cei șapte samurai* — 1954 (regia A. Kurosawa), *Sanjuro* — 1962 (regia A. Kurosawa), *O moștenire de 500 000 dolari* — 1963 (regia Toshiro Mifune), *Sus și jos* — 1963 (regia A. Kurosawa), *Barbă roșie* — 1965 (regia A. Kurosawa), *Asasinul de samurai* — 1965 (regia K. Okamoto), *Judo saga* — 1965 (regia — S. Uchikawa), *Retragerea de la Kiska* — 1965 (regia S. Maruyama), *Impotriva săbiei* — 1966 (regia Hiroshi Inagaki), *Sabia pierzaniei* — 1966 (regia K. Okamoto), *Impăratul și un general* — 1967 (regia K. Okamoto), *Aventurile lui Kakala Makan* — 1967 (regia S. Taniguchi), *Revolta* — 1968 (regia Masaki Kobayashi).

CATHERINE DENEUVE

Data și locul nașterii : 22 octombrie 1943, Paris. După absolvirea studiilor secundare, a debutat pe ecran în 1956, în filmul *Colegii*. Notăm dintre filmele ei mai importante : *Viciul și Virtutea* (regia Roger Vadim, cu Annie Girardot), *Umbrelele din Cherbourg* — 1964 (regia Jacques Démy, cu Nino Castelnuovo), *Viața la castel* — 1966 (regia Jean-Paul Rappeneau, cu Phillipe Noiret și Pierre Brasseur), *Creaturile* — 1966 (regia Agnès Varda, cu Michel Piccoli), *Repulsie* — 1967 (regia R. Polanski), *Domnișoarele din Rochefort* — 1967 (regia Jacques Démy, cu Françoise Dorléac, Georges Chakiris), *Frumoasa zilei* — 1967 (regia L. Bunuel, cu Jean Sorel și Michel Piccoli), *Mayerling* — 1968 (regia Terence Young, cu Omar Sharif), *Benjamin* — 1968 (regia Michel Deville, cu Michel Piccoli).

FLORIN PIERSIC

Data și locul nașterii : ianuarie 1936, Cluj. A absolvit Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" în anul 1958. Debutul în film : *Ciulinii Bărăganului* — 1958 (regia Louis Daquin). Alte filme : *Aproape de soare* — 1961 (regia Savel Stiopul), *S-a furat o bombă* — 1962 (regia Ion Popescu-Gopo), *Pași spre lună* — 1964 (regia Ion Popescu-Gopo), *De-aș fi Harap Alb* — 1965 (regia Ion Popescu-Gopo), *Neamul Șoimăreștilor* — 1965 (regia Mircea Drăgan), *Tunelul* — 1966 (regia Francisc Munteanu), *Șapte bărbați și o fetișcană* — 1967 (regia Bernard Borderie), *Frumoasele vacanțe* — 1968 (regia Makk Karoly), *Columna* — 1968 (regia Mircea Drăgan), *Lupta pentru Roma* — 1968 (regia Robert Siodmak).

CHARLTON HESTON

Data și locul nașterii : 4 octombrie 1923, Evanston (statul Illinois). Debutul în cinematografie : 1941, filmul *Peer Gynt*. Desprindem din filmografia sa : *Orașul întunecat* — 1950, *Cel mai mare spectacol* — 1951, *Ruby Centry* — 1952 (cu Jennifer Jones), *Jungla goală* — 1954 (cu Eleonor Parker), *Cele zece porunci* — 1956 (cu Ann Baxter), *Setea de rău* — 1957 (regia Orson Welles, cu Janet Leigh), *Ben-Hur* — 1958, *Încărcătură periculoasă* — 1959 (cu Gary Cooper), *Cidul* — 1961 (regia Anthony Mann, cu Sophia Loren), *Porumbelul care a salvat Roma* — 1962 (cu Elsa Martinelli), *Cea mai grozavă poveste auzită vreodată* — 1962 (cu Max von Sydow), *Agonie și extaz* — 1965 (regia Carol Reed, cu Rex Harrison), *Khartoum* — 1966 (regia Basil Dearden, cu Laurence Olivier), *Planeta maimuțelor* — 1967 (regia F. Schaffner).

MARIELLA PETRESCU

Data și locul nașterii : 8 martie 1943, București. Debutul pe ecran : *Omul de lîngă tine* — 1962 (regia Horea Popescu). Alte filme : *A fost prietenul meu* — 1963 (regia Andrei Blaier), *Balul de sîmbătă seara* — 1968 (regia Geo Saizescu).

JANE FONDA

Data și locul nașterii : 21 decembrie 1937, New York. Debutul pe ecran : *Cu capul întors* — 1960. Alte filme : *Felinele* — 1961, *Crima și plăcerile ei* — 1962 (regia René Clément, cu Alain Delon), *La Ronde* — 1963 (regia Roger Vadim), *O poveste lungă* — 1963 (regia Joshua Logan, cu Anthony Perkins), *O duminică la New York* — 1964 (regia P. Tewksbury, cu Rod Taylor), *O anumită întîlnire* — 1964 (regia Robert Mulligan), *Urmărirea* — 1964 (regia Arthur Penn, cu Marlon Brando), *Cat Ballou* — 1965 (regia Eliot Silverstein, cu Lee Marvin), *Hăituiala* — 1966 (regia Roger Vadim, cu Michel Piccoli), *Cu picioarele goale în parc* — 1967 (regia Gene Laks, cu Robert Redford), *În fiecare miercuri* — 1967 (regia Robert Ellis Miller, cu Jason Robards), *Barbarella* — 1968 (regia Roger Vadim), *Metzengerstein* — 1968 (regia Roger Vadim)

UZINA DE ALUMINIU —SLATINA

Produce aluminiu electrolitic, prin procedeul electrolizei în cuve cu anozi precopți la intensitatea de 63 000 amperi.

În vederea turnării, aluminiul electrolitic este tratat cu fluxuri speciale care au ca scop degazarea, îndepărtarea impurităților nemetalice, dezoxidarea și afinarea.

Aluminiul produs de uzină are puritatea de la 99,5% pînă la 99,7%.

Aluminiul este turnat prin cele mai moderne procedee, sub următoarele forme:

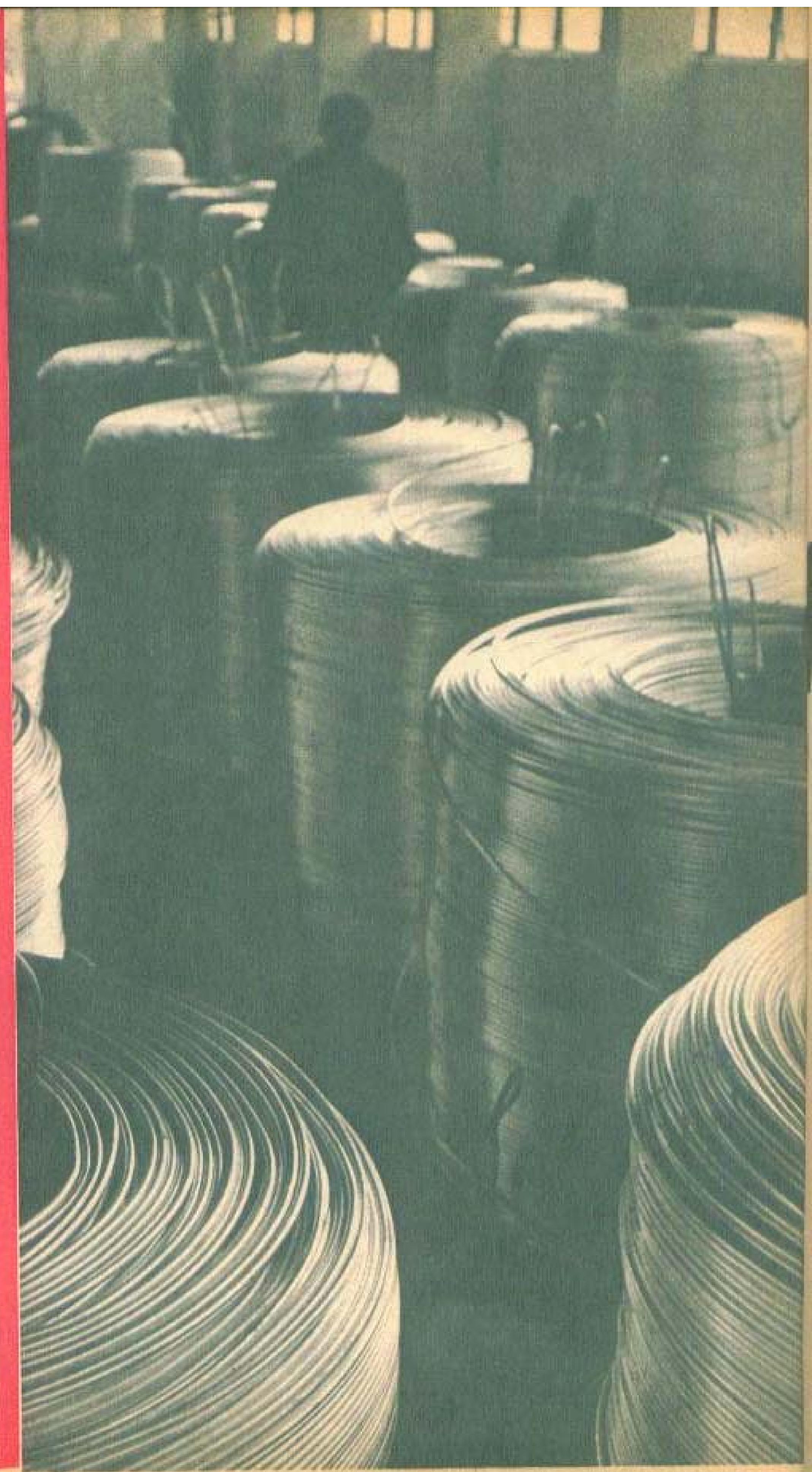
— Plăci și bare de secțiuni diferite, turnate semicontinuu vertical în lungime de maxim 6 000 mm.

— Sîrmă laminată cu diametrul 9,6 și 12 mm turnată și laminată continuu prin procedeul Properzi.

— BlocuLețe destinate retopirii în greutăți de 16 kg și 22 kg.

Uzina poate produce de asemenea diverse aliaje pe bază de aluminiu turnate sub formă de blocuLețe de 16 și 22 kg.

Gradul ridicat de mecanizare și automatizare a producției, procedeele moderne de control al proceselor și calității produselor, precum și forma de prezentare, ambalare și livrare a acestora permit Uzinei de aluminiu — Slatina să satisfacă la un înalt nivel exigențele unui mare număr de beneficiari de pe piața internă și externă.

Solicitați serviciile modernei stații

AUTO—SERVICE

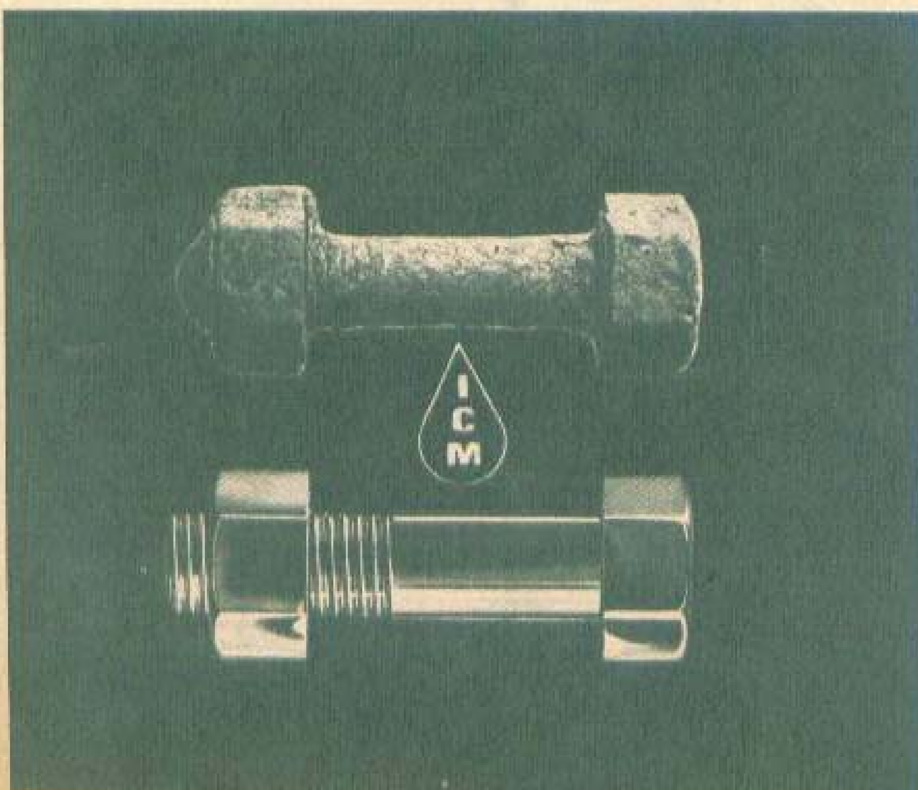
din Galați, Telefon 1.15.47, situată la intrarea in oraș pe șoseaua Brăila-Galați, lingă stația PECO.

Unitatea, dotată cu aparataj de inaltă tehnicitate și personal calificat, funcționează tot timpul anului și asigură lucrări de spălat-gresat și reparații in condiții ireproșabile pentru autoturisme și motociclete.

AUTO*SERVICE

MINISTERUL INDUSTRIEI METALURGICE
ÎNTREPRINDEREA PENTRU COLECTAREA METALELOR

Sprijiniți dezvoltarea industriei siderurgice și producția de obiecte metalice predind metalele vechi, in cantități cit mai mari, la depozitele ÎNTREPRINDERII PENTRU COLECTAREA METALELOR din intreaga țară.

URSULA ANDRESS

Data şi locul naşterii : 19 martie 1936, Berna. Debutul pe ecran : *Casanova* — 1954 (cu Gabrielle Ferzetti). Alte filme : *Un american la Roma* — 1954 (cu Alberto Sordi), *James Bond contra Dr. No* — 1962 (regia Terence Young, cu Sean Connery), *Veselie la Acapulco* — 1963 (cu Elvis Presley), *Patru în drum spre Texas* — 1963 (cu Dean Martin), *Coşmar sub soare* — 1964 (cu John Derek), *She* — 1964 (cu John Richardson), *Ce e nou, Pussy cat ?* — 1965 (regia Clive Donner, cu Peter O'Toole), *Tribulaţiile unui chinez în China* — 1965 (regia Philippe de Broca, cu Jean-Paul Belmondo), *A zecea victimă* — 1965 (regia Ellio Petri, cu Marcello Mastroianni), *Casino Royal* — 1966 (cu Peter Sellers), *Max cel albastru* — 1966 (regia John Guillermin, cu James Mason), *Femei tandre* — 1967 (regia Luigi Zampa, cu Virna Lisi şi Claudine Auger), *Steaua Sudului* — 1968 (cu George Segal).

*UNIUNEA JUDEȚEANĂ
A COOPERATIVELOR DE CONSUM
BUZĂU*

oferă turiștilor prin unitățile de alimentație publică :

„POPASUL MEREI"

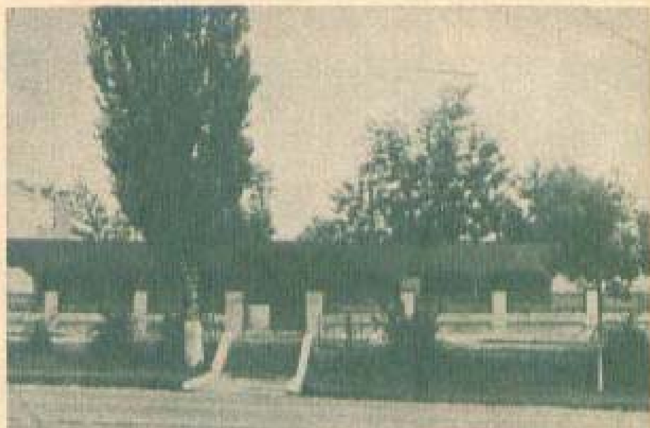
pe Șoseaua Națională 1 B.
Ploiești — Buzău la km 59,
distanță 10 km de municipiul Buzău

„TERASA DRUMEȚILOR"

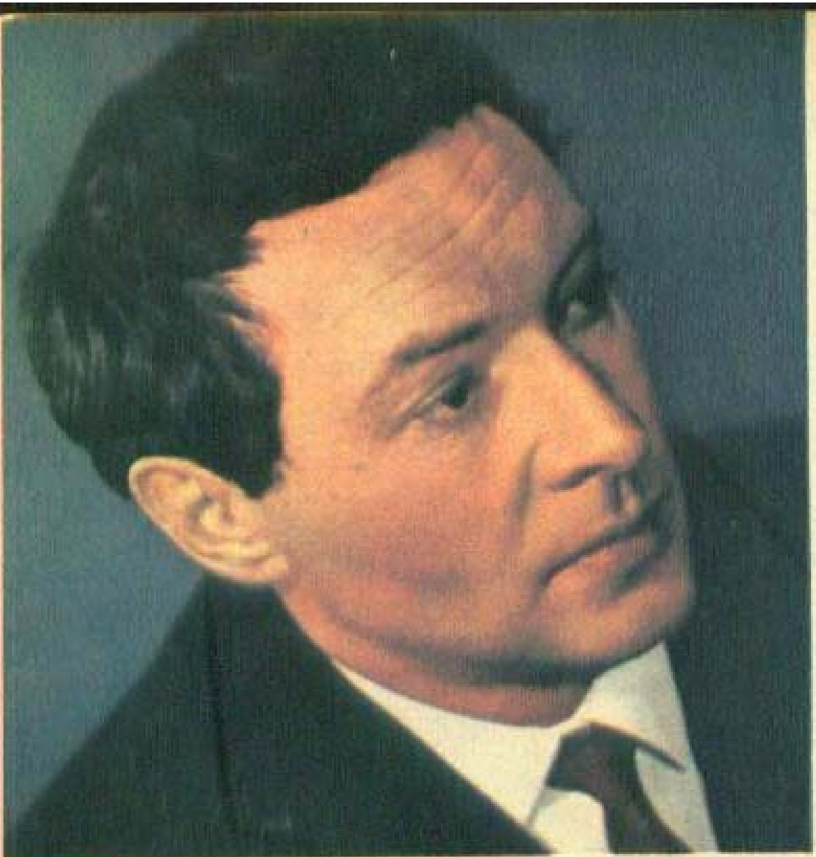
pe Șoseaua Națională E 20, km 141
la 2 km distanță de orașul Rm-Sărat.

Un bogat și variat sortiment
de produse culinare
din care nu lipsesc renumiții
„CÎRNĂCIORI DE PLESCOI"
și „PUI CU MĂMĂLIGUȚĂ ÎN MUJDEI DE USTUROI"
Se servesc vinuri
din renumitele podgorii
„DEALUL MARE"
Separeuri confortabile.

SE ASIGURĂ PARCAREA MIJLOACELOR DE TRANSPORT.

VIACESLAV TIHONOV

Data și locul nașterii: 1929, Pavlov Posada. Debutul pe ecran: *Tînăra Gardă* — 1948 (regia Serghei Gherasimov). Alte filme: *Maximka* — 1954 (cu Boris Andreev), *S-a întîmplat la Penkov* — 1957 (regia Stanislas Rostoțki), *Stele de mai* — 1958 (cu Jana Brejchova), *O întîmplare extraordinară* — 1960, *Tragedia optimistă* — 1963 (regia S. Samsonov), *Război și pace* — 1963—1967 (regia Serghei Bondarciuk, cu Liudmila Savelieva și Serghei Bondarciuk), *Trăim pînă luni* — 1968 (regia Stanislas Rostoțki).

PETER O'TOOLE

Data și locul nașterii: 2 august 1933, Kerry (Irlanda). Debutul pe ecran: *Răpitul* — 1959 (cu James Mac Arthur). Alte filme: *Inocenții sălbatici* — 1959 (cu Anthony Quinn), *Ziua în care au atacat Banca Angliei* — 1959 (cu Elizabeth Sellars), *Lawrence al Arabiei* — 1962 (regia D. Lean, cu Omar Sharif), *Becket* — 1963 (regia Peter Glenville, cu Richard Burton), *Biblia* — 1965 (regia John Huston, cu Ava Gardner), *Ce e nou, Pussy cat?* — 1965 (cu Romy Schneider), *Lord Jim* — 1965 (regia Richard Brooks, cu Curd Jürgens), *Cum să furi un milion* — 1966 (regia W. Wyler, cu Audrey Hepburn), *Noaptea generalilor* — 1966 (regia Anatole Litvak, cu Omar Sharif), *Ecaterina cea mare* — 1967 (cu Jeanne Moreau), *Leul în timpul iernii* — 1968 (cu Katherine Hepburn).

MONICA VITTI

Data și locul nașterii: 3 noiembrie 1933, Roma. Debutul în cinematografie: *Să rîzi, să rîzi, să rîzi* (regia Eduardo Anton). Alte filme: *Blana de vizon* — 1956 (cu Giovanna Ralli), *Aventura* — 1960 (regia M. Antonioni, cu Lea Massari și Gabrielle Ferzetti), *Noaptea* — 1960 (regia M. Antonioni, cu Jeanne Moreau și Marcello Mastroianni), *Eclipsa* — 1962 (regia M. Antonioni, cu Alain Delon), *Castel în Suedia* — 1963 (regia R. Vadim, cu Jean-Claude Brialy și Françoise Hardy), *Cele patru adevăruri* — 1963 (regia A. Blasetti), *Deșertul roșu* — 1965 (regia M. Antonioni, cu Richard Harris), *Modesty Blaise* — 1967 (regia J. Losey, cu Terence Stamp), *M-am căsătorit cu tine ca să mă distrez* — 1967 (regia Luciano Salce, cu Giorgio Albertazzi), *Centura de castitate* — 1967 (regia G. Festa Campanile, cu Tony Curtis și Nino Castelnuovo).

IURIE DARIE

S-a născut în anul 1929. Absolvent al Institutului de artă teatrală și cinematografică în 1952. Primul rol: *Nepoții gornistului* — 1954. Au urmat: *Pe răspunderea mea* — 1956 (regia Paul Călinescu), *Alo?... Ați greșit numărul* — 1958, *Băieții noștri* — 1960 (regia Gh. Vitanidis), *Vacanță la mare* — 1963, *Pisica de mare* — 1963 (regia Gheorghe Turcu), *Post restant* — 1964, *S-a furat o bombă* — 1962 (regia Ion Popescu Gopo), *Mofturi 1900* — 1965 (regia Gh. Naghy), *Procesul alb* — 1965 (regia Iulian Mihu), *Calea Victoriei* — 1966 (regia Marius Teodorescu), *Faust XX* — 1966 (regia Ion Popescu-Gopo), *Subteranul* — 1967 (regia Virgil Calotescu), *Răutăciosul adolescent* — 1968 (regia Gheorghe Vitanidis).

SEBASTIAN PAPAIANI ▶

A absolvit Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" în anul 1960. Debutul în film: *Partea ta de vină* — 1963 (regia Mircea Mureșan). Au urmat: *Un surîs în plină vară* — 1964 (regia Geo Saizescu), *Gaudeamus igitur* — 1965 (regia Gheorghe Vitanidis), *Golgota* — 1966 (regia Mircea Drăgan), *Diminețile unui băiat cuminte* — 1967 (regia Andrei Blaier), *Balul de sîmbătă seara* — 1968 (regia Geo Saizescu).

LA DOUĂ MINUTE, UN COSTUM DE HAINE

De dată recentă, Fabrica de confecții din Craiova se numără printre cele mai moderne construcții de acest gen din țară.

Interlocutoarea noastră, inginer Margareta Neagu, *șefa serviciului tehnic, a avut amabilitatea să prezinte cititorilor noștri această „casă de modă".*

— Se pare că sînteți cea mai proaspătă fabrică de confecții din țară.

— *Da, fabrica a intrat în funcțiune la 1 ianuarie 1968. Producția globală anuală a fabricii noastre este de 523 239 000 lei, iar numărul salariaților este de 3 489.*

— Probabil în majoritate femei.

— *Ce importanță are asta? Important e faptul ca oamenii să fie de meserie și să lucreze cu pasiune.*

— Observăm că sînteți dotați cu un utilaj foarte modern. După părerea dv., care ar fi utilajul care vă ajută cel mai mult?

— *După mine, texograful de la serviciul tehnic. Cu ajutorul lui determinăm consumurile specifice ale materiei prime. Aș mai aminti mașinile de spăluit, cele de aplicat perinițe, cele care execută ștafirul și multe altele.*

— Vreți să urcăm toate etajele?

— *Cum doriți. Sînt 6. Fiecare are un sector de fabricație. La etajele I și II sînt sălile de croit, la etajul III costume bărbătești, la IV paltoane, la V și VI rochii pentru fete și adolescente.*

— Vrem să știm ce se întîmplă într-o zi la etajul III, adică am dori să știm cîte costume bărbătești produceți într-o zi.

— *900 costume. Sau dacă vreți să mă exprim altfel, trebuie să vă spun că la fiecare 2 minute se naște un costum de haine, la un minut și jumătate o rochie și așa mai departe.*

— Aveți condiții minunate de muncă.

— *După cum vedeți. Fabrica are finisajul centralizat, iar deplasarea produselor către locurile de muncă se face cu ajutorul unui transportor suspendat.*

— De ce aveți și manechine moarte în fabrică? Observăm că fabrica este dotată cu numeroase manechine vii și foarte drăguțe.

— *Toate fabricile de confecții din lume au și manechine moarte. Dumneavoastră scrieți și fotografiați ce vreți. Noi am avea însă o rugăminte: să fotografiați manechinele noastre vii.*

Ceea ce am și făcut.

Flacăra Publicitate

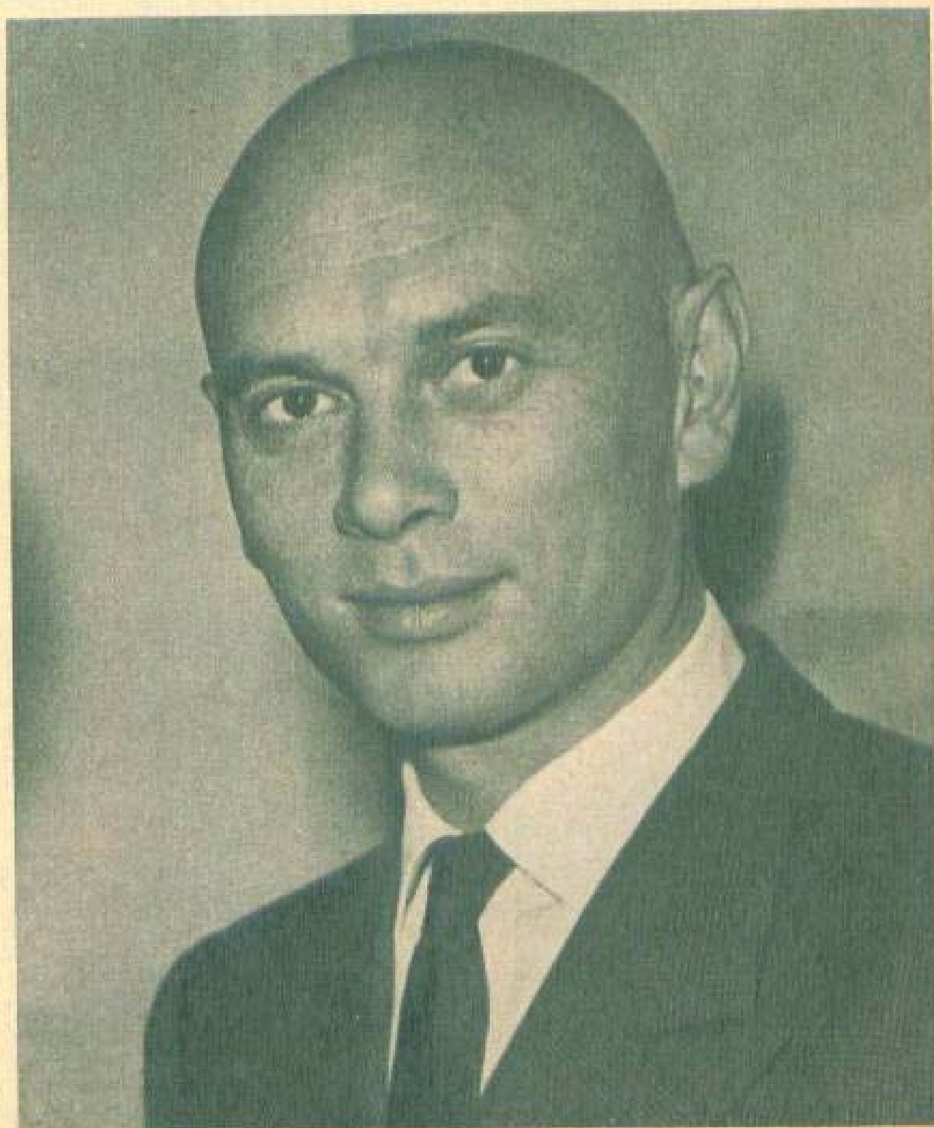
INGRID THULIN

Data şi locul naşterii : 27 ianuarie 1929, Solleftea (Suedia). Debutul pe ecran : *De unde bate vîntul* — 1948 (cu George Fant). Alte filme : *Fiul mării* — 1949 (cu Per Oskarsson), *Dragostea este invingătoare* — 1949, *Hoţii de inimi* — 1950, *Cînd dragostea soseşte la ţară* — 1950, *A trăi cu speranţe* — 1959 (cu Per Oskarsson), *Două bijuterii frumoase* — 1954, *Enigmaticul domn D* — 1956 (cu Robert Mitchum), *Fragii sălbatici* — 1958 (regia Ingmar Bergman, cu Victor Sjoström), *In pragul vieţii* — 1958 (regia Ingmar Bergman, cu Bibi Andersson), *Chipul* — 1959 (regia Ingmar Bergman, cu Max von Sydow), *Cei patru cavaleri ai apocalipsului* — 1960 (cu Glenn Ford), *Comunianţii* — 1962 (regia Ingmar Bergman, cu Max von Sydow), *Tăcerea* — 1963 (regia Ingmar Bergman, cu Gunnel Lindblom), *Pasiuni periculoase* — 1964 (cu Paul Hubschmidt), *Reîntoarcerea în ţărînă* — 1965 (cu Maximilian Schell), *Războiul s-a sfîrşit* — 1965 (regia Alain Resnais, cu Yves Montand), *Jocuri de noapte* — 1966 (regia May Zetterling), *Mîine nu vom fi aici* — 1966 (cu Robert Hoffman), *Ceasul lupului* — 1967 (cu Max von Sydow), *Adelaide* — 1968 (cu Jean Sorel).

YUL BRYNNER

Data şi locul naşterii : 11 iulie 1915, insula Sahalin. Debutul pe ecran: *Traficanţii de stupefiante* — 1949. Alte filme : *Regele şi eu* — 1956 (cu Deborah Kerr), *Cele zece porunci* — 1956 (cu Ann Baxter), *Anastasia* — 1956 (cu Ingrid Bergman), *Fraţii Karamazov* — 1957 (cu Maria Schell), *Călătoria* — 1958 (cu Deborah Kerr), *Sunetul şi furia* — 1959 (cu Joanne Woodward), *Solomon şi regina din Saaba* — 1958 (cu Gina Lollobrigida), *Testamentul lui Orfeu* — 1959 (regia Jean Cocteau), *Cei şapte magnifici* — 1960 (regia — J. Sturges, cu James Coburn şi Steeve McQueen), *Taras Bulba* — 1962 (regia J. Lee Thompson, cu Tony Curtis), *Regele soarelui* — — 1963 (cu Shirley Ann Field), *Morituri* — 1964 (regia Bernard Wicky, cu Marlon Brando), *O umbră uriaşă* — 1965 (regia Melville Shavelson, cu Kirk Douglas), *Eddie Chapman* — 1966 (regia Terence Young) *Duelul lung* — 1967 (regia Ken Annakin).

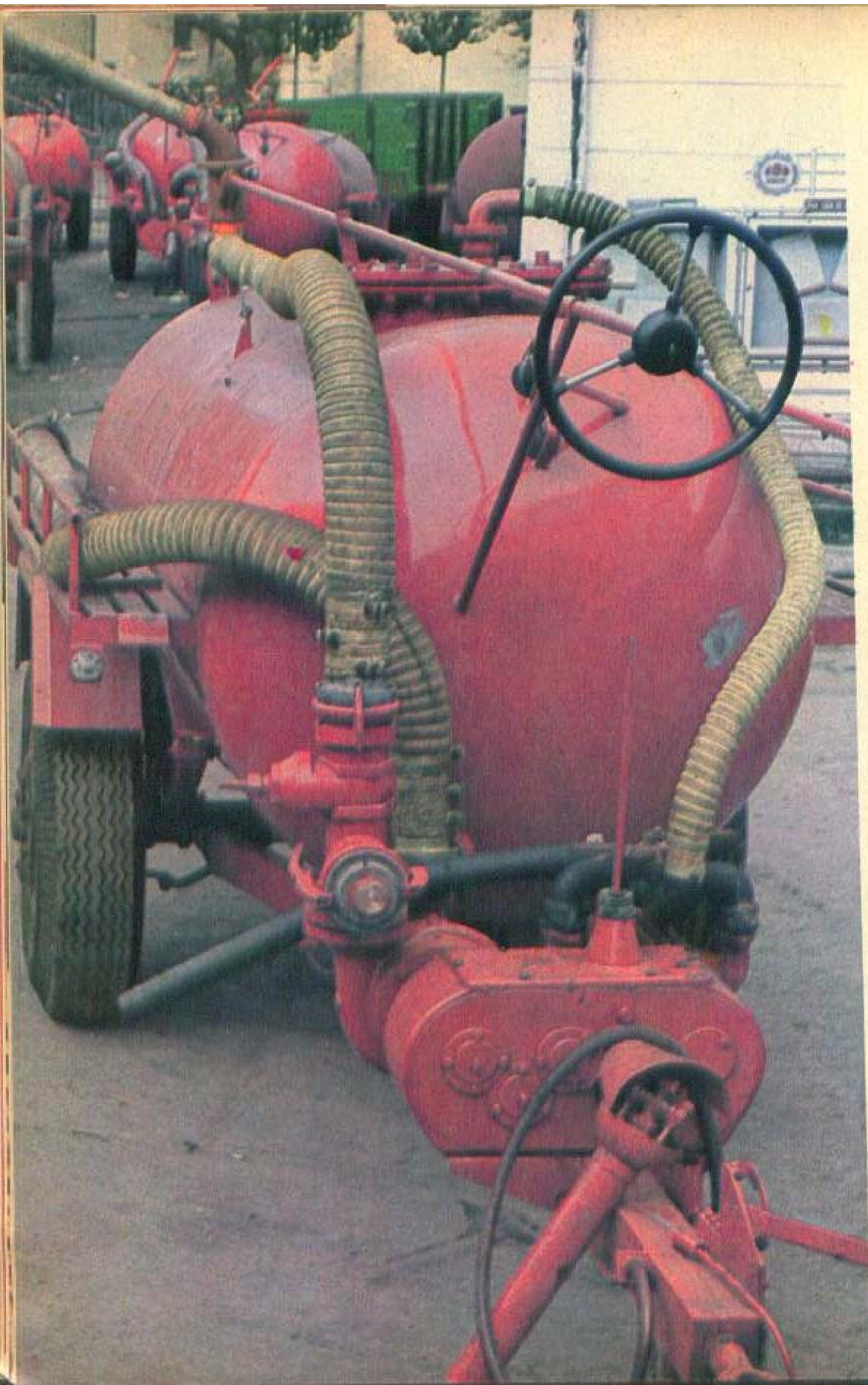
MIREILLE DARC

Data și locul nașterii : 15 mai 1938, Toulon. Debutul pe ecran : scurt-metrajul *Cea care revine* — 1960 (cu Guy Bedos). Alte filme : *Să mori de dragoste* — 1960 (cu Paul Guers), *Distracții* — 1960 (cu Jean-Paul Belmondo), *Pedeapsă capitală* — 1961 (cu Jacques Dumesnil), *Domnul* — 1964 (regia Jean Delannoy, cu Jean Gabin), *Oameni de viață* — 1964 (cu Louis de Funès), *Galia* — 1965 (regia Georges Lautner, cu Venantino Venantini), *Să nu ne supărăm* — 1965 (cu Lino Ventura), *Scandal în Paris* — 1965 (regia Denys de la Patellière, cu Jean Gabin), *Cu toată pofta* — 1966 (cu Jacques Charrier), *Blonda din Pekin* — 1965 (regia Nicolas Gessner), *Week-end* — 1967 (regia Jean-Luc Godard, cu Jean-Pierre Kalfon).

ALAN BATES

Data și locul nașterii : 17 februarie 1936, Allestree (Anglia). Debutul pe ecran : *Cabotinul* — 1961 (regia Tony Richardson, cu Laurence Olivier). Alte filme : *Șoaptele vîntului* — 1961 (cu Hayley Mills), *O iubire altfel decît celelalte* — 1961 (cu Robert Shaw), *Omul care fuge* — 1962 (cu Lee Remick și Laurence Harvey), *Cel mai bun* — 1962, *Zorba grecul* — 1964 (regia M. Kakoyanis, cu Anthony Quinn și Irene Papas), *Georgy Girl* — 1965 (cu Lynn Redgrave), *Departe de această mulțime care te înnebunește* — 1967 (regia John Schlesinger, cu Julie Christie).

Uzina

7

Noiembrie

Craiova

produce:

— MAȘINA DE ÎMPRĂȘTIAT ÎNGRĂȘĂMINTE CHIMICE MIC-1
— FREZA DE PRĂȘIT ÎN LEGUMICULTURĂ EPL 4
— REMORCA CISTERNĂ PENTRU URINĂ RCU-4
— GREBLA ROTATIVĂ GR 4,2
— REMORCA BASCULANTĂ RBL-4

Uzina 7 Noiembrie Craiova produce:

- MAŞINA DE ÎMPRĂŞTIAT ÎNGRĂŞĂMINTE CHIMICE MIC-1
- FREZA DE PRĂŞIT ÎN LEGUMICULTURĂ EPL 4
- REMORCA CISTERNĂ PENTRU URINĂ RCU-4
- GREBLA ROTATIVĂ GR 4,2
- REMORCA BASCULANTĂ RBL-4

VICTOR REBENGIUC ▶

Data şi locul naşterii : 10 februarie 1933, Bucureşti. A absolvit Institutul de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale" în anul 1956. Debutul în film : ***Furtuna*** — 1952. Au urmat : *Darclée* — 1960 (regia Mihai Iacob), ***Mîndrie*** — 1961 (regia Marius Teodorescu), ***Poveste sentimentală*** — 1962 (regia Iulian Mihu), ***A fost prietenul meu*** — 1963 (regia Andrei Blaier), ***Omul de lîngă tine*** — 1962 (regia Horea Popescu), ***Pădurea spînzuraţilor*** — 1965 (regia Liviu Ciulei)

◀ ROMY SCHNEIDER

Data şi locul naşterii : 23 septembrie 1938, Viena. Debutul pe ecran : ***Liliacul alb*** — 1953 (cu Willy Fritsch). Alte filme : *Tinereţea unei regine* — 1954, *Domnişoara Cri-Cri* — 1955 (cu Walter Brener), *Sissi* — 1955 (cu Karlheinz Boehm), *Îngerul săracilor* — 1957 (cu Horst Buchholz), *Scampolo* — 1958 (cu Paul Hubschmid), *Fete în uniformă* — 1958 (cu Lili Palmer), *Christine* — 1958 (cu Alain Delon), *Domnişoara Ange* — 1958 (cu Henri Vidal), ***Frumoasa mincinoasă*** — 1959 (cu Jean-Claude Pascal), ***Katia*** — 1959 (cu Curd Jürgens), ***Bocaccio '70*** — 1961 (scheciul regizat de Luchino Visconti, cu Thomas Milian) ***Lupta din insulă*** — 1961 (cu Jean-Louis Trintignant), ***Procesul*** — 1962 (regia Orson Welles, cu Anthony Perkins şi Orson Welles), ***Ce e nou, Pussy cat ?*** — 1965 (regia Clive Donner, cu Peter O'Toole), ***Hoaţa*** — 1966 (cu Michel Piccoli), ***Eddie Chapman, agent secret*** — 1967 (regia Terence Young, cu Christopher Plummer şi Yul Brynner).

MAXIMILIAN SCHELL ▶

Data şi locul naşterii : 8 decembrie 1930, Viena. Debutul în film : ***Copii, mame şi un general*** — 1955. De atunci a apărut în peste 20 de filme, dintre care amintim : ***Atentatul din 20 iulie*** — 1955, ***O fată din Flandra*** — 1955 (cu Nicole Berger), ***Cei de pe urmă vor fi cei dintîi*** (cu Ulla Jacobsson), ***Lei tineri*** — 1957 (cu Marlon Brando), ***Procesul de la Nürnberg*** — 1961 (regia Stanley Kramer, cu Spencer Tracy, Burt Lancaster, Marlene Dietrich), ***Sechestraţii din Altona*** — 1962 (regia Vittorio de Sica, cu Sophia Loren, Frederic March), ***Topkapi*** — 1963 (regia Jules Dassin, cu Melina Mercouri), ***Reîntoarcerea în ţărînă*** — 1965 (cu Ingrid Thulin), ***Castelul*** — 1965 (regia Maximilian Schell), ***O luptă pe viaţă şi pe moarte*** — 1966 (cu Simone Signoret), ***Trompetele războiului*** — 1967.

BEATA TYSZKIEWICZ

Data și locul nașterii: 1937, Varșovia. Debutul pe ecran: *La noapte va muri orașul* — 1961 (cu Tadeusz Lomnicki). Alte filme: *Yokmok* — 1962, *Prima zi de libertate* — 1964 (regia Alexander Ford, cu Tadeusz Lomnicki), *Botezul focului* — 1965, *Intîlnire cu un spion* — 1965, *Manuscrisul găsit la Saragossa* — 1966 (regia W. Has, cu Zbigniew Cybulski), *Cenușă* — 1966 (regia A. Wajda, cu Daniel Olbrychski), *Marysia și Napoleon* — 1966 (cu Gustav Holoubek), *Omul cu craniul ras* — 1967 (regia André Delvaux), *Păpușa* — 1968 (regia W. Has), *Totul de vînzare* — 1968 (regia A. Wajda, cu Daniel Olbrychski).

SHIRLEY MCLAINE

Data și locul nașterii : 24 aprilie 1934, statul Virginia. Debutul pe ecran : *Cine l-a omorît pe Harry ?* — 1950 (regia A. Hitchcock). Alte filme : *Artiști și modele* — 1952 (regia Franck Toshlin, cu Dean Martin), *Ca un torent* — 1953 (cu Giulietta Masina), *Ronțăitoarea de bărbați* — 1956 (regia J. Lee Thompson, cu Paul Newman și Dean Martin), *Can-Can* — 1958 (regia Walter Lang, cu Louis Jourdan și Frank Sinatra) *Ocolul pămîntului în 80 de zile* — 1959, *Conducătoarea jocului* — 1959 (cu Anthony Quinn și Anthony Perkins), *Apartamentul* — 1960 (regia Billy Wilder, cu Jack Lemmon), *Fata bătrînă* — 1962 (cu Laurence Harvey), *Doi pe un balansoar* — 1962 (regia Robert Wise, cu Robert Mitchum), *Gambit* — 1966 (regia Ronald Neame, cu Michael Caine), *De 7 ori femeie* — 1967 (regia V. de Sica), *Sweet Charity* — 1968 (cu Sammy Davis Jr.).

ILARION CIOBANU

Data și locul nașterii : 28 octombrie 1931, Constanța. Debutul în film : *Setea* — 1960 (regia Mircea Drăgan). Au urmat : *Poveste sentimentală* — 1962 (regia Iulian Mihu), *Cinci oameni la drum* — 1963 (regia M. Bucur), *Cartierul veseliei* — 1965 (regia Manole Marcus), *Procesul alb* — 1965 (regia Iulian Mihu), *Răscoala* — 1966 (regia Mircea Mureșan), *Vremea zăpezilor* — 1966 (regia Horea Popescu), *Columna* — 1968 (regia Mircea Drăgan), *Legenda* — 1968 (regia Andrei Blaier).

DIN PĂMÎNT ȘI DIN AER...

De doi ani, la Craiova a început să-și trăiască viața un gigant teribil de flămînd. Într-un viitor apropiat, cînd acest gigant va ajunge la apogeul creșterii sale, foamea lui va fi extraordinară. El va consuma, printre altele, 1 500 000 000 m³ de aer, 840 milioane m³ de gaze naturale și o uriașă cantitate de apă recirculată.

Ați ghicit despre ce este vorba: despre combinatul chimic. Aici, din aer și din pămînt, oamenii scot imense cantități de îngrășămînt, pe care le pun apoi din nou la dispoziția pămîntului pentru a-i spori bogăția și frumusețea.

După cum se știe, combinatul e profilat pe producerea îngrășămintelor anorganice — azotat de amoniu și uree — și a celor organice, reprezentate prin acid acetic, butanol, catalizatori și poliacetat de vinil.

Produsele combinatului craiovean, datorită calităților superioare, se bucură de aprecieri unanime,

atît în țară, cît și în numeroase alte țări. Așa se explică faptul că mărgelele albe — ureea — sînt solicitate de beneficiari de pe trei continente. Deși e tînăr — are doar doi ani de cînd produce — combinatul a livrat pînă în prezent 81 400 tone uree. Nu mai puțin apreciate sînt și celelalte produse ale combinatului. Butanolul și acidul acetic întrunesc calități la nivelul cerințelor de pe piața mondială. Un alt produs cu calități superioare și cu multiple utilizări în industria textilă, a hîrtiei, a poligrafiei, e poliacetatul de vinil. Unele sortimente de poliacetat de vinil vor fi produse în cantități mult mai mari după intrarea în funcțiune a fabricii de acetat de vinil monomer. Atunci se vor produce vopsele pentru zugrăvelile exterioare și interioare. Produsele acestea, pe lîngă faptul că vor înfrumuseța „obrazul" pereților, prezintă un alt mare avantaj : sînt foarte rezistente în timp, nu le pasă nici de soare, nici de ploaie.

Combinatul mai produce oxigen tehnic îmbuteliat pentru șantierele și uzinele din județ și din alte părți de țară. Catalizatorii necesari la folosirea amoniacului, butanolului și acetatului de vinil monomer, tot aici sînt produși.

În cadrul combinatului este în curs de terminare o nouă linie de îngrășăminte chimice — profilată pe azotat de amoniu și uree — care va intra în funcțiune în 1969.

Capacitatea totală de îngrășăminte a acestui gigant va fi de 1 milion tone pe an. Deocamdată combinatul are în funcțiune 14 fabrici. Într-un viitor apropiat, la Ișalnița vor funcționa 20 de fabrici. Ele vor pune la dispoziția ogoarelor românești acea mană din care vor crește mai frumoase și mai bogate și grînele, și livezile, și podgoriile.

Flacăra Publicitate

DIN PĂMÎNT ȘI DIN AER...

De doi ani, la Craiova a început să-și trăiască viața un gigant [illegible] de [illegible]. Într-un viitor apropiat, cînd acest gigant va ajunge la apogeul creșterii sale, foamea lui va fi extraordinară. El va consuma, printre altele, 1 200 000 000 m³ de aer, 840 milioane m³ de gaze naturale și o uriașă cantitate de apă recirculată.

Ați ghicit despre ce este vorba : despre combinatul chimic. Aici, din aer și din pămînt, oamenii scot imense cantități de îngrășăminte, pe care le pun apoi din nou la dispoziția pămîntului pentru a-i spori bogăția și frumusețea.

După cum se știe, combinatul e profilat pe producerea îngrășămintelor anorganice — azotat de amoniu și uree — și a celor organice, reprezentate prin acid acetic, butanol, catalizatori și poliacetat de vinil.

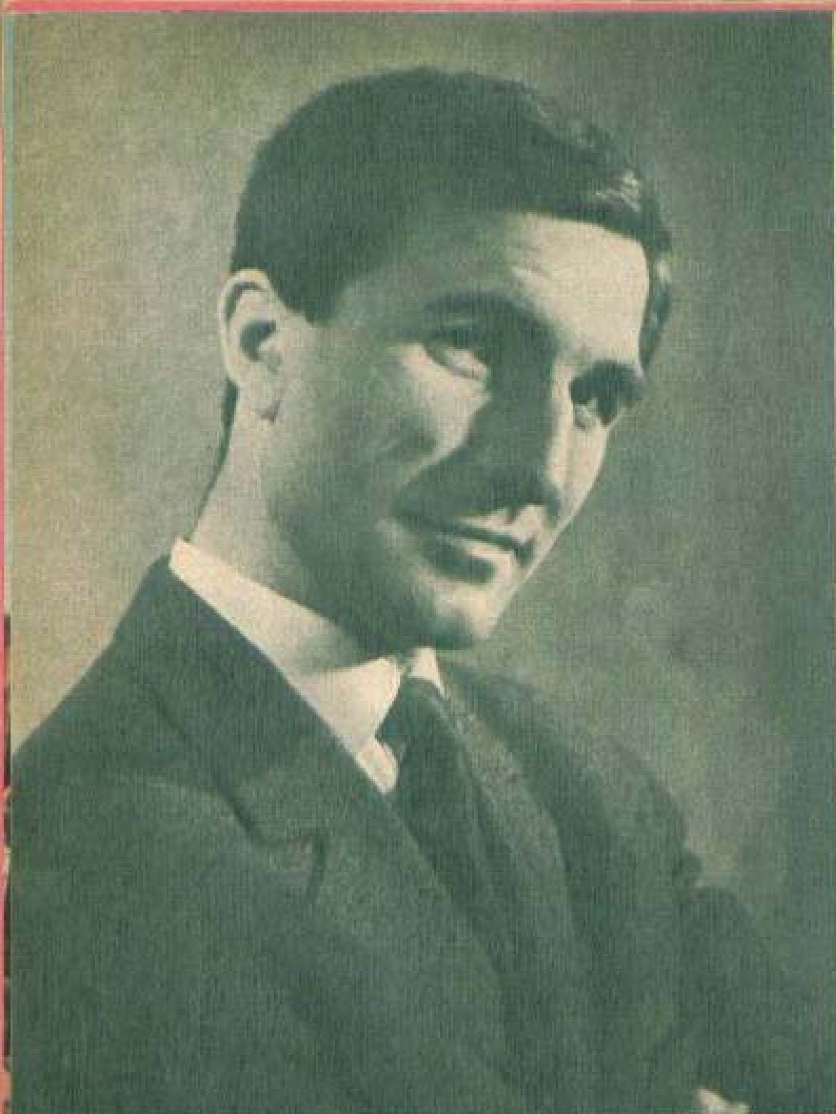
Produsele combinatului craiovean, datorită calităților superioare, se bucură de aprecieri unanime, atît în țară, cît și în numeroase alte țări. Așa se explică faptul că mărgelele albe — ureea — sînt solicitate de beneficiari de pe trei continente. Deși e tînăr — are doar doi ani de cînd produce — combinatul a livrat pînă în prezent 81 400 tone uree. Nu mai puțin apreciate sînt și celelalte produse ale combinatului. Butanolul și acidul acetic întrunesc calități la nivelul cerințelor de pe piața mondială. Un alt produs cu calități superioare și cu multiple utilizări în industria textilă, a hîrtiei, a poligrafiei, e poliacetatul de vinil. Unele sortimente de poliacetat de vinil vor fi produse în cantități mult mai mari după intrarea în funcțiune a fabricii de acetat de vinil monomer. Atunci se vor produce vopsele pentru zugrăvelile exterioare și interioare. Produsele acestea, pe lîngă faptul că vor înfrumuseța „obrazul" pereților, prezintă un alt mare avantaj : sînt foarte rezistente în timp, nu le pasă nici de soare, nici de ploaie.

Combinatul mai produce oxigen tehnic îmbuteliat pentru șantierele și uzinele din [illegible] și din alte părți de țară. Catalizatorii necesari la fabricarea amoniacului, butanolului și acetatului de vinil monomer, tot aici sînt produși.

În cadrul combinatului este în curs de terminare o nouă linie de îngrășăminte chimice — profilată pe azotat de amoniu și uree — care va intra în funcțiune în [illegible].

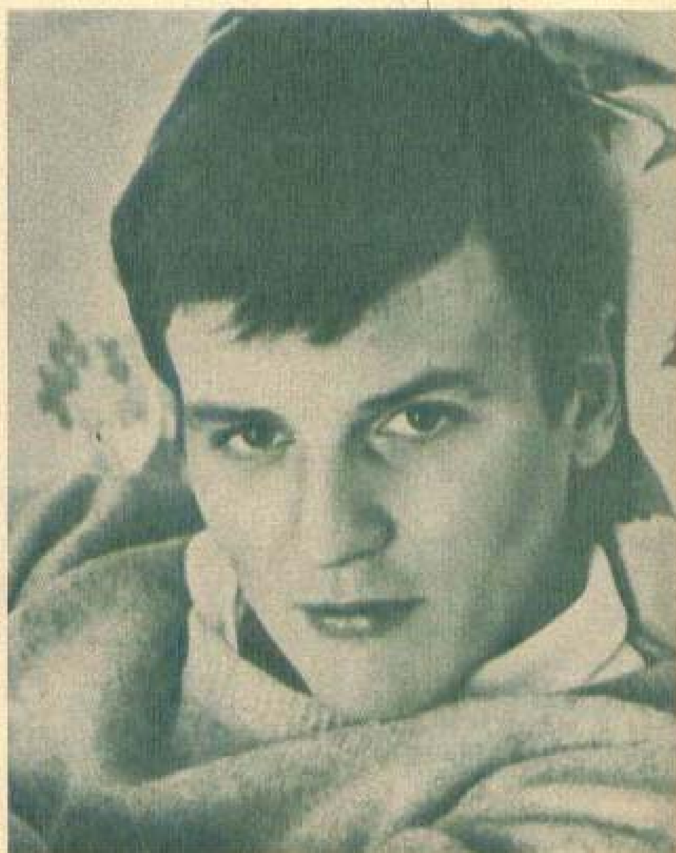
Capacitatea totală de îngrășăminte a acestui gigant va fi de 1 milion tone pe an. Deocamdată combinatul are în funcțiune 14 fabrici. Într-un viitor apropiat, la lucru vor funcționa 20 de fabrici. Ele vor pune la dispoziția ogoarelor românești acea mană din care vor crește mai frumoase și mai bogate și grînele, și livezile, și podgoriile.

[illegible]

GHEORGHE DINICĂ

Data şi locul naşterii: 2 ianuarie 1934, Bucureşti. Debutul pe ecran: *Comoara de la Vadul Vechi* — 1964 (regia Victor Iliu). Alte filme: *Străinul* — 1964 (regia Mihai Iacob), *Procesul alb* — 1966 (regia Iulian Mihu), *Maiorul şi moartea* — 1967 (regia Alexandru Boiangiu), *Columna* — 1968 (regia Mircea Drăgan).

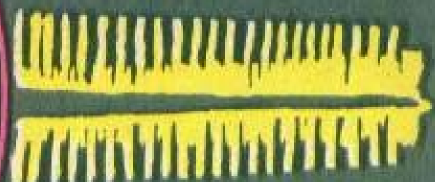

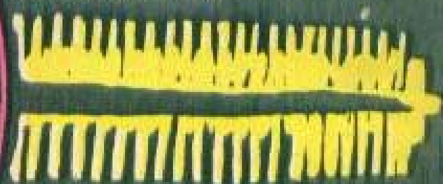
JACQUES PERRIN

Data şi locul naşterii: 13 iulie 1941, Paris. Debutul pe ecran: *Pielea ursului* — 1957 (cu Nicole Courcel). Alte filme: *Secerişul verde* — 1959 (cu Dany Saval), *Fata cu valiza* — 1960 (cu Claudia Cardinale), *Cu ochii în soare* — 1961 (cu Anna Karina), *Cronică de familie* — 1962 (cu Marcello Mastroianni), *Micul brutar din Veneţia* — 1963 (cu Enrico Maria Salerno şi Michèle Morgan), *Secţiunea 317* — 1964 (regia W. Schloendorff, cu Bruno Cremer), *Compartimentul ucigaşilor* — 1965 (regia Costa Gavras, cu Simone Signoret şi Yves Montand), *O jumătate de om* — 1966 (regia Vittorio de Setta), *Domnişoarele din Rochefort* — 1967 (regia Jacques Dèmy), *Spuma zilelor* — 1967 (regia Charles Belmont, cu Marie France Pisier şi Samy Frey), *Orizontul* — 1968 (regia Jacques Rouffio, cu Macha Méril).

SANDRA MILO

Data și locul nașterii: 11 martie 1935, Milano. Debutul pe ecran: *Scampolo* — 1955 (cu Alberto Sordi). Alte filme: *Elena și bărbații* — 1956 (regia Jean Renoir, cu Ingrid Bergman și Jean Marais), *Aventurierul din Gibraltar* — 1957 (cu Vittorio de Sica), *Oglinda cu două fețe* — 1958 (regia André Cayatte, cu Michèle Morgan și Bourvil), *Generalul de la Rovere* — 1959 (cu Vittorio de Sica), *Drumul școlarilor* — 1959 (cu Alain Delon), *Un martor în oraș* — 1959 (regia Edouard Molinaro, cu Lino Ventura), *Ada și prietenele ei* — 1960 (cu Marcello Mastroianni), *Vanina Vanini* — 1961 (cu Laurent Terzieff), *Opt și jumătate* — 1962 (regia F. Fellini, cu Marcello Mastroianni), *Anunț matrimonial* — 1963 (cu François Périer), *Relaxează-te, dragă* — 1964 (cu Fernandel), *Giulietta și duhurile* — 1965 (regia F. Fellini).

◄ BEKIM FEHMIU

Data și locul nașterii : 1935, Belgrad. Debutul pe ecran : *Călătoria* — 1966 (regia Nikola Rajic). Alte filme : *Zile fierbinți* — 1966 (regia Dragoslav Lazic), *Roiul* — 1966 (regia Mica Popovic, cu Olivera Vuco și Rade Markovic), *Am întîlnit țigani fericiți* — 1967 (regia Aleksandar Petrovic, cu Olivera Vuco și Bata Zivojinovic), *Protestul* — 1967 (regia Fadil Hadzic), *Ulysse* — 1968 (serial realizat de televiziunea italiană).

▲ GYÖRGY KOVÁCS

Data și locul nașterii : 1913, Tg. Mureș. Debutul pe ecran : *Citadela sfărîmată* — 1955 (regia Marc Maurette). Alte filme : *Pădurea spînzuraților* — 1965 (regia Liviu Ciulei), *Runda a 6-a* — 1966 (regia Vladimir Popescu-Doreanu), *Procesul alb* — 1966 (regia Iulian Mihu), *Dacii* — 1967 (regia Sergiu Nicolaescu), *Fantomele se grăbesc* — 1967 (regia Christu Poluxis).

NEVENA KOKANOVA

Data și locul nașterii : 1938, Sofia. Debutul pe ecran : *Anii iubirii* — 1960. Alte filme : *Tutunul* — 1963 (regia Nikola Korabov), *Fii fericită, Ani* — 1963, *Întîlnirea de la miezul nopții* — 1964 (regia Gheorghi Kaloiancev), *Inspectorul și noaptea* — 1965 (regia Ranghel Vîlceanov, cu Ivan Andonov), *Hoțul de piersici* — 1966 (regia Vilo Radev, cu Rade Marcovic), *Carambol* — 1966(regia Liubomir Șarlandjev), *Cea mai lungă noapte* — 1967 (regia Vilo Radev, cu Victor Rebengiuc), *Ocolul* — 1967 (regia Grișa Ostrovski și Todor Stoianov, cu Ivan Andonov).

TURIȘTI,

AUTOMOBILIȘTI!

Crama TUNEL — unde vă recomandăm să consumați vestitele mixt grill à la Tunel, pui la ceaun cu mămăliguță, neîntrecutele vinuri ale casei.

În trecere prin județul Prahova, îngăduiți-vă răgazul necesar pentru a vizita:

Restaurantul BERBEC. Veți fi servit aici cu sărmăluțe à la Berbec, jigo de berbec cu fasole albă, tocăniță à la Berbec, vinuri superioare.

Complexul NORD — restaurant, bar de zi, cofetărie, masă pensiune zilnic. Ambianță familială, serviciu ireproșabil. ▶

Motel restaurant şi camping **PARALELA 45°**, — la kilometrul 80 pe Şos. Bucureşti—Braşov, exact la jumătatea distanţei dintre Ecuator şi Polul Nord — gustări şi mîncăruri fine, vinuri pe care nu le veţi uita.

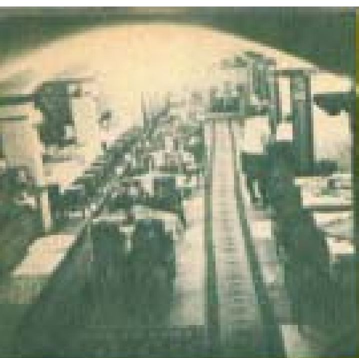

Camping bufet **PĂULEŞTI** la 6 km de Ploieşti în vestitul, odinioară, Codru al Vlăsiei. Petreceţi aici cîteva ore plăcute în mijlocul naturii ca oaspeţi ai bunilor gospodari de la campingul-bufet Păuleşti.

SUPERMAGAZINUL din incinta Halelor, bine aprovizionat cu mărfuri alimentare şi nealimentare, pe care le puteţi primi şi la domiciliu pe bază de comenzi, telefon: 11 800. Opriţi-vă cîteva minute şi la standurile expoziţiei cu vînzare de produse agricole.

Crama TUNEL — unde vă recomandăm să consumați vestitele mixt grill à la Tunel, pui la ceaun cu mămăliguță, neîntrecutele vinuri ale casei.

TURIȘTI, AUTOMOBILIȘTI!

În trecere prin județul Prahova, îngăduiți-vă răgazul necesar pentru a vizita:

Restaurantul BERBEC. Veți fi serviți aici cu sărmăluțe à la Berber, supă de berbec cu smîntînă albă, tocăniță à la Berber, vinuri superioare.

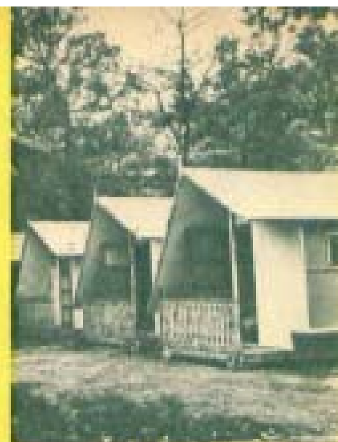

Complexul NORD — restaurant, bar de zi, cofetărie, masă pensiune zilnic. Ambianță familială, serviciu ireproșabil.

Motel restaurant și camping PARALELA 45°, — la kilometrul 60 pe Șos. București—Brașov, exact la jumătatea distanței dintre Ecuator și Polul Nord — gustări și mîncăruri fine, vinuri pe care nu le veți uita.

Camping bufet PĂULEȘTI la 8 km de Ploiești în vestitul, odinioară, Codru al Vlăsiei. Petreceți aici cîteva ore plăcute în mijlocul naturii ca oaspeți ai bunilor gospodari de la campingul-bufet Păulești.

SUPERMAGAZINUL din incinta Halelor, bine aprovizionat cu mărfuri alimentare și nealimentare, pe care le puteți primi și la domiciliu pe bază de comenzi, telefon: 11 000. Opriți-vă cîteva minute și la standurile expoziției cu vînzare de produse agricole.

Brațul iese din apă ; remarcați poziția capului și a umărului, specifice pentru craulul australian.

Drumul brațului prin aer.

Mișcarea ideală a brațului în momentul cînd face efortul principal ; remarcați degetele lipite, mîna formînd o lopățică.

ÎNOTAȚI ÎN STIL CRAUL

Momentul în care brațul se îndreaptă spre suprafață ; degetele sînt desfăcute.

În ciuda faptului că este considerat un stil greu de învățat, înotul craul ar trebui socotit drept abeceul natației. În general, el se învață mai repede și mai ușor decît brasul. În cîteva ședințe, executat cu atenție și concentrare, el poate fi perfect asimilat; desigur, după aceea sînt necesare numeroase ore de antrenament.

Strămoșul craulului este „trudgeon"-ul. Acest stil de înot, în care picioarele rămîn inactive, a fost importat în Anglia în 1890, din America de Sud, de către căpitanul de marină Trudgeon, de la care și-a luat și numele.

Combinat mai tîrziu cu stilul „splash" (prescurtare de la „splash strooke" = înot stropitor), trudgeonul a dat naștere unei prime forme de craul, în care picioarele aveau un rol deosebit de activ.

Numele de craul i l-a dat — de altfel fără să vrea — un locuitor din Sydney care, încîntat de priveliștea minunată ce i-o oferea un înotător care practica acest nou stil încă fără nume — a exclamat: „He crawls over the water" („se tîrăște pe apă"!). Expresia a fost preluată de un jurnalist și în scurt timp a făcut ocolul lumii, consacrîndu-se.

În craulul modern, care nu este nici englez, nici francez, nici japonez sau american, ci australian, se acordă o preponderență acțiunii brațelor, asupra celei a picioarelor. La antrenament, marii campioni parcurg succesiv de mai multe ori cîte 200 m, întîi cu picioarele legate, apoi cu brațele încrucișate.

Imaginile alăturate, luate de la suprafață, iar altele de sub nivelul apei, vă pot ajuta fie în a vă corija stilul, fie în a vă trezi interesul pentru craul, a cărui practică contribuie la dezvoltarea unei inimi puternice, a capacității respiratorii superioare mediei generale, într-un cuvînt poate să vă aducă un plus de sănătate, fapt care nu poate lăsa pe nimeni indiferent.

Așezat! Protestează cineva?

Lecția de deprindere a manierelor elegante: mersul în lesă!

Culcat! Care mișcă?

UN CÎINE DRESOR DE CÎINII

Îmblînzitorii de fiare sălbatice cunosc foarte bine faptul că acestea se lasă foarte greu educate de către om; în schimb, sînt întotdeauna dispuse să copieze de bunăvoie manierele unui semen dresat.

Dresorii de elefanți, de pildă, folosesc în mod curent în acest scop animale-monitor, cu rezultate optime.

Iată de ce un cetățean din Long Island, dl. H. W. Meistrell, s-a apucat să dreseze cîini, de toate rasele și mărimile. În acest scop el beneficiază de aportul neprețuit al unui cîine lup, pe nume Major, al cărui talent în educarea confraților este deasupra oricăror elogii.

Ceea ce se poate constata și din imaginile noastre.

PIS, PIS...

„Mîţă" obişnuită. ▶

Inteligenţa pisicii? Iată o probă în trei imagini.

Pisică de angora

Pisică persană.

Marele om de spirit care a fost Bernard Shaw spunea, jumătate în glumă, jumătate în serios, că : „omul se poate considera civilizat numai în măsura în care poate înţelege un suflet de pisică" !

Desigur, o asemenea părere poate găsi partizani sau adversari la fel de înfocaţi şi la fel de sinceri.

Cînd, unde şi cum s-au împrietenit omul şi pisica ? Greu de spus.

Potrivit unor legende orientale, mîţa s-ar fi născut în arca lui Noe, unde şoarecii şi şobolanii se înmulţiseră, chipurile, în aşa măsură, încît tata Noe l-a rugat pe leu să-l ajute să-i stîrpească. Dar orgoliosul rege al animalelor a refuzat asemenea treabă nedemnă, ceea ce l-a făcut pe comandantul corăbiei să-i cîrpească una peste bot, de l-a apucat pe majestatea sa strănutul. Şi o dată cu „hap-ciu"-ul, i-a ieşit pe nara stîngă şi... prima pisică ! Mai ştii ?

În Elveţia au fost găsite, în cătunele lacustre din epoca de bronz, printre scheletele altor animale domestice, şi schelete de pisici.

În Egiptul antic, miţele erau sacre, protejate de zeiţa Bast, iar un oraş întreg, Bubastis, le era destinat în exclusivitate.

Potrivit relatărilor lui Diodor din Sicilia, pe vremea sa uciderea unei pisici se pedepsea cu moartea.

În Anglia medievală, celor care chinuiau pisicile li se aplicau amenzi grele.

În schimb, în Franţa, pisicile puteau fi acuzate de vrăjitorie şi, la fel ca şi oamenii, arse pe rug.

Cu rare excepţii, inamică declarată a cîinilor ; potrivit unor cunoscători, antipatia reciprocă între aceşti doi prieteni ai omului s-ar datora felului diferit în care-şi exprimă sentimentele proprii fiecare din ei, folosind acelaşi limbaj : mişcarea cozii ! În timp ce însă pentru cîine coada-n sus înseamnă mînie şi ameninţare, iar coada în jos, mişcată cu vioiciune în stînga şi-n dreapta, bucurie şi plăcere, la pisică este exact invers !

Oricum, sălbatică, sau domestică, siameză, persană sau de Angora, cu toate carenţele de „caracter" de care dă adesea dovadă, o pisică în casă te face să nu te simţi chiar singur. Ceea ce, în anumite situaţii, nu e puţin lucru !

CETATE ȘI UNIVERSITATE

Radu PASCAL

Se poate afirma că Europa occidentală de azi — și nu numai această parte a lumii — este confruntată cu un fenomen care, înainte, nici pe departe nu avea aceeași amploare : participarea activă — uneori intempestivă — a tinerilor la viața politică.

Dorința unor schimbări radicale, curajul și dinamismul dau sens gestului protestatar al unei generații care, prin fapta ei socială, se dovedește a fi ceva mai mult decît o vîrstă biologică, de-

O soluție pentru ca școala să fie a tuturor : „Nu — școlii de clasă !"

CETATE ȘI UNIVERSITATE

În universitățile Europei, studenții au denunțat persistența unor structuri arhaice, a unei gerontocrații profesorale și a autorității de obîrșie medievală, s-au adunat în piețe publice și pe străzi spre a protesta împotriva unui conservatorism politic anacronic, promovat de anumite cercuri occidentale. Au dovedit-o evenimentele din primă-

Pe străzile unui oraș vest-german — împotriva războiului atomic.

clanșează o nemaiintîlnită contagiune a tinerelor conștiințe îndreptate împotriva a tot ce li se pare vetust, arhaic sau pervertit într-o societate prea obișnuită să-i fie lăudată relativa afluență a bunurilor materiale.

Elanul care a făcut într-o noapte de primăvară din Sorbona forum, sărbătoare și laborator de idei și de vise politice și sociale, a fost poate expresia unui nou romantism; sigur e însă că el a avut atît de prețiosul dar de a reabilita fantezia protestatară printr-o explozie — poate utopică — dar la lumina căreia au apărut mai inacceptabile ca oricînd rigorile și rigiditățile sufocante ce au făcut faima acelui „establishment" occidental.

„Critica" și „contestarea" — termeni încă netociți de modă și, s-ar părea, pe drept folosiți pentru a explica atitudinea și mentalitatea unei generații — au constituit combustibilul spiritual, fabricat subversiv pe băncile facultăților, izbucnit apoi în plină stradă, pentru a susține sau modela o acțiune generală de vigoare: de la benigna frondă din universități, de la guerilla renăscuților Gavroche, pînă la impresionantele demonstrații publice conduse de organizații de tineret, autonome sau sub egida formațiunilor politice de stînga.

Cînd cererilor studențești li se opune violența poliției...

vara lui 1968 — în Franța, Republica Federală a Germaniei, Italia, Spania, Olanda... Și, nu e poate exagerat să se vorbească despre o adevărată geografie a revoltei tinerei generații.

A fost motivată de unii prin reflexul puțin onorabil al mimetismului social, dar nimeni nu a putut nega — și aceasta dă substanță și autenticitate fenomenului — că la bază a stat tocmai convergența reală a unor imperioase necesități de înnoire socială și politică, de înfăptuire a unor profunde „mutații", atingînd structurile intime ale societății occidentale. Este și cauza pentru care angajarea politică a tinerilor merge, prin direcțiile ei mari, în sensul revendicărilor unor largi straturi ale opiniei publice democratice.

Și dacă ne gîndim că tineretul anului **1968** înseamnă și prima generație politică de după război, cei 23 de ani ai săi capătă semnificație. Născută în era zborurilor cosmice și a amenințării atomice, noua generație e mai sensibilă ca oricare alta la ideea solidarității umane și aspiră spre o ordine rațională a păcii și înțelegerii. Îndreptată cu pasiune spre viitor, nerăbdarea ei — sursă sigură de ro-

CETATE ȘI UNIVERSITATE

Tineretul contemporan sau cea mai nouă generație politică.

mantism — e justificată : străină ispitelor războinice, beneficiind de amarul antidot al tragicei experiențe a părinților, majoritatea tinerilor occidentali de astăzi resimt necesitatea — și o trăiesc ca pe o obligație morală — de a schimba — și dacă se poate, în grabă — *tot* ceea ce este mai vechi și artificial *oriunde*, adică : în școală, în universitățile din Europa occidentală și în lume. E aici, desigur, încă o dată, romantism. Dar trebuie repetat că, dincolo de generozitatea intențiilor și uneori de ceața ideilor încă necristalizate, descoperirea a fost concretă — și politică. Sinceritatea și inocența s-au convertit în arme politice, au alimentat fervoarea a mii de tineri pentru care politica — în sensul ei originar — devenea terenul unei alegeri esențiale, al unor opțiuni mergînd în sensul general al năzuințelor democratice. Și e firesc ca ei să fi avut orgoliul ju-

venilei intransigențe și al unui spor de exigență morală: nu numai atunci cînd brutalității polițienești i-au opus violența celor care ridică baricade și drapele roșii sub Arcul de Triumf, dar și atunci cînd și-au manifestat voința de a participa activ la treburile Cetății și de a se impune în amplul concert politic al forțelor sociale. Iar cînd cuvîntul lor — fie că a fost spus sub semnul „criticii" sau al „contestării" — a coincis cu direcția acelor tendințe pozitive, manifestate, în ultima vreme, cu amploare în spațiul politic european, vitalitatea și originalitatea acțiunilor lor nu putea să dea decît sevă nouă strădaniei comune, îndreptate spre înfăptuirea voinței de pace și echitate socială.

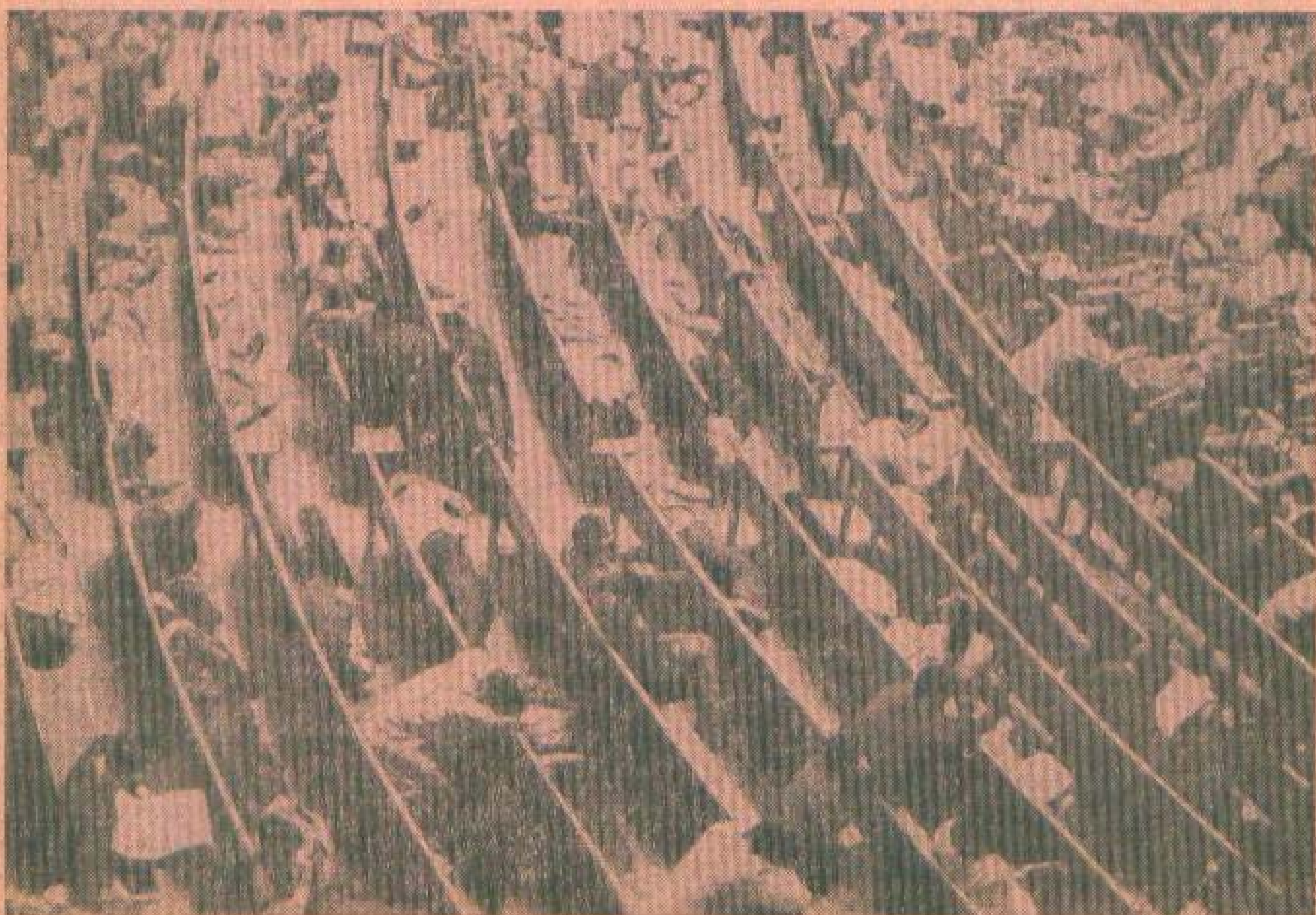
Elanul politic nu contravine pasiunii universitare.

Așa s-a întîmplat în Franța, unde marile demonstrații din mai au impulsionat o reală mișcare de reconsiderare și au confirmat necesitatea unor adînci „mutații" sociale; la fel în R.F.G., unde protestul împotriva legislației excepționale, a recrudescenței elementelor neonaziste și cerința de a se recunoaște frontiera Oder-Neisse și Republica Democrată Germană au întîlnit adeziunea celor mai largi și diverse straturi ale societății; cînd se pronunță pentru retragerea țărilor lor din pactul militar N.A.T.O. — cum au cerut tineri din organizații vest-germane, italiene sau din Turcia — pentru înlăturarea artificialelor bariere impuse de blocurile militare pe continentul european, cînd cer retragerea trupelor și bazelor străine de pe teritoriile țărilor lor, cînd se declară împotriva intervenției militare a Statelor Unite în Vietnam, e firesc ca ei să răspundă legității istorice. Și e firesc ca de această convergență de aspirații și interese să de-

CETATE ȘI UNIVERSITATE

pîndă eficiența acțiunilor lor politice.

Intensitatea fără precedent a mișcărilor de tineret ale anului 1968 i-a tentat pe unii să se întrebe dacă tineretul este sau nu principalul motor al istoriei contemporane ? Orice răspuns afirmativ sau negativ e riscant. Un lucru însă este sigur : aportul tinerilor este condiția indispensabilă a oricărui progres politic și social. Și poate niciodată n-a fost mai vădită îngemănarea celor două meniri ale noilor generații : angajamentul politic și funcția de preluare și îmbogățire a unor autentice valori spirituale și materiale. Cu alte cuvinte, s-a dovedit, în mod exemplar, legătura de substanță între Cetate și Universitate. Și poate că aceasta este înțelesul mai adînc al unei experiențe care a făcut să se vorbească mult despre primăvara lui 1968, în apusul Europei.

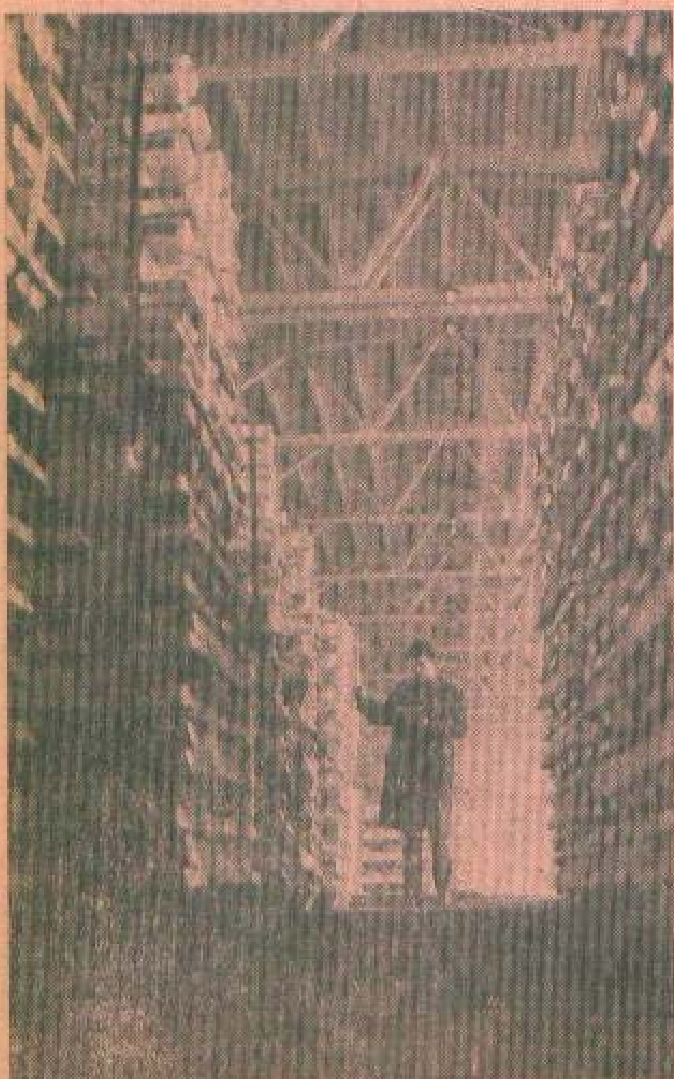
Muncitorii ocupă uzinele, studenții — amfiteatrele.

Paris, mai 1968 : drapele roșii și tricolore purtate de miile de studenți.

POARTA DE AUR A OLTENIEI

Faima „Porții sărutului" lui Constantin Brâncuși a umblat și continuă să umble și să emoționeze lumea, de la un capăt la altul. Geniului acestui român, care a sintetizat prin măreție și simplitate frămîntările și aspirațiile unui popor, epoca noastră îi adaugă un alt geniu: cel al tehnicii românești. Pornind de la capodoperele lui Brâncuși și în mod deosebit de la „Poarta sărutului", făuritorii de aluminiu românesc au botezat fabrica lor ALRO „Poarta de aur alb a Olteniei".

În decurs de trei ani s-a creat aici, la Slatina, un puternic nucleu muncitoresc. Peste 1 500 de oameni — majoritatea pînă mai ieri lucrători ai pămîntului — au deprins meserii noi, reclamate de făurirea aurului alb. Oamenii aceștia, deși au devenit orășeni, deși au alte preocupări ca-n trecut, lucrează tot cu pămîntul. Cu un anume pămînt, un pămînt roșu, cu bauxită. Oradea transformă acest pămînt în făină, iar Slatina fabrică din această făină aluminiu, pîinea cea de toate zilele a industriei. Se poate spune, fără nici un fel de exagerare, că în zilele noastre nu se poate trăi fără aluminiu. Acest rege al industriei e utilizat în numeroase și variate sectoare de activitate. El își atestă prezența și-n eleganta rochie de seară, și în navele cosmice. Conductorii electrici, carcasele de motoare electrice, caroseriile de mașini, conductele pentru irigații, industria ambalajelor, construcția de automobile, vesela de bucătărie etc. etc., cer cu insistență prezența aluminiului.

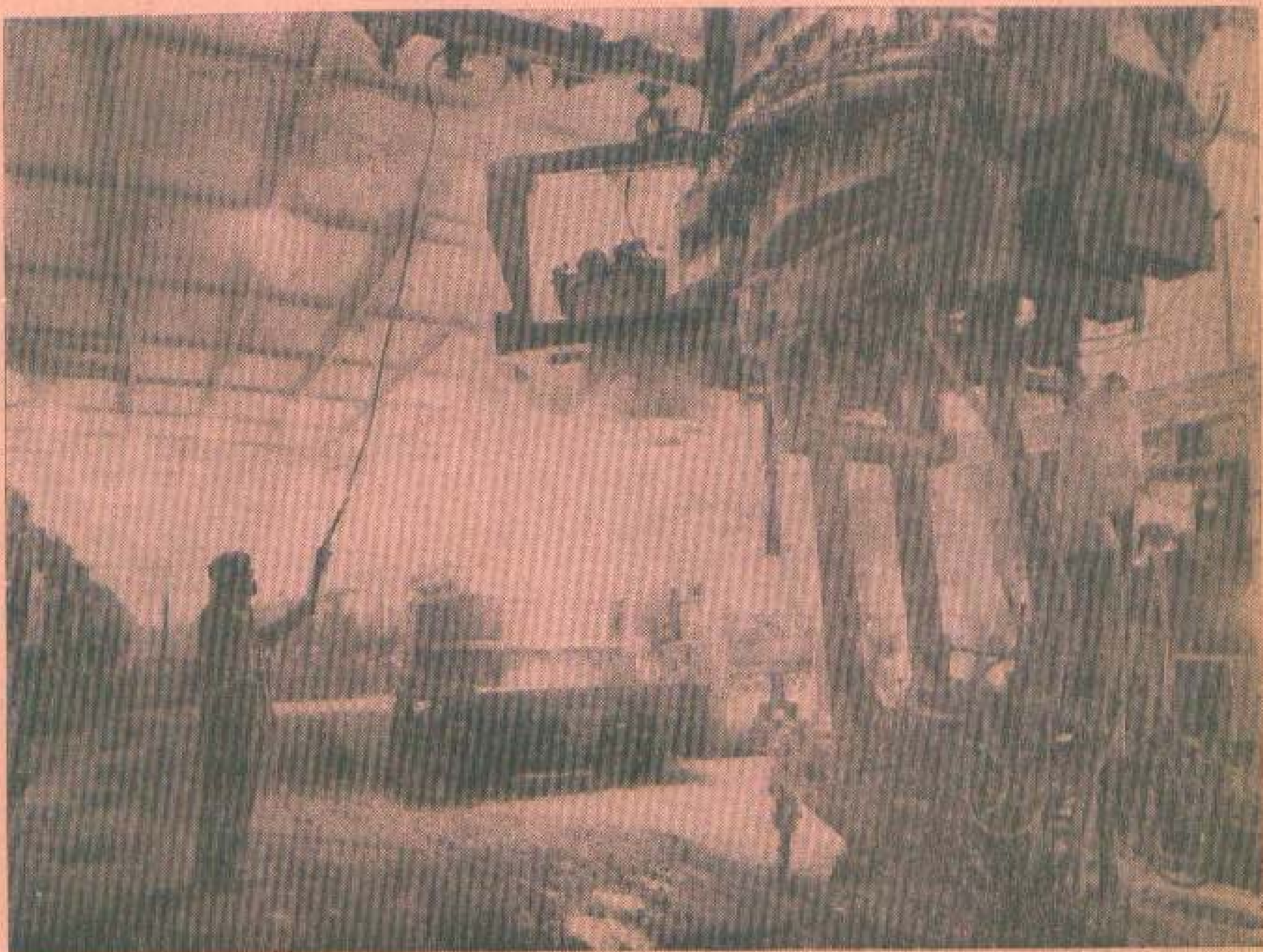
Capacitatea inițială a uzinei de la Slatina este de 50 mii tone pe an. Prin extindere și utilizare la maximum a capacităților proiectate, s-a reușit ca în anul 1968 producția de aluminiu să fie de 76 mii tone, iar în 1969, prin punerea în funcțiune a halei IV de electrozi, capacitatea uzinei va fi de 108 mii tone.

ALRO lucrează cu rentabilitate ridicată. Ea s-a înscris în parametrii proiectați înainte de termen, ceea ce a adus după sine însemnate beneficii. Uzina realizează anual aproape 300 milioane de lei beneficii.

Străinătatea cere aluminiu românesc. 25 de țări au făcut deja cunoștință cu aurul alb ce se fabrică în inima Olteniei.

Am avut o Slatină agricolă. Avem azi o Slatină industrială, în care s-au petrecut modificări esențiale.

Oltenii lui Brîncuși vor să ducă și ei faima României în lume. Prin ceea ce au învățat ei mai nou să facă — prin aluminiu.

POARTA DE AUR A OLTENIEI

Faima „Porții sărutului" lui Constantin Brâncuși a umblat și continuă să umble și să emoționeze lumea, de la un capăt la altul. Geniului acestui român, care a sintetizat prin măreție și simplitate frămîntările și aspirațiile unui popor, epoca noastră îi adaugă un alt geniu: cel al tehnicii românești. Pornind de la capodoperele lui Brâncuși și în mod deosebit de la „Poarta sărutului", făuritorii de aluminiu românesc au botezat fabrica lor ALRO „Poarta de aur alb a Olteniei".

În decurs de trei ani s-a creat aici, la Slatina, un puternic nucleu muncitoresc. Peste 1 500 de oameni — majoritatea pînă mai ieri lucrători ai pămîntului — au deprins meserii noi, reclamate de făurirea aurului alb. Oamenii aceștia, deși au devenit orășeni, deși au alte preocupări ca-n trecut, lucrează tot cu pămîntul. Cu un anume pămînt, un pămînt roșu, cu bauxită. Oradea transformă acest pămînt în făină, iar Slatina fabrică din această făină aluminiu, pîinea cea de toate zilele a industriei. Se poate spune, fără nici un fel de exagerare, că în zilele noastre nu se poate trăi fără aluminiu. Acest rege al industriei e utilizat în numeroase și variate sectoare de activitate. El își atestă prezența și-n eleganta cochilie de avion, și în navele cosmice. Conductorii electrici, carcasele de motoare electrice, caroseriile de mașini, conductele pentru irigații, industria ambalajelor, construcția de automobile, vesela de bucătărie etc. etc., cer cu insistență prezența aluminiului.

Capacitatea inițială a uzinei de la Slatina este de 50 mii tone pe an. Prin extindere și utilizare la maximum a capacităților proiectate, s-a reușit ca în anul 1968 producția de aluminiu să fie de 76 mii tone, iar în 1969, prin punerea în funcțiune a halei IV de electroliză, capacitatea uzinei va fi de 108 mii tone.

ALRO lucrează cu rentabilitate ridicată. Ea s-a înscris în parametrii proiectați înainte de termen, ceea ce a adus după sine însemnate beneficii. Uzina realizează anual aproape 200 milioane de lei beneficii.

Străinătatea cere aluminiu românesc. 35 de țări au făcut deja cunoștință cu aurul alb ce se fabrică în inima Olteniei.

Am avut o Slatină agricolă. Avem azi o Slatină industrială, în care s-au petrecut modificări esențiale.

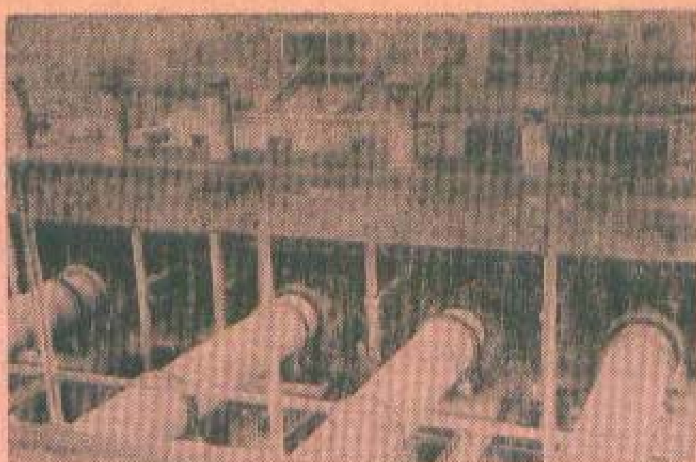
Oltenii lui Brâncuși vor să ducă și ei faima României în lume. Prin ceea ce au învățat ei mai nou să facă — prin aluminiu.

[illegible]

CIMENT
PENTRU TRĂINICIA ȚĂRII

Oltenia își sporește valorile. La marginea Tg. Jiului, a fost construită nu de multă vreme, una dintre cele mai moderne fabrici de ciment și var din țară. Am rugat-o pe tovarășa Ștefania Vîtcă, inginer principal la serviciul tehnic al acestei fabrici, să ne vorbească despre atingerea parametrilor proiectați și despre calitatea cimentului oltenesc.

— Fabrica noastră este tînără. A intrat în funcțiune, cu o treime din capacitatea proiectată, la jumătatea anului 1965. Cele șase linii cu întreaga capacitate proiectată vor funcționa din plin la sfîrșitul trimestrului I al anului 1970.

— Ce ne puteți spune despre producția de ciment a anului 1968 ?

— S-ar putea spune multe lucruri interesante, dar cred că faptul esențial pe care trebuie să-l reținem, fapt care interesează pe cititori și în primul rînd pe beneficiari, e cel privitor la cantitatea de ciment pe care am dat-o față de ceea ce ne-am propus. În acest sens trebuie să spun că în trimestrul III al acestui an, producția de ciment a fost depășită cu 38 mii de tone.

— Care socotiți că ar fi lucrul cel mai interesant care l-ați putea comunica cititorilor în legătură cu produsul dv. ?

— În România sînt mai multe fabrici de ciment. Dar numai aici, la Tg. Jiu, se folosește în procesul de fabricație un procedeu unic, nou, care prezintă din punct de vedere economic un avantaj deosebit. La fabricarea cimentului noi folosim procedeul uscat, care recuperează căldura de la cuptoarele de clinker prin schimbătoare de căldură multiciclon. Acest procedeu este foarte avantajos, deoarece consumul de combustibil folosit la fabricarea clinkerului este cu mult mai redus față de procedeul umed.

— Cîteva cuvinte despre sortimentele de cimenturi pe care le fabricați, referindu-vă bineînțeles și la calitatea lor.

— Producem diverse sortimente de cimenturi — B.55, R.IM. 200, Pz 400, M 400, F 300, P 400 — în funcție de cerințele interne și externe. Nu vrem neapărat să lăudăm calitățile produselor noastre, dar trebuie să spunem că proprietățile fizico-mecanice ale acestora sînt foarte bune. La toate sortimentele fabricate, rezistențele mecanice sînt cu mult superioare rezistențelor prevăzute în standarde. Numai datorită acestor calități se explică afluxul permanent al beneficiarilor.

— Dv. aveți și o fabrică de azbociment. Vorbiți-ne în mod succint despre ea.

— La ora actuală, fabrica de azbociment cuprinde o linie tehnologică a cărei capacitate proiectată este de 1 550 km pe an. Capacitatea aceasta va fi atinsă la sfîrșitul trimestrului I al anului 1969. Țin să precizez că linia de tuburi de azbociment și-a depășit capacitatea proiectată pe trimestrul III al lui '68 cu 213 tone față de nivelul prevăzut în graficul de atingere al parametrilor proiectați. Pe piața internă, tuburile de azbociment au mare căutare, fiind utilizate cu mult succes atît în agricultură, cît și în industrie.

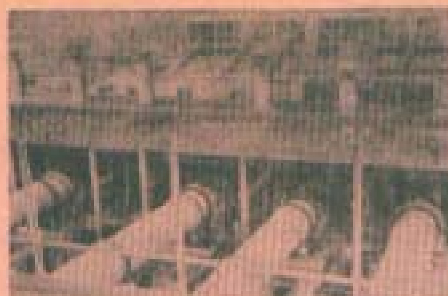
— Dar despre plăcile plane și ondulate ce ne puteți spune ?

— Capacitatea proiectată a liniilor de plăci este de 5 500 000 m² pe an. Ea va fi atinsă la sfîrșitul trimestrului I 1970. Menționez faptul că în trimestrul II al lui '68, liniile de plăci au atins capacitatea prevăzută în graficul de atingere al parametrilor proiectați cu peste 200 la sută. Fiind foarte economice, plăcile noastre au o căutare deosebită. Ele sînt folosite într-o gamă largă de lucrări, în industrie și agricultură, în construirea de locuințe rurale, de cabane turistice etc.

Fabrica de ciment de la Tg. Jiu e tînără. Tineri sînt și oamenii ei. Produsele ei — tot tinere. Și vor rămîne tineri de-a lungul vremii. Pentru că ele poartă în miezul lor nu numai rezistențele fizico-mecanice, ci și trăinicia epocii pe care o construim.

Flacăra Publicitate

CIMENT
PENTRU TRĂINICIA ȚĂRII

Oltenia își spunea valorile. La marginea Tg. Jiului, a fost construită nu de multă vreme, una dintre cele mai moderne fabrici de ciment și var din țară. Am rugat-o pe tovarășa [illegible] Vlad, inginer principal în serviciul tehnic al acestei fabrici, să ne vorbească despre atingerea parametrilor proiectați și despre calitatea cimentului obținut.

— Fabrica noastră este tînără. A intrat în funcțiune, cu o treime din capacitatea proiectată, la jumătatea anului 1965. Cele șase linii cu întreaga capacitate proiectată vor funcționa din plin la sfîrșitul trimestrului I al anului 1970.

— Ce ne puteți spune despre producția de ciment a anului 1968?

— S-ar putea spune multe lucruri interesante, dar cred că faptul esențial pe care trebuie să-l rețineți, fapt care interesează pe cititori și în primul rînd pe beneficiari, e cel privitor la cantitatea de ciment pe care am dat-o față de cea ce ne-am propus. În acest sens trebuie să spun că în trimestrul III al acestui an producția de ciment a fost depășită cu 30 mii de tone.

— Care socotiți că ar fi lucrul cel mai important care l-ați putea comunica cititorilor în legătură cu producția dv.?

— În România sînt mai multe fabrici de ciment. Dar numai aici, la Tg. Jiu, se folosește în procesul de fabricație un procedeu unic, nou, care prezintă din punct de vedere economic un avantaj deosebit. La fabricarea cimentului noi folosim procedeul uscat, care recuperează căldura de la cuptoarele de clinker prin schimbătoare de căldură multiciclon. Acest procedeu este foarte avantajos, deoarece consumul de combustibil folosit la fabricarea clinkerului este cu mult mai redus față de procedeul umed.

— Cîteva cuvinte despre sortimentele de cimenturi pe care le fabricați, referindu-vă îndeosebi și la calitatea lor.

— Producem diverse sortimente de cimenturi — H.35, H.I.N. 200, Pz 400, M 400, P 300, P 400 — în funcție de cerințele interne și externe. Nu vreau să lăudăm calitățile produselor noastre, dar trebuie să vă spun că proprietățile fizico-mecanice ale acestora sînt foarte bune. La toate sortimentele fabricate, rezistențele mecanice sînt cu mult superioare rezistențelor prevăzute în standarde. Numai datorită acestor calități se explică afluxul permanent al beneficiarilor.

— Dv. aveți și o fabrică de azbociment. Vorbiți-ne în cîteva cuvinte despre ea.

— La ora actuală, fabrica de azbociment cuprinde o linie tehnologică a cărei capacitate proiectată este de 1 350 km pe an. Capacitatea aceasta va fi atinsă la sfîrșitul trimestrului I al anului 1969. Țin să precizez că linia de tuburi de azbociment și-a depășit capacitatea proiectată pe trimestrul III al lui '68 cu 263 tone față de nivelul prevăzut în graficul de atingere al parametrilor proiectați. Pe piața internă, tuburile de azbociment au mare căutare, fiind utilizate cu mult succes atît în agricultură, cît și în industrie.

— Dar despre plăcile plane și ondulate ce ne puteți spune?

— Capacitatea proiectată a liniilor de plăci este de 3 000 000 m² pe an. Ea va fi atinsă la sfîrșitul trimestrului I 1970. Menționez faptul că în trimestrul II al lui '68, liniile de plăci au atins capacitatea prevăzută în graficul de atingere al parametrilor proiectați cu peste 200 la sută. Fiind foarte economice, plăcile azbociment au o căutare deosebită. Ele sînt folosite într-o gamă largă de lucrări, în industrie și agricultură, la construirea de locuințe rurale, de cabane turistice etc.

Fabrica de ciment de la Tg. Jiu e tînără. Tineri sînt și oamenii ei. Produsele ei — tot tinere. Și vor rămîne tinere de-a lungul vremii. Pentru că ele poartă în ele nu numai rezistențele fizico-mecanice, ci și trăinicia operei pe care o construim.

[illegible]

Un duș... de jos în sus

Această imagine neobișnuită a unuia din cele mai faimoase poduri peste Tamisa — Podul Turnului Londrei — are o explicație științifică foarte simplă. Din cauza unui val neașteptat de căldură, metalul s-a dilatat, și podul mobil a refuzat să se „închidă" la loc. Au fost chemați în ajutor... pompierii, pe care-i vedeți la treabă. Inutil să adăugăm că operația s-a încheiat cu succes.

Un nou hibrid românesc: tomate + ardei

La Institutul agronomic „N. Bălcescu" din București, colectivul de la catedra de botanică și fiziologia plantelor a obținut recent un nou hibrid din tomate și ardei.

Prin polenizarea artificială a florilor celor două legume, au apărut fructe modificate avînd caractere ale celor doi „părinți". Cele care seamănă mai mult cu ardeiul sînt foarte puțin acide și foarte dulci, mai bogate în vitamina C decît fructele plantei „mamă", dar mai sărace decît fructele plantei „tată". Fructele în formă de tomată, cu o greutate respectabilă: 55—135 g, au pielița mai groasă decît a unei roșii obișnuite.

Plantele hibride s-au dovedit a fi foarte productive: în 1966 au fost obținute 1 500—2 100 g fructe pe plantă la patru ciorchini, iar în 1967 în medie 3 000 g.

Noul produs legumicol, pe lîngă importanța sa științifică deosebită, va constitui și baza unor cercetări practice pentru obținerea unor noi soiuri de tomate.

reflector științific

• Un nou polimer expandat va reduce sensibil, în viitorul apropiat, riscurile de explozie a avioanelor și autoturismelor. El este turnat în rezervoare, unde, prin expandare, ocupă întregul volum al acestora. În cazul unui accident care duce la spargerea rezervorului și la aprinderea combustibilului, acesta nu poate exploda, datorită cantităților relativ mici ce pot ieși prin porii buretelui în care este depozitat. Porozitatea mare a noului polimer permite o alimentare rapidă a rezervoarelor.

*

• Sarea va cunoaște probabil o nouă utilizare, ca urmare a cercetărilor ce se desfășoară în prezent cu privire la distrugerea ceții pe aeroporturi cu ajutorul acestui produs ușor accesibil. Din experiențele făcute, a rezultat că prin pulverizarea din avion a unor cristale de sare deasupra unei zone acoperite cu ceață, cristalele de sare formează în jurul lor picături de apă mai mari, și ca atare mai grele, care cad pe pămînt.

*

• Un nou receptor de buzunar de frecvență foarte înaltă pentru comunicații interne cîntărește doar 95 g, funcționînd cu o baterie care asigură un serviciu continuu de 3 luni! După apelul sonor de avertizare poate să urmeze un mesaj vorbit prin care se anunță o urgență (accident, incendii etc.) Pentru a răspunde la apeluri, s-a realizat și un emițător de buzunar, de dimensiuni și greutate similare cu ale receptorului. Bateria cu mercur cu care este prevăzut emițătorul durează aproximativ 6 luni.

*

• Pentru realizarea avionului Concorde, un grup de cercetători francezi s-a preocupat de utilizarea pe scară largă a materialelor plastice armate cu fibre de sticlă, nu numai pentru amenajările interioare, ci și pentru construirea anumitor echipamente radio-electrice.

*

• Orașe dispersate, de o mărime convenabilă și dirijată, înconjurate de vaste spații libere, sînt preconizate în S.U.A. ca o contrapondere a marilor aglomerări din marile orașe. Prototipul este orașul „experimental" Minnesota, care, în caz de reușită, urmează să fie generalizat — în limita posibilului — pe întreg teritoriul S.U.A. Un astfel de oraș va avea cel mult 500 000 de locuitori.

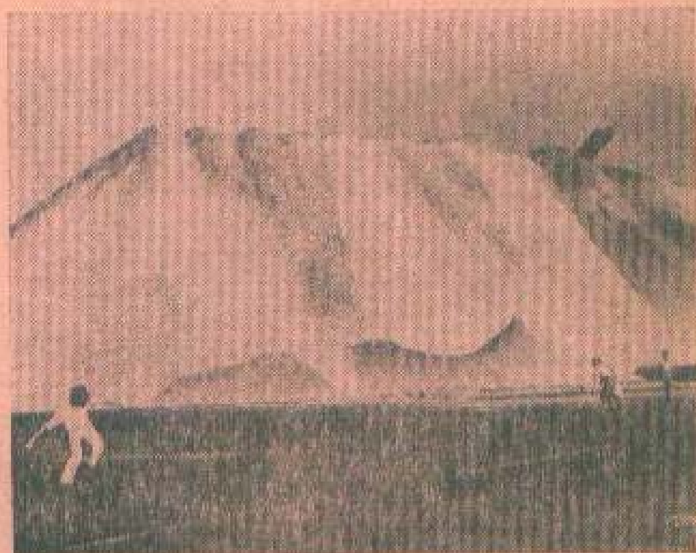
*

• Carnea nu mai este atît de gustoasă ca pe vremea bunicii, a declarat prof. M. Ingram, directorul noului Institut pentru cercetarea cărnii din Langford — Irlanda de Nord. În acest institut cercetătorii vor încerca, printre altele, să determine ce anume conferă valoarea comercială a calității cărnii: culoarea, gustul sau textura.

CEL MAI MARE TRANZISTOR DIN LUME?

Iată un tranzistor neobișnuit. Liniștiți-vă, nu este vorba de o nouă eră în tehnică — marcînd trecerea la producția de tranzistoare-gigant (la ce ar folosi?) — ci de un model uriaș al unui nou tranzistor RCA de cîțiva milimetri, utilizat în comunicațiile pe frecvențe ultraînalte.

Un munte de rumeguș...

...înalt de 25 metri nu se vede chiar în fiecare zi. Drept care vă oferim această fotografie puțin obișnuită a depozitului unei fabrici de hîrtie din Sacramento, California.

reflector științific

● Concentrația mare de D.D.T. din carnea peștilor marini și din grăsimea focelor și marsuinilor arată că insecticidele se răspîndesc la distanțe foarte mari de locul de aplicare. Toxicitatea acestor substanțe ridică o serie de probleme grave interesînd fauna marină și sănătatea oamenilor care consumă pește și derivatele acestuia.

*

● Anxietatea are un stimul specific: acidul lactic. S-a demonstrat că creșterea de 10 ori a concentrației acestui acid în sînge, prin injectarea lactatului de sodiu la om, produce palpitații, întunecarea vederii, greutate în respirație, amețeală și dureri de cap.

*

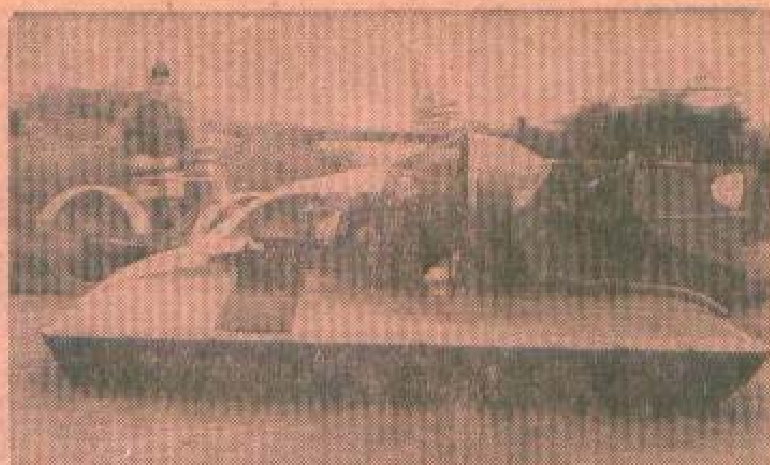
● Un studiu statistic făcut la München asupra a o mie de cazuri chirurgicale acute a arătat că există un raport între evoluția bolii și modificările condițiilor meteorologice. Schimbările de scurtă durată, neperiodice, ale elementelor meteorologice au fost însoțite de o agravare patologică a cazurilor și de o creștere considerabilă a numărului lor.

*

● În cadrul U.N.E.S.C.O. s-a înființat o Uniune mondială a organizațiilor de ingineri din care fac parte membrii asociațiilor profesionale naționale și reprezentanții organizațiilor profesionale internaționale. Printre sarcinile noii uniuni mondiale se află asigurarea unei cît mai strînse colaborări între organizațiile inginerești din toată lumea, elaborarea în comun a unor proiecte de interes general și promovarea profesiunii de inginer. O adunare generală a noii uniuni va avea loc în luna octombrie 1969 la Beirut.

*

● La fabrica „Porțelanul" din Cluj a fost obținut un nou porțelan, care se prezintă într-o nuanță roz-liliachie. Apreciindu-se că această culoare se aseamănă foarte mult cu aceea a turichinei — celebra plantă care crește în țara noastră și este considerată monument al naturii — s-a propus ca noului produs să i se dea denumirea de Turichina.

O „JUCĂRIE" ADEVĂRATĂ

Vă prezentăm pe cel mai tînăr conducător de hovercraft (vehicul cu pernă de aer) din lume: Guy Mayer din Bolton, Anglia. Guy nu are decît șapte ani. Tatăl lui, Peter Mayer, un specialist în acest gen de vehicule, i-a construit această jucărie care nu se deosebește cu nimic (în afară de dimensiuni) de suratele ei... pentru oameni mari.

PRIMII PAȘI

O fotografie-document pentru cronica aviatică a anului 1968: prima „ieșire" (la sol) a prototipului Concorde-001, supersonicul anglo-francez de pasageri. Cea dintîi „plimbare" cu mijloace proprii a avionului nu a fost prea ambițioasă: nici măcar o sută de metri. Este echivalentul primilor pași pentru un nou născut. Dar pe urmă... Pilotul este francezul Jean Turcat.

miniopere umoristice

DIN CELE MAI SCURTE SCHIȚE UMORISTICE

VIZITA

Familia Durand găzduia de aproape un an pe unchiul Jules. Dar cum acesta nu manifesta nici cea mai palidă dorință de a se întoarce la el acasă, în provincie, domnul Durand îi spuse într-o seară soției sale:

— Dragă, cred că e timpul să-i dăm de înțeles unchiului Jules că e cazul să plece. Un om în plus, la bugetul nostru, contează — și cred că am făcut destul pentru el...

— Sînt cu totul de acord! M-am gîndit și eu adeseori că e o vizită prea lungă dar n-am îndrăznit să spun nimic, fiind vorba de unchiul tău.

— Unchiul meu?! Și eu care credeam că-i al tău.

ANONIMA

Joe Kill vine într-o zi la șerif, foarte furios și îi spune:

— Vreau să-l găsești pe fermierul care este autorul acestei scrisori anonime. Ce nerușinare să-mi scrie astfel de lucruri: „Dacă vei continua să-mi furi găinile, îți voi tăia urechile!"

— Ei bine — replică șeriful — n-ai decît să nu mai furi găinile și urechile tale vor fi în siguranță.

— Prea bine, șerifule, dar eu vreau să știu numele fermierului de la care nu mai trebuie să fur.

ȘUPA

La un restaurant francez renumit pentru solicitudinea cu care erau serviți clienții, un englez îl cheamă pe chelner și-i spune:

— Vrei te rog să guști supa asta?

— Scuzați-ne, *sir*. Dacă nu vă place, v-o putem schimba...

— Nu-ți cer să mi-o schimbi, îți cer s-o guști.

— *Monsieur*, dacă preferați vă pot servi *hors-d'oeuvre*...

— Nu vreau *hors-d'oeuvre*, vreau să guști această supă!...

— Dar, v-o scad din socoteală...

— Nu, o voi plăti. Vreau doar s-o guști!!

— Bine, domnule, unde e lingura?

— Ei vezi? Asta era...

CIȘTIGUL

Un băiețaș lucra sîmbetele după-amiază pentru soția preotului din sat. Dar într-o sîmbătă în loc să meargă la lucru, puștiul adoarme sub un pom, în curte.

— Ronald — îi spuse maică-sa — ce cauți acasă? De ce nu te duci la soția preotului?

— Uite ce e, mamă, în fiecare sîmbătă lucrez pentru ea și îmi dă un sfert de dolar, explică Ronald. Duminică mă silește să pun sfertul acela în farfuria de colectă la biserică. Sîmbăta următoare lucrez din nou și soția preotului îmi dă iar același sfert de dolar.

— Bine, și ce-i cu asta?

— Păi îmi dau seama că nu numai eu, dar nici Dumnezeu nu cîștigă nici un cent din afacerea asta.

RINOCERUL

O femeie vine să consulte un avocat.

— Pot să dau în judecată — întreabă ea — pe cineva, în cazul de față pe ginerele meu, care mi-a spus în public că sînt un rinocer?

— Desigur. Cînd v-a jignit atît de urît?

— Acum 12 ani.

— Regret, dar după atîția ani nu-l mai puteți da în judecată. De ce nu v-ați gîndit mai devreme?

— Pentru că... abia ieri am fost la o grădină zoologică și am văzut cum arată un rinocer.

TREI SCHIȚE CU SCOȚIENI

1

Un funcționar a cerut patronului său scoțian mărirea salariului.

— Nu înțeleg ce vrei — îi spune patronul — pentru cît lucrezi ești prea bine plătit...

— Totuși, domnule....

— Păi să facem o socoteală. Să luăm un an de 365 de zile. Dumneata nu lucrezi decît 8 ore pe zi. Deci 16 ore nu lucrezi, ceea ce înseamnă că două treimi din timp — 244 de zile — stai acasă. Asta face, raportat la 365 de zile, 122 de zile lucrătoare. Dacă scadem 52 de duminici dintr-un an rămîn 70 de zile. Or, la noi nu se lucrează sîmbăta după masă, ceea ce face încă 26 zile nelucrătoare. Rămîn 44 de zile de lucru, din care trebuie să scădem încă 25 zile de concediu și cele 17 sărbători legale dintr-un an. Rămîne o singură zi. Or, cum știi, asta e ziua mea de naștere, pe care o aniversez în fiecare an și în care țin întreprinderea închisă. Așa că...

2

Tînărul fermier scoțian Mc Honey vine la primăria satului să declare că este tatăl unui băiat.

Ofițerul stării civile înregistrează nașterea și îi dă fericitului tată actul de naștere.

— Cît vă datorez ? întreabă Mc Honey.

— Absolut nimic !

— Atunci spune Mc Honey, să-l declar și pe celălalt... geamăn.

3

— Jack, îi spuse Mc Huley fiului său, să te duci să-ți cumperi o pereche de pantofi. Dar ai grijă să te tocmești. Să nu dai mai mult de jumătate din cît îți cere speculantul ăla de Mc Ferlan.

— Am înțeles, tată !

Jack vine la Mc Ferlan, încearcă pantofii și întreabă cît costă :

— Patru lire.

— Nu ! două lire.

Mc Ferlan ridică brațele în sus disperat și consimte :

— Bine, fie ! Îmi plac copiii — ia-i cu două lire.

— Nu ! continuă Jack — îți dau doar o liră.

Mc Ferlan imploră cerul și în cele din urmă spune :

— Tatăl tău mi-e vechi prieten : ți-i dau cu o liră.

— Nu ! zice Jack — dă-mi-i cu o jumătate de liră.

— La acest preț — exclamă Mc Ferlan — prefer să-ți dăruiesc o pereche de pantofi. Ia-i, ți-i dau gratuit.

— Nu ! spune Jack — în acest caz vreau două perechi.

MICROANTOLOGIE UMORISTICA CU ELEFANȚI...

• Ce se întîmplă dacă încrucișezi un elefant cu un pachet de unt ?

— ? ! ?

— Sau obții un pachet de unt cu memorie formidabilă sau un elefant care se poate unge pe pîine.

• Cum poți da jos un elefant dintr-un copac ?

— ? ! ?

— Îl așezi pe o frunză și aștepți să vină toamna...

• Cum poți să știi dacă ți-a intrat un elefant în frigider ?

— ? ! ?

— După urmele pe care le lasă labele lui pe pachetul de unt. Dar cum poți să știi dacă au intrat doi elefanți ?

— ? ! ?

— Mai mult ca sigur că unul din ei va lăsa ușa de la frigider deschisă.

• Doi pui de elefanți vorbesc :

— Ai o trompă ca un burlan !

— Așa de groasă ?

— Nu, așa de murdară.

• Care specie de elefant sare cît Turnul Eiffel ?

— ? ! ?

— Oricare. Cît sare Turnul Eiffel sare orice elefant.

• Cum poți deosebi un elefant de o pereche de ciorapi de damă ?

— ? ! ?

— E rău dacă nu știi să-i deosebești ; pentru că poți intra într-un magazin, să ceri o pereche de ciorapi de damă și fără să observi să-ți împacheteze un elefant.

SCANDINAVII

Povestire de Iordan RADICIKOV

Acum un an în satul nostru dispăru ca prin farmec un scandinav; se dăduse jos dintr-un automobil, cutreierase cîteva ulițe, ca să fotografieze cîte ceva și nu se mai întoarse. Nevastă-sa, mai strălucitoare decît un basm al lui Andersen (Doamne, unde găsesc scandinavii femeile astea frumoase!), izbucni în plîns, iar țăranii adunați în jurul ei căutară s-o liniștească, precum că scandinavul s-o găsi uite acuș, negreșit, că omu' nu e dobitoc să se piardă, cu toate că și ele, dobitoacele, se găsesc, cînd dispar prin cine știe ce coclauri. Ba chiar își aduseră aminte cum au fost găsiți caii unui cerkazian, furați într-o noapte de-un hoț de cai. Hoțul tăiase urechile animalelor, ca să nu-l recunoască proprietarul, dar gospodarul nostru i-a recunoscut după alte semne știute numai de el și drept pedeapsă, la rîndul său, i-a tăiat urechile hoțului de cai.

Așa a fost, cu toate că povestea asta e veche, încă de pe vremea bunicii și nu încape îndoială că e cam înflorită, pentru că timpul are acea însușire tainică de a mări sau de a micșora proporțiile evenimentelor vechi, fără să cunoască oprelişte în această metamorfoză; în orice caz, de tăiat s-au tăiat niște urechi — poate ale cailor, poate ale hoțului de cai. Au mai fost pomenite și alte istorii, pentru că totdeauna o întîmplare începe să atragă după ea alte întîmplări după chipul și asemănarea ei, așa cum o oaie care sare în rîu duce după sine alte oi, alcătuite după chipul și asemănarea ei.

În timp ce larma era în toi, lîngă automobilul scandinavului veni în fugă o femeie și spuse că-l văzuse lîngă fîntînă. Atunci toți încremeniră de teamă ca nu cumva străinul să fi căzut în fîntînă; se împrăștiară numaidecît, fugiră după cîrlige, frînghii și prăjini și se repeziră într-acolo fără să piardă nici o clipă. Fîntîna era adîncă, nu-i putură da de fund cu prăjinile și atunci fu coborît cu o funie un cerkazian, dar nici el nu dădu de fund. Acest lucru îi sili pe cerkazieni să scoată apa, și ei se apucară de treabă cu toată vrednicia.

Singur pîndarul fu de părere că a-l căuta pe scandinav în fîntînă este o treabă deșartă. Spre deosebire de ceilalți, el socotea că orice ar fi — om sau dobitoc — el poate să se piardă numai în cîmp, cu atît mai mult dacă omul acesta e străin, scandinav, și nu cunoaște nici potecile, nici meleagurile noastre; atunci nu încape vorbă că s-a făcut nevăzut pe cîmp și nu altundeva.

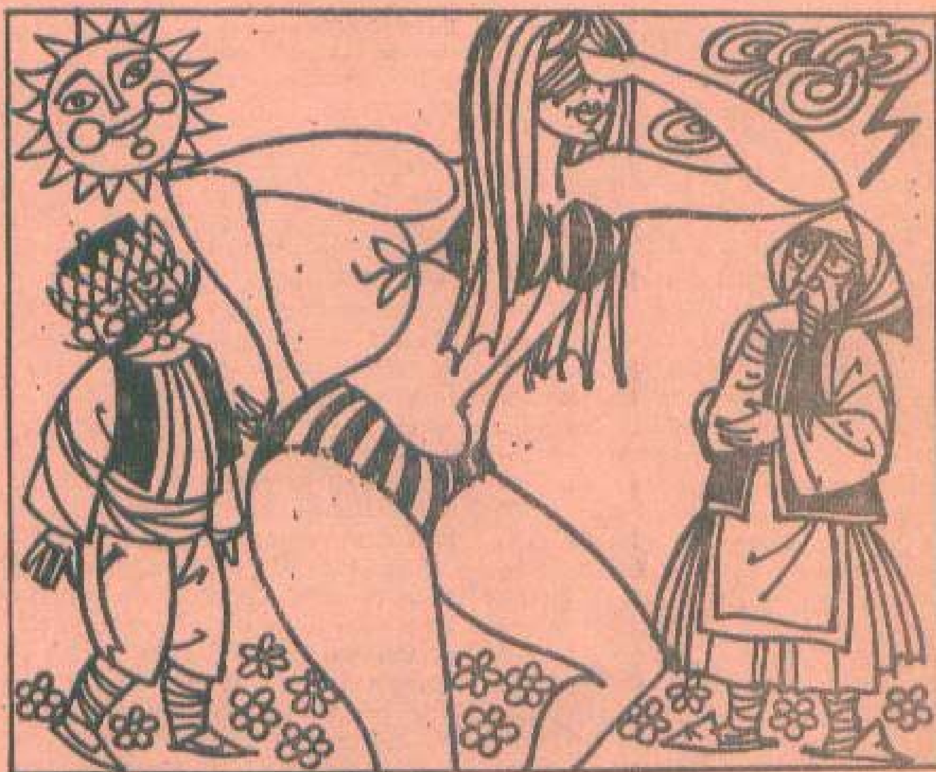
— De aia, zise pîndarul, pun rămășag, că-ntr-un ceas îl aduc aici.

El își săltă pușca la umăr și porni spre cîmp, adîncit în misiunea sa. La marginea satului îl întîmpină o femeie bătrînă cu o capră și-l întrebă ce caută.

— Caut un scandinav — zise pîndarul — parcă l-a înghițit pămîntul.

Bătrîna femeie îi spuse:

— De aia trebuie să-l legi. Dacă nu-l legi, nu-l mai găsești pe urmă.

Desen de Val MUNTEANU

SCANDINAVII

Ea plecă cu capra pe drumul ei, iar pîndarul își văzu de drumul său.

Pîndarul era un om energic, păzea cîmpul și-și făcea de minune datoria. Pînă atunci nimeni nu apucase să-l ducă de nas — nici om, nici animal. Deseori spunea că picioarele hoțului sînt mai scurte decît picioarele pîndarului, și avea la îndemînă sute de exemple spre a o dovedi.

Dacă omul își face casă, el face și cheie la ea, ridică gard înalt, pune cîine în curte — și toate astea ca să-și apere casa, cu toate că nu reușește totdeauna. Așa gîndea pîndarul. Și mai gîndea că, uite, cîmpul nu are nici cheie, nici zăplaz, nici cîine. Singur el trebuie să dea ocol, ca și soarele, să privească și să încălzească peste tot, să nu rămînă un ungher întunecat pentru diavol. Că el, pîndarul, cunoaște cîmpul cum își cunoaște propria sa casă și cum se cunoaște pe sine însuși — știe unde-i locul mai șubred. Nici măcar diavolul nu-l poate păcăli, dacă nu-i dă de urmă cu ochii, îl află după miros și-l prinde după urechi. Darămite pe scandinavul ăsta! O să-l dibuiască acuși; să vedem mai întîi dacă nu s-a vîrît în porumburi, căci dacă a intrat în porumburi, poate să le cutreiere pînă mîine.

Porumburile cerkazienilor se înălțau ca o pădure în cîmp. Pîndarul găsise în ele turme întregi de oi; găsise cai în ele, prinsese vaci și bivoli, dăduse chiar și peste oameni vii furînd știuleți și îi cărase cu știuleți cu tot la primărie. Bătu în lung și-n larg porumburile și ieși în miriște, fără să fi dat de urma străinului. Cîmpul era potolit, potopit de arșiță, doar cristeii ciriiau de atîta zăpușeală.

N-avea rost să caute în miriște, era mai bine să treacă prin grădinile de zarzavat, apoi prin conopiști, o s-o taie prin floarea-soarelui și în unul din locurile astea tot o să-l găsească. Pîndarul făcu așa cum gîndise. Umbrele răcoroase îl tot ademeneau spre ele, dar omul nu le dădu nici o atenție. În orice altă împrejurare îl ispiteau (și-l atrăseseră nu o dată), dar acum nu putea să-și lepede misiunea și să se culce la umbră. O să poată face asta și mîine, umbrele n-or să fugă pînă mîine!

În timp ce mergea luptînd cu arșița, intră în grădinile de zarzavat și-l zări în mijlocul lor pe scandinav. În prima clipă rămase atît de mirat, că nu-și crezu ochilor. Scandinavul rupea verze din grădină și le îngrămădea în fața unei bivolițe. Lucra repede și foarte avîntat, smulgea iar verze și le grămădea iarăși în fața bivoliței. Aceasta își legăna liniștită coada, mestecа verzele și privea pașnic și blajin la străin.

De îndată ce scandinavul îl zări pe pîndar, se repezi la el, îl apucă de mînă și-l duse lîngă bivoliță. Străinul zîmbea cu gura pînă la urechi. Apucă bivolița de coadă, apoi o trase de urechi, îi arătă cerkazianului nostru unde are ugerul animalul și cum iese laptele din el; îi arătă de asemenea unde se află copitele și prin mimică și gesturi îi demonstră că, în timp ce merge, dobitocul își îndoaie picioarele din genunchi și că, deși are dinți, nu mușcă. În același chip îi lămuri și la ce anume servește coada animalului. Pîndarul nostru se uita la străin și gîndea despre sine însuși: „Nici vorbă că m-a pălit soarele la cap, dacă nu m-a pălit soarele, să fiu nu știu cum!"

După asta porniră amîndoi spre Cerkazi și pînă să ajungă în sat, lucrurile se limpeziră. Scandinavul descoperise bivolița de cum se dăduse jos din automobil, o fotografiase, ceea ce ei îi plăcuse foarte mult, dar și lui îi plăcu bivolița: mersese într-una pe urmele ei, ea se scăldase în rîu, apoi plecase să pască iarbă, pe urmă intrase în vărzărie și aici se împrietenisеră de-a binelea, pentru că începuse să-i aducă verze și, după cum a văzut însuși pîndarul cu ochii lui, îngrămădise în fața ei un munte de curechi. Cu asta o subjugase de tot pe bivoliță și ea îi îngăduise să o apuce de coadă, să vadă unde îi e laptele ș.a.m.d.

Cînd intrară în sat îi întîmpinară femeile și-i spuseră pîndarului că de astă dată se pierduse scandinava și bărbații din sat. Ei căutaseră prin fîntîni și apoi pieriseră nu se știe unde, femeile întorseseră satul pe dos, dar nu i-au găsit.

— S-au pierdut în cîmp — zise pîndarul — o să aflu îndată unde sînt, voi doar păziți-l pe scandinav!

Își săltă pușca pe umăr și o porni din nou la cîmp, adîncit în căutarea sa grea și plină de răspundere.

Timpul cuvenit pentru găsirea scandinavei și a cerkazienilor se scursese de mult, dar nu se zărea încă nimeni venind. Scandinavul umfla cauciucurile automobilului, căci copiii slobozisеră aerul din ele. Femeile ținură sfat și hotărîră să-și caute bărbații, pentru că într-adevăr poate se întîmplase ceva rău. Porniră toate grămadă și nu merseră mult — îi găsiră la malul rîului. În rîu se scălda, albă ca soarele, scandinava. Cerkazienii vegheau pe mal, îi țineau de urît și se lăsau păliți de soarele ei. Era și pîndarul acolo, proptit în pușca sa...

Și așa au fost găsiți toți, pînă la unul. Pe drum, bărbații le spuseră femeilor că n-are rost să bombăne chiar atît de mult, ce noimă are aici bombănitul! Trebuie să ne înțelegem, să-i înțelegem și pe alții, și să nu ne supărăm pe ei, pentru că străinul ăsta, scandinavul, e un om de la miazănoapte, toate zăpezile și ghețurile sînt în Scandinavia, totul e alb și deodată, după atîta albeață, el a văzut o bivoliță, neagră bineînțeles, și s-a luat omul după ea.

Întotdeauna se întîmplă așa cînd un om de la miazănoapte vede o bivoliță de la miazăzi și nu numai că se ia după urmele ei, dar îi rupe și varză. Cerkazienii mai vorbiră multe încă și se învoiră că e frumos că Bulgaria este o țară a turismului internațional și că satul Cerkazi se află în centrul Bulgariei. Prin urmare și cerkazienii, locuind un centru al turismului internațional, trebuie să contribuie la dezvoltarea lui, nu să-l împiedice, în înțelesul cu care vorbeau femeile despre scalda de la rîu.

Ambrose BIERCE

PROBA FOCULUI

Umor negru

La revărsatul zorilor, într-o zi de vară, în anul de grație 1872, mi-am asasinat tatăl, act care la acea epocă mă impresionă într-o oarecare măsură. Crima s-a petrecut înainte de căsătoria mea, pe cînd locuiam cu părinții la Wisconsin. Eram cu taică-meu în bibliotecă, foarte concentrați asupra împărțelii rezultatelor unei spargeri pe care o comisesem peste noapte. Prada noastră, mai mult bunuri casnice, era cam greu de împărțit. Cu șervețelele de masă nu întîmpinarăm nici o dificultate. La fel și cu prosoapele. Argintăria o împărțirăm echitabil, și fiecare din noi își primi partea, după cuviință. Dar cred că vă puteți imagina că atunci cînd încercarăm să împărțim în două o „cutie cu muzică", supărările au devenit inevitabile. Această cutie cu muzică a provocat nenorocirea și hula familiei noastre. Poate că dacă n-am fi furat-o, bietul taică-meu ar mai fi hălăduit și astăzi pe lumea asta.

Era lucrată cu artă, incrustată cu lemn prețios și sculptată foarte bizar. În afară de faptul că avea un repertoriu foarte bogat de diverse arii muzicale, dar mai făcea și ca prepelița, lătra ca un cîine, cînta cucurigu ca un cocoș autentic în fiecare dimineață, la revărsatul zorilor (dacă era întoarsă) și călca cele 10 porunci. Această calitate cuceri inima lui taică-meu, și-l împinse să comită singura faptă rușinoasă din viața lui (deși poate că ; s-ar mai fi ivit ocazia să facă și altele, dacă zilele nu i-ar fi fost scurtate) : încercă să ascundă de mine cutia cu muzică. Chiar declară, pe cuvînt de onoare, că n-o luase el, deși știam prea bine că organizase această spargere numai cu gîndul de-a pune mîna pe ea.

Umbla cu ea pitită sub pelerină (deoarece ne îmbrăcasem cu pelerine, pentru deghizament). Tocmai începuse să se jure că în prada noastră nu fusese nici o cutie cu muzică. Dar știam că mințea cu sfruntare ; și mai știam un lucru pe care el îl ignora : în zori, cutia cu muzică avea să-l trădeze, deoarece avea să cînte cucurigu ca un cocoș, bineînțeles dacă reușeam să prelungesc timpul împărțelii pînă atunci. Și totul se petrecu așa după cum îmi imaginasem. Pe cînd lumina lămpii cu gaz începu să pălească în bibliotecă, iar conturul ferestrelor să se distingă după perdele, de sub pelerina bătrînului izbucni un cucurigu prelung urmat de cîteva măsuri dintr-o arie din Thannhäuser, ce se termină printr-un pocnet violent. Pe masa unde făcusem împărțeala se găsea toporișca cu care forțasem ușa casei fatale ; o luai în mînă.

Bătrînul dîndu-și seama că era inutil să se mai prefacă, scoase cutia cu muzică de sub pelerină, și-o puse pe masă.

— Taie-o în două, dacă așa ți-e vrerea, spuse el. Am încercat în zadar s-o scap de la distrugere.

(Iubea cu pasiune muzica ; chiar el cînta la acordeon cu mult sentiment).

— Nici o clipă nu pun la îndoială puritatea simțămintelor dumitale, răspunsei eu, și-ar fi prezumțios din parte-mi să-mi judec părintele. Dar afacerile sînt afaceri. Dacă, de-acuma înainte, n-ai să iei cu dumneata la spargerile noastre, un dispozitiv cu sonerie, care să mă avertizeze asupra malversațiunilor dumitale, atunci sînt dispus să dizolvăm asociația noastră.

— Nu, declară el, după cîteva minute de gîndire, eu nu mă pot schimba, și-ar însemna să mărturisesc că sînt necinstit. Lumea ar zice că n-ai încredere în mine.

Nu m-am putut împiedica de a-i admira tăria sufletească și simțămintele-i gingașe ; timp de-o clipă fusei atît de mîndru de el, încît înclinam să trec peste greșeală, dar aruncînd o privire spre cutia cu muzică, atît de bogat încrustată, fusei nevoit să iau o decizie, și, după cum v-am mai spus, l-am ajutat pe bătrîn să părăsească această vale a lacrimilor. După care mă simții nițeluș stingherit. Nu numai că era vorba de tatăl meu, dar cadavrul putea fi descoperit. Se făcuse ziuă de-a binelea, mama trebuia să intre în bibliotecă, dintr-o clipă într-alta. Așa că judecai a fi foarte oportun s-o expediez și pe ea pe lumea cealaltă, după bărbatu-său. Și mă achitai de această blasfemie, cu cea mai mare operativitate. După care plătii slugile și le concediai.

După masă, mă dusei la șeful poliției, și-i relatai cele întîmplate. Apoi îi cerui sfatul. Dacă acest asasinat devenea public, urma să mă aflu într-o situație foarte neplăcută. Toată lumea m-ar condamna ; ziarele ar lua poziție împotriva mea în cazul cînd aș solicita vreun post mai înalt. Șeful poliției înțelese forța acestor argumente ; era și el un asasin cu îndelungată experiență. După ce l-am consultat și pe președintele tribunalului, el mă sfătui să ascund cadavrele într-una din biblioteci, să fac o asigurare mai mare contra incendiului, și apoi să dau foc la casă. N-am mai tras de timp. M-am pus imediat pe treabă.

În camera crimei era un dulap de bibliotecă, recent cumpărat de taică-meu de la un inventator excentric. Semăna mai mult cu un garderob. Avea uși cu geamuri transparente. Deoarece părinții pe care-i asasinasem de curînd mai erau „proaspeți", i-am vîrît în dulap, după ce-am scos rafturile. Stăteau foarte comod, deși erau în picioare. Încuiai ușa cu cheia și trăsei perdelele. Inspectorul de la societatea de asigurare trecu de vreo cinci, șase ori prin fața dulapului, fără să bage nimic de seamă.

Chiar în noaptea aceea, după ce-am obținut polița de asigurare, pusei foc la casă, și-ajunsei într-un orășel învecinat, la vreo doi kilometri, după ce-o luai de-a dreptul prin pădure. Aranjai lucrurile în așa fel încît să fiu găsit cu ușurință în momentul culminant. Exprimîndu-mi în gura mare îngrijorarea pentru soarta bieților mei părinți, alergai cu toată lumea spre locul dezastrului. Ajunsei acolo, la două ore după ce-l organizasem. Tot orașul era de față. Casa arsese toată. Dar în vatra de jar imensă, dreaptă și neatinsă, se afla garnitura de bibliotecă ! Focul arsese totul. Numai dulapul era intact. Înăuntru, scumpul meu tată se afla în compania izvorului supărărilor și bucuriilor sale. Niciun fir de păr nu i se clintise. Îmbrăcămintea era neatinsă. Numai la cap și la gît se vedeau rănile pe care fusesem nevoit să le fac, datorită împrejurărilor

despre care am relatat mai sus. Spectatorii tăceau. Parcă asistau la un miracol. Chiar și eu eram profund afectat.

Aproximativ la vreo trei ani după aceea, cînd tristele evenimente despre care v-am povestit pînă acum, se mai ștersesеră oarecum din memoria mea, m-am întors la New York, să pun în circulație niște bancnote și bonuri de stat, destul de bine falsificate. Intr-o zi, pe cînd mă plimbam lipsit de griji, printr-un magazin de mobile, zării replica exactă a faimosului dulap de bibliotecă.

— L-am cumpărat pe nimica toată, de la un inventator resemnat, îmi explică negustorul. Mi-a explicat că-i incombustibil, că lemnul a fost impregnat cu alaun sub presiune, iar geamurile sînt azbestate. Dar nu cred cîtuși de puțin în basmele astea cu incombustiunea dulapului; vi l-aș vinde la preț obișnuit de bibliotecă.

— Nu, răspunsei eu. Dacă nu-mi puteți garanta că este incombustibil, nu-l iau.

Cu aceste cuvinte, mi-am luat rămas bun de la el.

Nu țineam de loc să cumpăr dulapul ăsta de bibliotecă.

Ar fi trezit în mine niște amintiri destul de dureroase.

Traducere de Vlad DONE

Nicolae Țic

O CĂMILĂ ÎN DEȘERT

Seara, pe la nouă și jumătate, ar fi trebuit să plec în vacanță la mare, cu logodnica, douăzeci de zile, apă și soare, nici un gînd sîcîitor, plimbări pe faleză în amurg, somn adînc, nici hîrtii, nici telefoane, aveam absolută nevoie de aceste douăzeci de zile, cumpărasem biletele, patru ore cu acceleratul, alte patru ore de somn, și-n zori — minunea, așa ar fi trebuit.

— Vii după-amiază ?

— Mi-e o lene !...

— Chestii tari.

— Mi-e un somn !...

— O să rămîi trăsnit !

Cămăruța mea de mansardă se-ncinsese ca un cazan cu smoală, degeaba ligheanul cu apă rece, și tot degeaba ventilatorul, ziua treceam pe-aici doar ca să mă schimb, să iau niște hîrtii, niște bani. De la-nceput de iunie și pînă la sfîrșit de septembrie trăiam în provizorat, toamna m-adunam și eu pe-acasă, iarna mă fluiera vîntul pe sub ușă, să mă fluiere, dacă altă treabă n-avea, coșmelia asta ar fi meritat s-o transform în casă-muzeu, un muzeu de doi pe doi, moștenire de la frate-meu mai mare, mi-o cerea acum frate-meu mai mic.

Am stat acasă cît să-mi schimb cămașa. De multe mă puteam plînge, de cămăși — nu, îmi cumpărase Angela douăzeci de cămăși albe — spumă, ca să arăt și eu cineva, și arătam. Cu răbdare, de la o chenzină la alta, mă puneam la punct — isprăvisem cu cămășile, urma să trec la costume și la pantofi, ca să intru în casa socrilor echipat, asta era condiția mamei-soacre.

Paul m-aștepta în fața casei, lîngă toneta cu înghețată, mai plătea o înghețată, mai schimba o vorbă cu vînzătoarea, plătise trei și ajunsese la o înțelegere cu fata, să-i mai plătească și-o masă la restaurant, într-una din seri, ca să poată discuta în voie. În multe după-amieze de vară Paul se ținea umbră de mine, aș fi vrut să fiu singur, mi-era jenă să-l reped, coleg, coleg de liceu, coleg de facultate, coleg de serviciu, era din cale-afară de plicticos, cam din sfert în sfert de oră mă-ntreba de ce nu mă-nsor mai repede, ca să-i las lui cămăruța, pentru un văr din provincie, care ține morțiș să se stabilească-n București, i-o las, i-o las, oameni sîntem.

— La ce oră-ncepe ?

— Patru și jumătate, cinci fără un sfert.

— Și-o să dureze ?

— Cel mult două ore.

— Chestii tari ?

— Nici nu te duce mintea !

Știu că nu trebuie să insist; aproape în fiecare zi Paul are pentru mine, special pentru mine, cîte o veste năucitoare; întîi, îmi dă de-nțeles că are-o veste, mai vorbim de una de alta, mă-ntreabă de-nsurătoare, trece o jumătate de ceas, nu-i o veste oarecare, să-mi intre-n cap, și iar mai zic eu, mai zice el, mă-ntreabă de casă, îi promit; tocmai cînd am uitat de veste, m-apucă de braț, mă zgîlțîie puțin și mi-o trîntește; nimic de zis, efectul e strașnic. Ar mai fi trei sferturi de oră pînă la ședință, dar eu sînt în concediu, azi la ora trei mi-am luat rămas bun, toți mi-au urat concediu plăcut, n-am nici un chef să mai dau ochi cu ei, s-au ținut atîtea ședințe și fără mine. Paul îmi propune o bere, bere — nu, că află mama-soacră, o înghețată, nici înghețată, mi-a interzis doctorul, m-aș duce la ștrand, dar nu mă duc, dacă mîine dimineață o să fiu la mare de ce să mă mai duc azi la ștrand ? — înghesuială, prăpăd.

— Chestii tari ?

— Ceva, de mi-e și groază... O să-l dea-n gît pe amicul tău Panait !

Al meu nu, nici amic, nici dușman, al meu nu; dimineața, cînd ne vedem: salut ! — la prînz, cînd ne despărțim: salut — și cam atît; ne-am întîlnit la cîte-o petrecere, din cînd în cînd, și ce mai aud eu despre el, și ce mai aude el despre mine, prea simpatic nu-i sînt, nici nu mă omor să-i fiu. Cînd îi plouă și-i ninge trece pe lîngă mine, se izbește de mine și nu mă vede, cînd vrea să mă vadă, mă vede și prin șapte pereți: „Ce mai faci, Poantilică ?" Așa mă ține de aproape doi ani: ce-o fi-nsemnînd exact acest „poantilică" nu știu, și nici n-am încercat să aflu, poate că nu înseamnă nimic, așa i-a venit lui pe limbă, și m-a ars, Poantilică mi-a zis, Poantilică am rămas. Al meu nu, nici amic, nici dușman. Eram curios să aflu pe ce chestie o să-l dea-n gît, curios, și nimic mai mult, de răul altuia nu m-am bucurat și n-o să mă bucur tocmai acum. Poantilică, a prins și Angela cum mă strigă ai mei la serviciu, nu-i convine, sigur că nu-i convine nevasta lui Poantilică, zice să schimb instituția, ea multe zice, femeile.

— Crezi că Panait e la curent cu afacerea ?

— I-o fi șoptit și lui cineva.

— Și dacă nu vine la ședință ?

— Vine, vine!... Știu din sursă absolut sigură că se interesează procuratura de el, așa că, mă-nțelegi. Comentarii, bancuri, un cerc de prieteni mai așa...

Se adunaseră oamenii din vreme; toți știau, șușoteau, toți păreau îngrijorați, numai Panait citea ziarul de după amiază, ca un pensionar. A dat cu ochii de mine, credeam c-o să mă ierte, nu m-a iertat: „Ce mai faci, Poantilică?!" A rîs el, au rîs alții. Paul mi-a ars un ghiont, am rîs și eu, tot nu mai aveam nimic de pierdut, de mîine-ncolo toți o să-mi spună Zane, tovarășul Zane, și-o să fie liniște pe-aici, pe la noi. Panait citea ziarul, trăgea din țigară, mai arunca vorbe în dreapta și-n stînga, unii se prindeau, alții se fereau, oameni, au și ei socotelile lor. Mai erau vreo zece minute pînă la începerea ședinței, mă fîțîiam pe culoar cu Paul după mine, cînd am simțit că mă bate pe umăr cineva; mă bătea tovarășul Strechea: „Vino puțin", mi-a zis, și m-am dus în biroul dumnealui, unde mai erau doi tovarăși, de la forul superior, vin des pe la noi, mai controlează hîrtiile, mai dau un sfat, băieți de treabă. Îi mai invită tovarășul Strechea la cîte-o bere, beau băieții cu măsură, for superior. De față cu cei doi, tovarășul Strechea m-a cuprins pe după umeri:

— Ești la curent cu problemele?

— Nu știu la ce vă referiți.

— Cu amicul dumitale, Panait.

— Al meu nu, nici amic, nici dușman.

— Obiectiv! a remarcat tovarășul Strechea. Asta și dorim, nu-i așa, să fii cît mai obiectiv, nu-i așa, pe linia referatului, ce contează dacă ți-a fost prieten? Cuvîntul dumitale o să atîrne cu atît mai greu, nu-i așa, îl cunoști, ați fost împreună în diverse împrejurări...

— Nu am nici un amestec! (Era limpede că vor să mă bage și pe mine în afacere, fără să știu măcar despre ce afacere e vorba, una necurată, în orice caz; prieten, prietenul dumitale, al meu nu, nici prieten, nici dușman, să se știe, era de datoria mea să mă apăr). V-am spus, n-am absolut nici un amestec, nu știu nimic...

— Bătăios! bătăios! s-a amuzat tovarășul Strechea. Ei, lasă! și iar m-a cuprins pe după umeri, prea ușor te sperii, te-a acuzat cineva? Tovarășu' Zane, ca să fim în clar: Nu vrem să te influențăm cu nimic, dumneata să asculți referatul cu atenție și-apoi să-i dai voie conștiinței matale să hotărască ea, așa, sau altfel.

Obținusem destul de greu un post în București, n-aveam chef să-l pierd, n-aveam voie să-l pierd; amicul meu, al meu nu, nici amic, nici dușman; mă uitam la Panait, el la mine, lui îi venea să rîdă — nu știa nimic? știa și nu se temea? voia să-și bată joc de noi? — s-a așezat în primul rînd, picior peste picior, asta m-a scos din sărite. Element descompus, fățarnic, prietenii dubioase, femei, el asculta și nici nu clipea, comentarii, bancuri, nimic sfînt, el asculta și nici nu clipea, iar cînd i s-a dat cuvîntul a spus:

— Calomnii! Și vă pot dovedi, dați-mi voie!...

Atunci, cîțiva indignați, au strigat să i se ia cuvîntul, și i s-a luat, el a ridicat din umeri și-a vrut să iasă din sală, asta nu, să stea aici.

— Cine se-nscrie la discuții? a întrebat tovarășul Strechea, s-au înscris patru, eu nu, cînd s-a citit lista figuram pe locul doi, n-am zis nimic, Paul mă-nghiontea să-mi notez pe o hîrtie ideile principale, prietenul meu, al meu nu, nici prieten, nici dușman, peste patru ore ar fi trebuit să fiu în Gara de Nord, la acceleratul de Constanța, patru ore cu acceleratul, patru ore de somn, și-n zori — minunea, așa ar fi trebuit. În doi ani Panait mi-a spus șapte bancuri, le țin minte pe toate, bancuri politice, de unde se vede tendința, în doi ani am fost împreună la trei petreceri, eu am tăcut, el a vorbit, pot să reproduc, la nevoie. Tovarășul Strechea desenează, obiceiul lui să deseneze cînd prezidează o ședință, mă strigă la cuvînt, mă ridic, Panait se-ntoarce spre mine, și din priviri mă-ntreabă: „Ce mai vrei, Poantilică?". Văd ce desenează tovarășul Strechea, o cămilă în deșert (subiectul său preferat), cei doi, care-l susțin din dreapta și din stînga, desenează cai, s-or fi luat la-ntrecere, eu vorbesc, Panait se uită la mine, ce mai vrea și ăsta, doar nu m-o fi văzînd acum întîia oară?!

Aștept un semn de la tovarășul Strechea, așa sau așa, am spus ce trebuie, n-am spus, tovarășul Strechea închide ședința și iese din sală, urmat de cei doi. Panait își aprinde o țigară, îmi aprind și eu una, Paul a dispărut, era aici, umbra mea, îl descopăr lîngă masa prezidiului, șoptind ceva unei fetișcane, ceilalți discută despre fotbal. Panait e la pămînt, de mult îl bănuiam, așa, nimeni nu s-apropie de el, nici nu mai țin minte exact ce acuzații i-am adus. Îl strig pe Paul, să plecăm împreună, Paul se scuză că are de vorbit cu fata, toți au de vorbit cu cîte cineva, toți se grăbesc, Panait și-a găsit și el o fată, aud cînd o invită la restaurant de ziua lui, ea primește, și-ntreabă:

— Și ce-ai să te faci, dacă te dă afară?

— Să mă dea?!... și-ncepe să rîdă, și rîde... cum o să mă dea? și-o cuprinde pe fată pe după umeri, ea acceptă, o știu, și ea spune bancuri, de unde se vede atitudinea. N-a ieșit pasiența, și-o să-l doară capul pe tovarășul Strechea, hai fată, hai că azi e ziua mea.

Bine că trăii s-o aud și pe asta: așa, va să zică, o să-l doară capul, tocmai pe tovarășul Strechea să-l doară, stă-n funcție de treisprezece ani, poți să tragi cu tunul și nu-l clintești. Alerg după tovarășul Strechea, tovarășul se scuză că-i grăbit, să trec mîine pe la dînsul și urcă-n mașină cu cei doi, mîine o să fiu la mare, e opt și jumătate, am timp s-ajung la gară; Panait trece pe lîngă mine fără să mă bage-n seamă, dacă așa se prezintă situația trebuie să ne explicăm, n-o să mai ajung la gară în seara asta, iar îl strig pe Paul, Paul s-a lipit de-o altă fată, unde-au dispărut ceilalți? Eu, cu urechile mele, l-am auzit spunînd bancuri cu tendință, și alții l-au auzit, alții au tăcut, cineva trebuia să vorbească, am vorbit eu, măcar să-l telefonez Angelei — dar ce explicație pot să-i dau de la un telefon public? În stația de troleibuz mă văd cu Negrea.

— Ce impresie ți-a făcut ședința?

— Tu n-ai fost acolo?

— Am fost

— N-ai vorbit?

— Am...

— Cam asta e!

— Fac cinste cu-o bere.

— M-așteaptă nevasta.

— Dacă sînteți de partea lui, de ce nu l-ați apărat? De ce nu mi-ai strigat în față că mint? Să fi adus argumente... Dar voi, voi tăceți în ședință și vorbiți pe urmă — e cinstit?

Urcăm în troleibuz, vreau să-l conduc pîn-acasă, coboară, cobor și eu, mă lasă-n mijlocul drumului, obrazul, măi, ce naiba, sîntem colegi; de-aici și pînă acasă la tovarășul Strechea — o nimica toată, o sută de metri, măcar să-l prind înainte de-a sta la masă, alerg, nici nu mai am

O CĂMILĂ ÎN DEȘERT

răbdare s-aștept liftul, pe scări, cinci etaje, sun: „Ce dorești?" Tovarășul Strechea și-a pus pijamaua, sigur că nu-i tocmai plăcut să mă primească în pijama, cam boțită pijamaua, insist, mă poftește în vestibul, în hol are niște musafiri de la țară, se scuză, n-am nici o pretenție.

— Ce impresie v-a făcut ședința?

— Măi băiete, las-o și tu pe mîine.

— Eu am spus ce știam, cinstit.

— Tocmai.

— Am exagerat în vreo privință?

— Na că-i bună! se amuza tovarășul Strechea, pe mine mă-ntrebi? Voi vă știți, voi vă ciocniți, dacă ți-e teamă de ceva, spune-o deschis, treci mîine pe la mine și spune-o deschis.

Zece fără un sfert, îi telefonez Angelei, îmi răspunde femeia de serviciu, domnișoara a plecat la mare cu doamna și cu domnul, nici nu mă întreabă de ce n-am plecat și eu, doar știa că trebuie să plec; femeia asta nu mă-nghite, știi eu de ce, fiindcă nici domnul nu mă-nghite, norocul meu, că el nu prea are cuvînt în casă. Angela a plecat, măcar să-mi comunice adresa, unde s-o mai caut și pe asta? Mofturi, i-a sărit țandăra, mofturi. Tovarășul Strechea a stat la prezidiu și-a desenat o cămilă în deșert, deschidem ședința, închidem ședința, voi vă știți, voi vă ciocniți, în noaptea asta Panait n-o să mai spună bancuri cu substrat, ba o să spună dacă se-mbată și pot să vă jur pe ce am mai sfînt: în noaptea asta o să se-mbete criță, îl știu, și-o să comenteze, iar cineva o să-l audă, trebuie să-l audă. Îl caut din crîșmă-n crîșmă, vreau să dau ochi cu el, să-i amintesc cine sînt, cu urechile mele l-am auzit și era de datoria mea, tovarășul Strechea n-are nici un amestec, tot așa aș fi vorbit și fără îndemnul lui, Poantilică, să-mi explice mie de ce tocmai Poantilică, de ce.

Masă mare, cinci, șase, șapte persoane, ca să dau o raită prin restaurant trebuie să trec pe lîngă masa asta, probabil un mic banchet, aniversare, avansare, ceva, m-apropii, o fată izbucnește-n rîs, o recunosc, Panait îi face semn să se-astîmpere, aici erați, am nimerit aici cu totul din întîmplare, fiți liniștiți, vă rog, am altceva mai bun de făcut decît să vă spionez, salut și trec mai departe, mi-au răspuns, nu mi-au răspuns? E o gălăgie în restaurant, cer și eu un pachet de țigări, plătesc și mă-ndrept spre ieșire, iar îi salut, n-am nimic de împărțit cu ei, nici prieteni, nici dușmani, era de datoria mea să vorbesc, ce-am spus eu nu ține de prietenie sau de dușmănie, ci de altceva, mult mai important, de conștiință, dă-i voie conștiinței dumitale să hotărască, și-a hotărît. Zece și jumătate, pe la miezul nopții Panait o să cadă sub masă, din vorbă în vorbă și din pahar în pahar, o să cadă sub masă, cine-s ăia care-i cîntă în strună, și-i sărbătoresc înfrîngerea ca pe-o victorie? poftiți, poftiți să-i vedeți cum stau nas în nas, cum trag cu ochiul în dreapta și-n stînga, se tem, tovarășul Strechea avea dreptate, dă-i voie conștiinței, așa am făcut, i-am dat.

Paul o fi condus acasă două fete ca-n fiecare seară și s-a-ntors la casa lui, citește, ori se uită pe pereți, dacă-i telefonez n-o să mă invite la el, dacă-i cer să coboare o s-o facă pe somnorosul, iau un taxi și-n cîteva minute ajung, îl sun, Paul are musafiri din provincie, toți au musafiri din provincie în seara asta, a năvălit provincia, pâzea, îl dau la o parte din ușă, intru: doi băiețandri, frații lui, tocmai se pregătesc de culcare. Paul se scuză, mă scuz și eu, frații se ghemuiesc sub pătură ca-n miez de iarnă, cam înghesuială aici, n-ai vrea să ne plimbăm puțin, nu vrea, și mă-ntreabă de ce n-am plecat la mare, zău, băiatul ăsta merită palme.

— Ce impresie ți-a făcut ședința?

— Bine pusă la punct!

— Crezi că am exagerat?

— Oricum, tot îl dădea afară.

— Lasă, măi, eu te-ntreb de mine.

— Ai adus și tu niște argumente, sigur, da' era hotărît să-l dea, ca să elibereze un post, asta am prins-o după ședință, are cineva un nepot, care vrea să lucreze la noi, Strechea a promis, și el, cînd promite — e sfînt!

— Asta, cu nepotul, cine ți-a șoptit-o?

— Nu mă crezi? Ai răbdare două, trei zile.

— Și?!

Omul ăsta mă calcă pe nervi: omule, e plină lumea de nepoți, toți sîntem nepoții cuiva, și toți vrem un post, vrem o casă, vrem, vrem... dar aici nu-i vorba de nepoți, ci de un principiu, eu, cu urechile mele l-am auzit, eram dator să spun tot, degeaba mă lei cu tovarășul Strechea, el n-are nici un amestec, i-am dat voie conștiinței mele să hotărască, și-a hotărît. Hai să ne plimbăm, nu vrei, și dacă nu vrei o să te iau cu forța. Acuma, cînd veneam încoace, intrai într-un restaurant; erau acolo șapte, nas în nas; cînd să ies, îi umflă rîsul, mă-ntorc, se prăpădesc de rîs, i-am lăsat în plata Domnului, să creadă ce vor, credeau că ies, așa, de rușine, Poantilică, mîine n-o să mai rîdă, nici el, nici ceilalți; i-am auzit eu, cu urechile mele, n-are ce mai căuta, afară, în noaptea asta o să-l ducă la miliție, hai să ne plimbăm. Îl știu la necaz, îl știu la beție, dacă nu se bate cu vreun prieten, se bate cu chelnerii cu muzicanții, și vine miliția, și-l ia, și-l duce, și mîine dimineață o să-mi dați dreptate, n-are ce căuta, chiar dacă nu l-am auzit cu urechile mele, e sigur, sută-n sută, și pot s-aduc martori, vino cu mine, nu vrei și dacă nu vrei o să te iau cu forța. Paul îmi face semn să ies, îl plesnesc. Paul mă-mbrîncește, vin și frații și-mi mai dau un brînci, deschideți, dacă nu-mi deschideți imediat, sparg ușa, ce scandal, oameni buni, ce scandal?! Tovarășul Strechea n-are nici un amestec, nu mi-a dat nici o indicație, eu, de bună voie, eu, am socotit de datoria mea; mîine dimineață o să-mi dați dreptate chiar dacă nu l-am auzit cu urechile mele, e sigur, sută-n sută, sînt șapte, acolo, în fiecare seară se-adună, i-am văzut, i-am auzit, tovarășul Strechea n-are nici un amestec, dă-i voie conștiinței dumitale, și i-am dat; trei și jumătate, nici un taxi, pe jos, pînacasă, m-apucă groaza, n-am mai dormit de mult pe-o bancă-n parc, n-am dormit niciodată, mai bine în Gara de Nord, de la gară pînă la serviciu — doi pași, vreau să-l văd cînd i s-o-nchide ușa-n nas, afară, trebuie să-l văd, cînd se hotărăște ceva, să rămînă hotărît!

Nimeni nu mă-ntreabă de ce n-am plecat în concediu, or fi uitat că trebuia să plec, întrebați-mă ceva, orice, Panait trece pe lîngă mine cu niște hîrtii în mînă, situația trimestrială, de cinci zile lucrează la ea, îl caut pe tovarășul Strechea, nu-i voie, nu intră nimeni la tovarășul Strechea, tovarășul n-are timp, eu am timp, întrebați-mă ceva, orice.

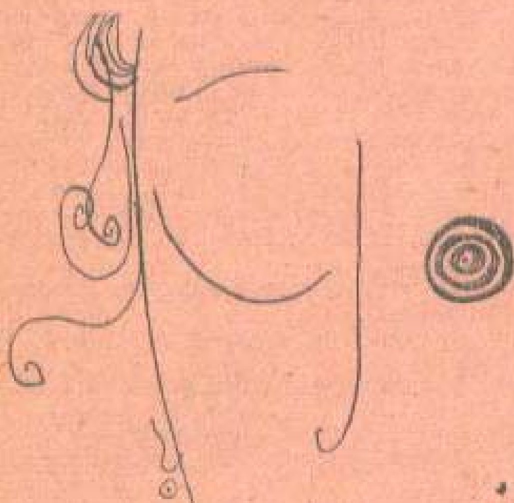
O. HENRY

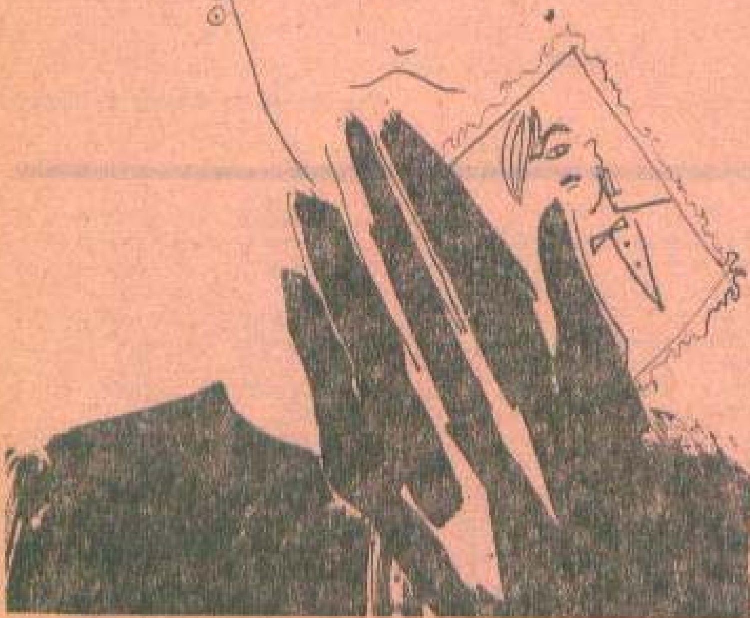
CONTELE ȘI INVITATUL LA NUNTĂ

Andy Donovan se instalase în pensiune la doamna Scott.

Intr-o seară, la cină, doamna Scott l-a prezentat unei persoane nou sosite — o tînără fată, domnișoara Conway.

Domnișoara Conway era mică de statură și avea o înfățișare modestă, ștearsă. Purta o rochie oarecare, de culoare maronie. După prezentare n-a mai schimbat nici o vorbă cu Andy Donovan. Privea tot timpul în farfurie, iar el a terminat prin a nu o mai lua în seamă.

Desen de Sabina IVAȘCU

Două săptămîni mai tîrziu, Andy fuma o țigară așezat pe scările pensiunii. Cineva cobora. El a întors capul și privirea i-a rămas pironită spre ușă... Domnișoara Conway ieșea din casă. Purta o rochie neagră, distinsă, și o pălărie din pai negru. Pantofii și mănușile erau de asemenea negre. Părul blond, bogat, ochii mari, întunecoși, o făceau aproape frumoasă. Privea cerul peste case, peste străzi. Avea o privire tristă, pierdută. Toată în negru, privirea înrourată de lacrimi, și părul blond strălucind în întuneric...

Domnul Donovan zvîrli cît colo țigara neterminată.

— E o seară frumoasă, senină, domnișoară Conway, a intrat dînsul în vorbă.

— Da, este, a răspuns domnișoara Conway; apoi, după o clipă cu un suspin: dar nu pentru mine, domnule Donovan.

— Sper că nimeni din familia dv. nu a... bîigui, timid, Andy.

Domnișoara Conway a tăcut. Abia după un minut putu continua:

— Nu era din familia mea. Nu era încă. Moartea mi-a răpit pe cineva care-mi era foarte, foarte drag. Acum am rămas singură. Singură și fără prieteni, în orașul acesta imens...

Andy Donovan n-a mai cutezat să o întrebe altceva și d-ra Conway a plecat, îngîndurată, mai departe. Dar Andy nu și-o mai putea scoate din minte.

Intr-o zi la masă, a îndrăznit:

— Cred că vă e foarte greu singură, în New York. Ar trebui să mai ieșiți citeodată, să încercați a vă înfrînge durerea. N-ați dori să facem împreună o plimbare în parc, dacă îmi permiteți, domnișoară Conway?...

— Mulțumesc, domnule Donovan, mulțumesc, poate altădată.

...A doua zi se plimbau în parc; înțelegerea și căldura pe care i le arăta Andy îi deschiseră domnișoarei inima:

— Știți, numele lui era Fernando Mazzini, da, era italian, un conte italian. Avea în Sicilia mari întinderi de pămînt și o vilă. Eram pe punctul de a ne căsători și Fernando a plecat în Italia pentru a pregăti cele necesare. După plecarea lui am rămas o vreme la New York. Și iată că aici am primit, cu cîteva zile în urmă, vestea că Fernando a murit într-un stupid accident. Nu-mi mai răscoliți, domnule Andy, durerea; de atunci nu mai pot merge îmbrăcată decît în negru. De atunci, viața mi se pare fără rost. Nimeni și nimic nu mă interesează. Aș dori să mă întorc acasă, domnule Donovan. Să mergem...

Dar Andy Donovan nu dorea să se întoarcă acasă.

— Îmi pare foarte rău, șopti el încet. Nu, să nu ne întoarcem acasă, nu încă. Și să nu spuneți că nu aveți prieteni în acest oraș, domnișoară Conway. Îmi pare foarte, foarte rău pentru dumneavoastră. Și vă rog să mă considerați un prieten al dumneavoastră.

— Am la mine o mică fotografie a lui, continuă domnișoara Conway, urmîndu-și gîndurile ei triste. N-am arătat-o nimănui, niciodată, dar am să v-o arăt dumneavoastră, domnule Donovan, deoarece simt și eu că-mi sînteți prieten.

CONTELE ȘI INVITATUL LA NUNTĂ

Domnul Donovan a privit fotografia cu mult interes, timp îndelungat. Figura contelui Mazzini era deosebită: fața inteligentă a unui bărbat puternic.

— Am o fotografie mai mare în camera mea, a spus domnișoara Conway. Cînd o să ajungem acasă am să v-o arăt. O privesc de mai multe ori pe zi. Mi-e imposibil să-l scot din inima mea, mă înțelegeți, nu-i așa, domnule Donovan?

Domnul Donovan o înțelegea. Cînd a ajuns în holul pensiunii, ea a fugit sus în cameră și a adus fotografia neuitatului conte.

— Avea o privire frumoasă, a spus domnul Donovan. Îmi place foarte mult. Domnișoară Conway, pot să vă invit la teatru duminica viitoare?

. . . .

O lună mai tîrziu, doamna Scott afla că cei doi tineri urmează să se căsătorească. Cu toate acestea, domnișoara continua să meargă îmbrăcată în negru.

Într-o seară, domnul Donovan și domnișoara Conway stăteau pe o bancă în parc. Era o noapte plăcută și senină. Luna strălucea prin frunzișul verde. Totul în jurul lor era minunat. Dar Donovan era tăcut. Fusese atît de tăcut tot timpul zilei, încît domnișoara Conway s-a hotărît, în cele din urmă, să-l întrebe:

— Ce e cu tine, Andy?

— Nimic, Maggie.

— N-ai avut niciodată o figură atît de abătută. Ce s-a întîmplat?

— Nu s-a întîmplat nimic, Maggie.

— Vreau totuși să știu, Andy. Sînt sigură că te gîndești la altă fată... Trebuie să știu adevărul, Andy, nu mă chinui...

— Perfect. Am să-ți spun. Am un prieten. Îl cheamă Mike Sullivan. Îl cunoști?

— Nu, nu-l cunosc, a răspuns Maggie. Și nu vreau să-l cunosc dacă tu ești atît de abătut din cauza lui.

— Este un bun prieten, Maggie, a continuat Andy. L-am văzut ieri și i-am spus că mă însor pînă în două săptămîni. „Andy — mi-a spus el — sper că mă vei invita și pe mine la nuntă."

— Ei bine, de ce nu-l inviți, dacă vrea atît de mult să vină? a spus Maggie.

— Am un motiv special pentru care nu pot să-l invit, i-a răspuns Andy, cu tristețe. Nu mă întreba mai mult, mi-e imposibil să-ți spun.

— Trebuie! Trebuie să-mi spui totul, interveni energic Maggie.

— Perfect, a răspuns Andy. Maggie, mă iubești tot atît de mult cît l-ai iubit pe... pe contele Mazzini?

Răspunsul s-a lăsat așteptat timp îndelungat, dar Maggie nu a mai vorbit. Deodată, ea și-a întors capul și a început să plîngă.

— Nu, nu, nu trebuie, repeta mereu Andy. Ce s-a întîmplat?

— Andy, a putut rosti Maggie în cele din urmă, te-am mințit și tu nu te vei mai căsători niciodată cu mine și nu mă vei mai putea iubi. Dar trebuie să-ți spun totul. Andy, n-a existat nici un conte în viața mea. Nimeni nu m-a iubit niciodată. Toate fetele vorbeau mereu despre dragoste și căsătorie. Dar pe mine nu m-a iubit nimeni. Așa că am inventat un conte și un accident, pentru că știam că negrul îmi vine bine și că voi părea astfel mai interesantă. Am cumpărat de la un atelier fotografic fotografia aceea mare pe care ți-am arătat-o, ba i-am cerut să-mi facă și o copie mică. Apoi... Nu-i așa că-mi stă bine în negru? Dar nimeni nu poate iubi un mincinos. Și acum, Andy, ai să mă părăsești, iar eu am să mor de rușine. Ești singurul om pe care l-am iubit în viața mea. Asta-i tot!

Fără o vorbă, Andy se repezi asupra ei și începu să o îmbrățișeze aprins:

— Poți tu, poți tu să uiți asta, Andy? întrebă printre lacrimi Maggie.

— Desigur, pot, spuse Andy. Sînt fericit că mi-ai spus totul, Maggie.

Cîtva timp au rămas tăcuți. Apoi Maggie a întrebat:

— Andy, ai crezut toată povestea aceea despre conte?

— De loc, a răspuns Andy. Știi, fotografia pe care mi-ai arătat-o era poza prietenului meu, Mike Sullivan.

Traducere de Barbu BECEANU

SE SPUNE CĂ...

● *Este cunoscută pasiunea englezilor pentru cîini. De curînd această pasiune a fost din nou verificată. John Felsted și Lizie Smith erau logodiți și se iubeau ca orice amorezi. Fiecare avea cîte un cățel pe care îl iubea de asemenea cu pasiune. Dar — vai! — cățeii nu s-au înțeles, încăierîndu-se la fiecare întîlnire a logodnicilor. În fața acestei evidente nepotriviri de ...caracter, John Felsted a hotărît că o căsătorie cu Lizie Smith ar fi un non-sens, drept care a rupt logodna.*

● *Un contabil suedez specializat de peste 30 de ani în colecționarea timbrelor false a încercat de curînd o cruntă deziluzie. Verificîndu-i colecția, o comisie de experți a constatat că majoritatea mărcilor sînt veritabile, unele avînd chiar o valoare foarte mare.*

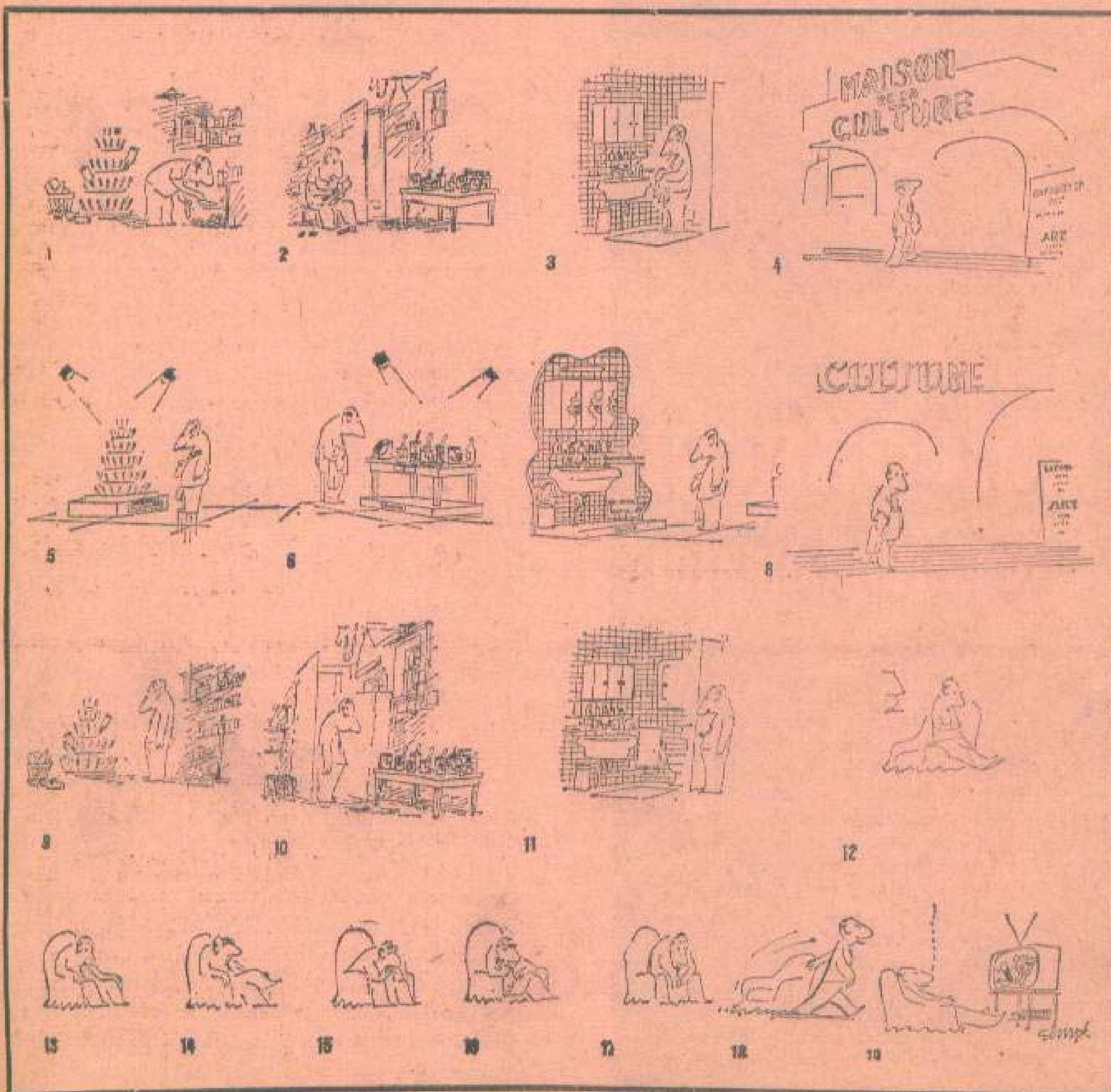
● *Uniunea internațională de aviație a comis o indiscreție, făcînd cunoscută o prevedere care figurează în codul circulației aeriene al unei țări occidentale („nomina odiosa"!), membră a Uniunii: „Urcarea în avion și coborîrea din acesta în timpul mersului sînt oprite". Nu lipsește nici precizarea că „infractorii vor fi sancționați"...*

● *Pleclnd de la faptul că un individ emite în timp ce mănîncă, variate sunete, un compozitor englez, Malcon Arnold, a scris, inspirat de aceste zgomote, „Concertul gastronomic pentru conviv, hotelier și orchestră".*

● *Întrebat care a fost cea mai mare plăcere a sa în acest an, Charles Aznavour a răspuns: „Faptul că am găsit în «Nouveau Petit Larousse» pe 1968, la cuvîntul „idol" — pagina 525 — explicația că termenul este atribuit anumitor vedete de muzică ușoară. În ediția din 1967, Larousse-ul nu specifica încă acest lucru!"*

UMOR DE PESTE HOTARE: SEMPÉ

Din ciclul „Viață modernă"

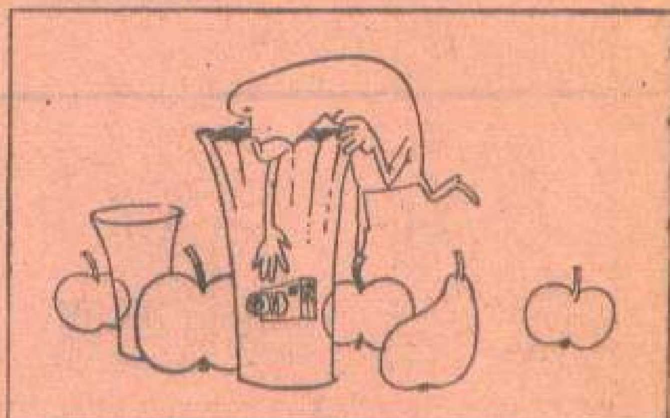

calendarul fotografului amator

de Eugen IAROVICI

Cei mai mulți amatori fotografi cred că anul fotografic este mai scurt decît cel calendaristic. Eroarea lor provine de la concepția greșită că propice fotografiatului ar fi numai zilele însorite. Dar cîte fotografii minunate nu se pot face pe ploaie și ceață, sau noaptea pe străzi și în casă! În cele ce urmează, vom căuta să dăm, foarte pe scurt, doar cîteva sugestii pentru lărgirea ariei subiectelor atacate de obicei de amatori și, unde este cazul, unele sfaturi tehnice.

IANUARIE

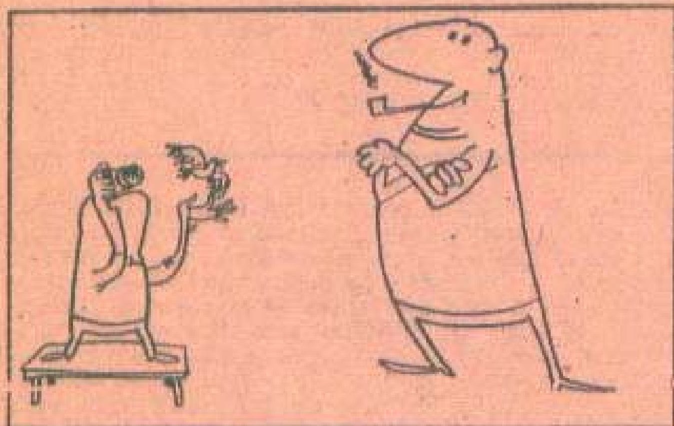
Profitați de zilele friguroase și mohorîte cînd stați mai mult în casă pentru a aborda un domeniu foarte interesant; *natura moartă*. Ceea ce trebuie să urmăriți, este crearea unei atmosfere specifice, îmbinarea armonioasă a unor forme, redarea caracteristicilor structurii de suprafață a obiectelor pe care le veți fotografia.

Natura moartă poate deveni o minunată școală a ochiului, a bunului gust și a tehnicii fotografice. Cîteva sugestii de teme: uneltele gospodinei, obiecte găsite în buzunarele fiului meu (de 6 ani!), masa mea de lucru, cartea, cafeluța și țigara, păpușile fetiței, paharele de cristal, cîrligele de pescuit, fierul de călcat etc.

Obiectele trebuie astfel așezate ca să nu fie înghesuite și să formeze o compoziție interesantă și plăcută. Fiecare aranjament se va urmări prin vizorul aparatului.

Iluminarea este foarte importantă pentru aspectul final al imaginii. Deoarece timpii de expunere pot fi oricît de lungi — obiectele nu se mișcă și aparatul este montat pe trepied — nu este neapărată nevoie de becuri și reflectoare speciale. Se pot folosi lămpi de masă sau de birou (2—3) cu becuri de 60—100 W. Una din lămpi va fi afectată producerii luminilor și umbrelor principale, va da atmosferă imaginii. A doua lampă va îndulci doar umbrele și o a treia lumină (dacă există) poate fi folosită în rolul de contralumină sau ca lumină pe fundal. Nu uitați că o oglindă bine îndreptată spre subiect poate înlocui cu succes o lampă.

FEBRUARIE

Fotografierea la lumina existentă. Sînt atîtea clipe în viața de familie care merită să fie înregistrate pe peliculă. Mulți amatori cred că nu au suficientă lumină în încăpere și nici măcar nu încearcă să fotografieze fără a distruge atmosfera obișnuită, ambianța luminoasă naturală, cu tot felul de instalații de becuri puternice sau cu lumină de fulger electronic. Ce ar fi să încercați să surprindeți viața de familie fotografiind la lumina existentă ?

Majoritatea aparatelor moderne sînt prevăzute cu obiective luminoase de 2,8—2. Există filme foarte sensibile de 27° DIN. Cu expuneri de 1/10—1/15, ținînd aparatul bine fixat în mînă și lipit de frunte se pot obține negative bine expuse chiar și în încăperi slab luminate.

Dar, ca să fiți siguri că ați expus corect, faceți cea mai necesară și rentabilă investiție în utilaje fotografice : achiziționați-vă un exponometru cu celulă fotoelectrică. El vă indica cu precizie, în toate condițiile de iluminare, expunerea justă.

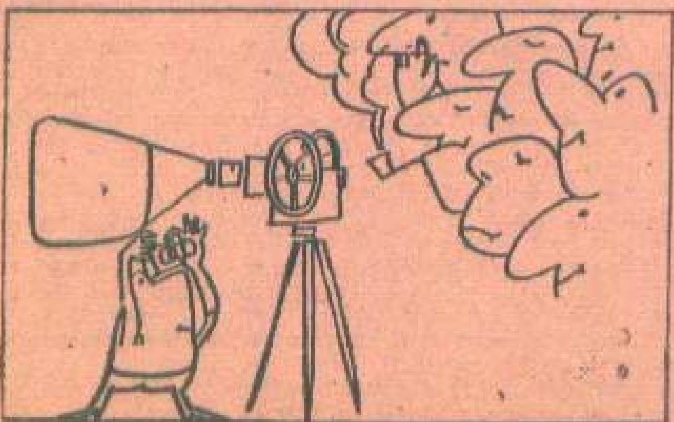
Dacă lumina este mult prea slabă, așezați un bec nitrafot pe un dulap, cu lumina îndreptată înspre tavan. Razele reflectate astfel obținute, vor umple întreaga încăpere cu o lumină difuză, dulce, care va permite realizarea unor instantanee foarte frumoase.

Seara pe străzi, mai ales cînd zăpada reflectă luminile felinarelor, se pot realiza imagini foarte frumoase. Acestea sînt de două categorii : se pot face instantanee în fața vitrinelor luminate, sau acolo unde sînt concentrate mai multe lumini, sau se pot face fotografii de peisaj citadin.

În primul caz, se va lucra cu diafragma cît mai deschisă și cu timpi de expunere relativ scurți (1/5—1/25 la diafragmă de 1 : 3, 5—1 : 2). Chiar dacă veți obține numai siluete și pete de lumină, fotografiile vor avea un farmec deosebit.

În al doilea caz, aparatul se va monta pe un trepied, diafragma se va închide pînă la 8—11 și se vor da expuneri de 5—20 secunde. Lucrînd astfel, se vor obține negative bine expuse cu detalii pe clădiri. Vehiculele care trec vor lăsa dîre de lumină, care, uneori, sînt foarte decorative. Trebuie să evitați ca vreun far de mașină să bată drept în obiectiv. Alegerea locului unde se vor realiza astfel de imagini este hotărîtoare. Cele mai bune fotografii se pot face de obicei acolo unde există multe reclame luminoase și vitrine sau în colțurile mai „poetice", folosind ca prim plan părți de fier forjat, statui, sau unele detalii arhitectonice.

MARTIE

Proiecții de diapozitive. Chiar dacă nu fotografiați în culori, orice laborant va putea să vă arate cum puteți să realizați diapozitive de pe negativele dv. alb-negru. Cu încetul veți putea să vă alcătuiți mici colecții de diapozitive pe cele mai variate subiecte. Atunci cînd vă invitați prietenii, veți putea să organizați mici „spectacole" cu proiecții de diapozitive.

Avînd în față perspectiva de a organiza proiecții la care să vă invitați prietenii, fotografiatul capătă un alt conținut, ideile se concretizează și activitatea dv. ca amator se poate axa pe ceva mai important și mai frumos decît doar simple „amintiri de la Băile Herculane".

Portretul improvizat. Dacă într-o seară aveți musafiri, ce ar fi să încercați să le faceți fiecăruia cîte un portret ? Observați chipurile musafirilor dv. și căutați să descoperiți la fiecare cîte un gest, o mimică sau o atitudine caracteristică. Memorați-vă bine acestea ; așa va trebui să-i fotografiați.

Aparatul montat pe trepied sau pe un alt suport, diafragmat la 5,6 vă așteaptă undeva în fața unui fundal neutru. Înlocuiți la 2 lămpi de masă becurile obișnuite cu becuri de 100—200 W și acestea vor reprezenta

„parcul de iluminat". Unul din becuri va fi ținut cam la 25—50 cm deasupra aparatului; celălalt — ceva mai departe, în stînga sau în dreapta aparatului.

Poftiți pe rînd cîte un musafir în acest „studio". Căutați să-l faceți să repete gestul pe care l-ați considerat caracteristic. Totul trebuie să se petreacă foarte degajat. Declanșați în momentul cel mai potrivit. Nu vă rezumați la o singură imagine.

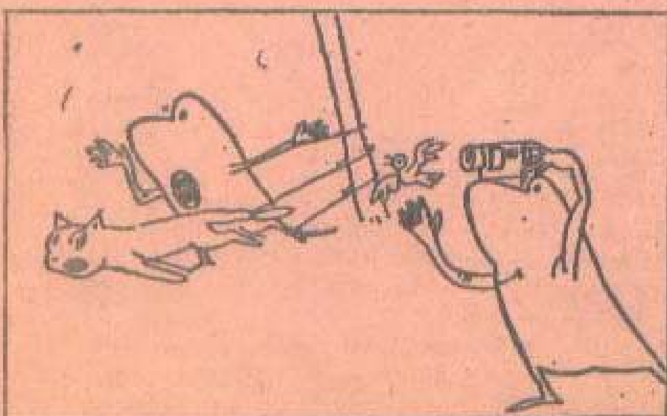
APRILIE

Zilele de ploaie și ceață. Puțini fotografi amatori se încumetă să iasă din casă să facă fotografii pe ploaie sau ceață. Cea mai mare dificultate constă în lipsa de contraste — fotografiile ies prea cenușii. Trebuie făcut totul pentru a mări contrastele. În primul rînd, aparatul va fi încărcat cu film de sensibilitate mică (15°—18° DIN); acestea produc contraste mai mari decît filmele mai sensibile. În al doilea rînd, se vor da expuneri cu aproximativ o jumătate de diafragmă mai mică, adică filmele vor fi puțin subexpuse. În al treilea rînd, developarea va fi prelungită cu aproximativ 2—5 minute. Toate aceste măsuri conjugate vor contribui la mărirea contrastelor. Se recomandă ca în fotografii să existe un prim plan caracteristic: o creangă pe care se văd stropi de ploaie, o fereastră cu stropi, un gard ud, o umbrelă deschisă etc.

Filtrele. În fotografia alb-negru se folosesc filtre colorate pentru a modifica tonalitatea de cenușiu prin care este redată o anumită culoare. Recomandăm, pentru început, folosirea doar a două filtre: unul galben-verzui pentru peisaje în care predomină mult verde și în care se dorește evidențierea norilor pe cer, și unul portocaliu pentru accentuarea contrastelor sau crearea unei atmosfere mai dramatice. Numai cu aceste două filtre, folosite atunci cînd trebuie, fotograful va constata o substanțială ameliorare a fotografiilor sale.

MAI

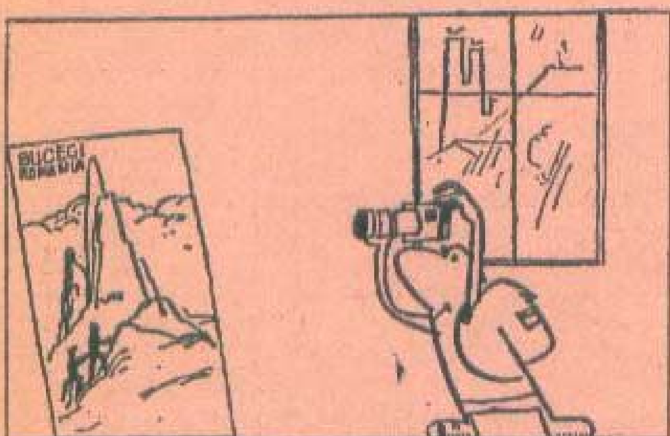

Tehnica instantaneului. Adesea poți vedea fotografi care înțepenesc orice mișcare pînă cînd potrivesc toți parametrii ca să realizeze o imagine. Fotografiile lor arată caraghios de aranjate și nenaturale.

Tehnica instantaneului este foarte simplă. În primul rînd se măsoară lumina cu exponometrul și se alege acel cuplu timp de expunere-diafragmă care garantează „înghețarea" mișcării. Dacă, de exemplu, doi copii se joacă liniștit, 1/60 este suficient. Dacă ei aleargă, trebuie 1/125. Pe această bază se alege diafragma corespunzătoare. De obicei, pentru instantaneu se alege un film mai sensibil: 22° DIN. Atunci, la lumina de zi obișnuită se poate lucra fie cu 1/60 și diafragmă 16, fie cu 1/125 și diafragmă 11.

Dacă acțiunea se petrece la o depărtare relativ mică, distanța se va regla la 3 m și, la diafragma 16, profunzimea va fi cuprinsă între 2 m și 8 m, adică tot ce va intra în această zonă va fi clar. Fotograful se va uita doar prin vizor și va declanșa de cîte ori va apărea un moment interesant, fără să se preocupe de nici un alt reglaj, fără să oprească joaca, fără să se facă simțit. La diafragma 11, cu distanța reglată la 8 m, zona de claritate se va extinde de la 4 m la infinit.

IUNIE

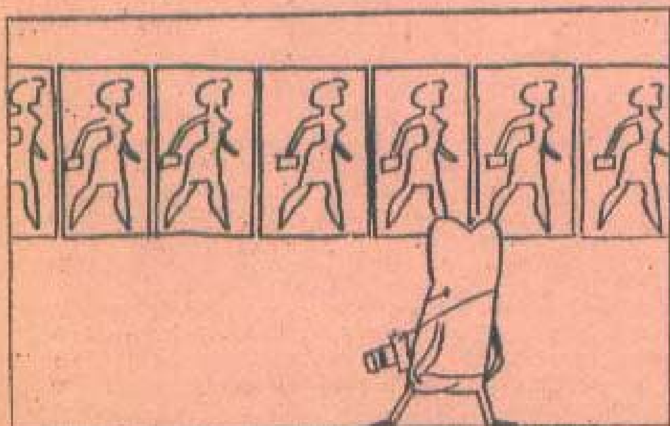
Colecţia de detalii. Unii fotografi amatori ajung repede la capătul ideilor şi nu mai ştiu ce să fotografieze. Pe aceştia şi pe alţii îi sfătuim să încerce să păşească în lumea detaliilor. Din excursiile lor, din viaţa de toate zilele, ei pot fotografia nenumărate detalii de obiecte cu care să-şi întocmească colecţii dintre cele mai interesante.

Cîte nu se pot face, de la elemente de sobe vechi de faianţă, la modele ornamentale pe ceramică din diferite regiuni, de la detalii curioase de crăci, la forme de faruri de automobil !

Peisajul „altfel". De obicei, mai ales amatorii începători, doresc să cuprindă cît mai multe în cadru. De aceea ei îşi rezumă fotografiatul doar la „vederi generale". Fotografiile lor devin monotone, plictisitoare. Un fotograf trebuie să caute să redea ceea ce este caracteristic, interesant, neobişnuit, într-un peisaj.

Se recomandă în special compoziţia în adîncime, cu planuri suprapuse. Astfel, elementul cel mai caracteristic va ocupa planul cel mai apropiat. Acest plan se va suprapune pe un plan mai îndepărtat de localizare, şi, în sfîrşit, fundalul va fi ocupat de un plan general.

IULIE

Seria de fotografii. O singură fotografie, oricît de bună, nu poate „spune" prea multe. Amatorul trebuie să se obişnuiască să „povestească" cu imagini.

Este bine ca fotograful să se gîndească la o introducere în subiect, la tratarea variată şi interesantă a subiectului, la un număr de fotografii cu rol de concluzie.

Seria poate fi realizată şi spontan, prin urmărirea desfăşurării unui eveniment.

Seria de fotografii poate deveni o preocupare pasionantă începînd chiar din faza de pregătire, pînă la alegerea imaginilor gata şi lipirea lor în album, după o „machetă" bine gîndită.

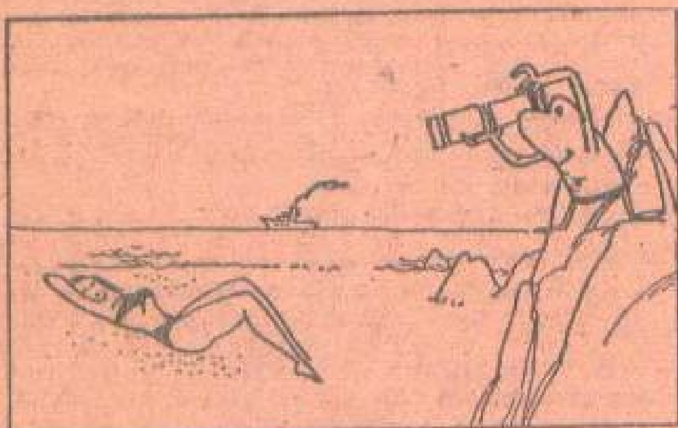
Contra-lumina. În general începătorii se feresc de acest tip de iluminare. N-am vrea decît să-i încurajăm să încerce. Ei vor trebui neapărat să-şi procure sau să-şi confecţioneze un parasolar bun, care să ferească obiectivul de razele de lumină directe. Suprafaţa lentilei frontale trebuie să fie umbrită cînd se fotografiază.

Specialiştii recomandă să se procedeze în felul următor : se măsoară cu exponometrul lumina ambiantă şi rezultatul se dublează. Dacă, de exemplu, măsurătoarea arată 1/60 cu diafragma 11, se va expune sau cu 1/30 cu 11, sau 1/60 cu 8.

Nu uitaţi : acolo unde este cazul, să cuprindeţi în cadru şi umbrele care se îndreaptă spre aparat, ele dau imaginii adîncime şi relief.

calendarul
fotografului amator

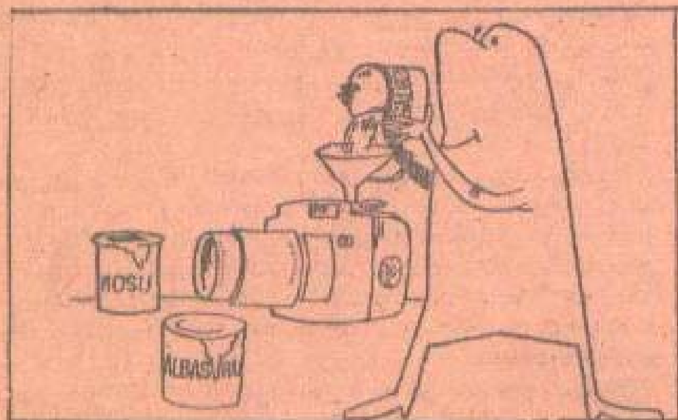
AUGUST

Vacanța la munte și la mare. Desigur că nu veți uita aparatul acasă cînd plecați în concediu. Nu vă încărcați însă cu prea multe accesorii. Luați doar aparatul în geanta lui de piele, cele două filtre galben-verde și portocaliu, parasolarul, exponometrul și de două ori mai multe filme decît vă gîndiți să consumați.

Obiective suplimentare. Obiectivul cu care cumpărați aparatul are anumite caracteristici bine definite. El este un obiectiv numit normal, cu un unghi de cuprindere de aproximativ 45°. Uneori se simte nevoia și a altor obiective, cu caracteristici deosebite. Spre pildă, a unor obiective care să aibă un unghi mai mare de cuprindere, așa-numitele „grandangulare", sau a unor obiective cu un unghi de cuprindere mai mic, care să „apropie" ca un binoclu, așa-numitele „teleobiective".

SEPTEMBRIE

Fotografia în culori. Minunatul colorit al toamnei îmbie pe orice fotograf să încerce să treacă și el la fotografia în culori.

Există două tipuri fundamentale de filme color: filmul negativ, care produce clișee în culori complimentare care, la rîndul lor, se folosesc pentru producerea de copii și măriri în culori pe hîrtie, și filmul pozitiv care produce direct diapozitivul în culori, gata de proiectat. Primul tip de film este mai complicat și implică cheltuieli mai mari. Al doilea tip de film are dezavantajul că produce numai unicate (în faza actuală de la noi), care pot fi folosite numai la proiecție. Ambele tipuri de filme sînt mai dificil de developat de amator singur și de aceea este bine să fie predate unui laborator specializat.

Expunerile trebuie măsurate cu cea mai mare grijă, cu un exponometru bine calibrat.

Trebuie evitat amestecul de lumină de zi cu lumină artificială.

— În umbră sub cer deschis, există pericolul ca fotografia să iasă albăstruie — folosiți un filtru *sky light.*

— La înălțimi de peste 1 000 m folosiți un filtru UV.

— Folosiți mai ales lumina din spate. Imaginea nu se **formează din efecte de lumini, ci din efecte de culori.**

OCTOMBRIE

Fotografii de arhitectură. Profitați de lumina dulce a acestei luni pentru a aborda domeniul fotografiei de arhitectură. Exterioarele nu se vor face niciodată în timpul prînzului, cînd lumina cade prea de sus, formînd umbre compacte. Lumina de dimineață sau de după-amiază tîrzie este cea mai bună.

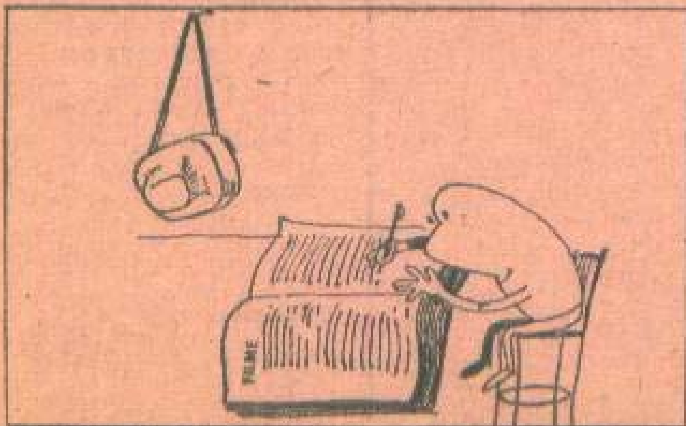
La fotografiile de arhitectură este important ca toate amănuntele să fie redate cît mai clar. De aceea diafragmați în jurul cifrei de 11 și montați aparatul pe trepied. Folosiți peliculă cu granulație cît mai fină. Developați în revelatorul obișnuit, însă îndoiți-l cu apă (600 gr soluție + 600 gr apă).

Aparatul nu trebuie să fie înclinat nici în sus, nici în jos, cînd se fotografiază. Axul optic trebuie să fie perpendicular pe verticalele clădirii. În caz contrar se produc deformări neplăcute.

Îngrijirea aparatului. Nici nu vă puteți închipui cît praf poate intra într-un aparat în decursul unui an, chiar dacă îl țineți tot timpul în geanta lui protectoare. Cel mai periculos este praful care se depune pe obiectiv. Acesta trebuie îndepărtat numai cu o pensulă foarte fină și cu o pompiță de cauciuc. Evitați să atingeți obiectivul cu degetele. Se produc pete grase, greu de îndepărtat. Ștergeți cît mai rar obiectivul, și numai cu o cîrpă fină de bumbac care a fost spălată de mai multe ori.

Nu lăsați aparatul să zacă prea mult în soare. Nu păstrați aparatul într-un loc prea călduros sau umed. Țineți-l învelit într-o pungă de naylon. Cînd călătoriți cu mașina sau avionul, feriți-l de vibrații. De asemeni, cînd puneți aparatul deoparte pentru vreme mai îndelungată, nu-l lăsați cu obturatorul armat.

NOIEMBRIE

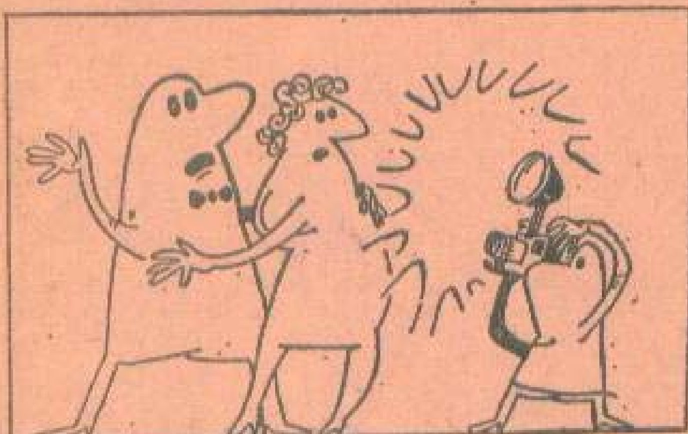

Fototeca. După un număr de ani se uită ce s-a fotografiat și filmele, dacă nu se țin în ordine, sînt foarte greu de regăsit. Trebuie evitată înfășurarea și desfășurarea repetată a filmelor în căutarea unui cadru anume, fiindcă prin aceasta se produc zgîrieturi care apar urît la mărit.

Imediat după uscare, filmul trebuie tăiat în porțiuni de cîte 4—6 imagini. Fiecare porțiune se păstrează întinsă într-o învelitoare de hîrtie separată, pe care se trece un număr. Toate filmele astfel învelite se pun într-o cutie de mărime potrivită și în exterior se lipește o etichetă pe care se notează numerele de filme aflătoare înăuntru.

Filmele trebuie păstrate întinse, în învelitori separate, într-un loc răcoros și nu prea umed. Fiecare amator își poate organiza propriul său sistem de evidență, însă o evidență trebuie să existe!

DECEMBRIE

A început ultima lună a anului, luna cînd se fac socotelile muncii, luna festivităților, luna cadourilor. Ce multe subiecte pentru un pasionat al fotografiei!

Fulgerul electronic (Blitz-ul). Să ne închipuim că ați primit cadou sau v-ați făcut singur cadou un fulger electronic. Cum se lucrează cu el?

Primul lucru pe care trebuie să-l cunoașteți este numărul ghid. Această cifră indică puterea luminoasă a fulgerului. Pe baza ei se calculează expunerile sau, mai corect spus, deschiderea diafragmei la anumite distanțe de subiect, fiindcă la majoritatea aparatelor, expunerea rămîne invariabil reglată la 1/25 sau 1/30.

Hotărîtoare pentru expunerea corectă este distanța dintre subiect și corpul de iluminat. Ea se va determina cu telemetrul încorporat în aparat. Numărul ghid va fi împărțit cu distanța, iar cifra obținută reprezintă diafragma necesară. De exemplu, numărul ghid este 24 și distanța 4 m. 24 : 4=6 adică diafragma va fi reglată între 5,6 și 8.

— Dacă nu se cunoaște numărul ghid, acesta se va putea determina foarte ușor în următorul mod: Se va fotografia cu diferite diafragme un obiect plasat la o distanță bine determinată (să spunem 5 m). După developarea filmului (în general filmele realizate cu fulger electronic se supradevelopează cu 50% peste timpul normal), se va determina cadrul cu cea mai corectă expunere; să spunem că acesta corespunde diafragmei 5,6. Se va înmulți diafragma (5,6) cu distanța (5 m) și astfel se va obține numărul ghid al respectivului fulger electronic (28).

Pregătiri pentru revelion. Ca și înaintea oricărui eveniment mai deosebit pe care doriți să-l fotografiați, trebuie să verificați întreaga aparatură și „stocul" de filme. Încărcați bine acumulatorul fulgerului electronic și verificați contactele și cablurile. Căutați să aveți la dispoziție două sortimente de peliculă: de 22°DIN pentru fotografiatul cu fulger electronic și de 27°DIN pentru fotografiatul la lumină existentă. Nu strică să aveți la dispoziție și un film color tip lumină de zi, care dă rezultate bune la lumina fulgerului electronic.

Și acum nu ne mai rămîne decît să vă urăm fotografii cît mai reușite și... la mulți ani!

MICROFABULE

VACA. I-am dat o dată omului lapte. Și, de atunci, îi sînt datoare mereu...

MĂGARUL. Nu cunosc sforțări mai penibile decît ale unui măgar care vrea să demonstreze că nu e măgar.

LUPUL. Nu pot iubi oile cu adevărat decît privindu-le de departe.

CERBUL. Degeaba am cuier, dacă nu am haine.

CATÎRUL. Sînt, de fapt, un cal fără noroc.

IEPURELE. Ferească Dumnezeu să mă prindă un ogar, că nu mai scap toată viața de gura nevestii-mii.

MUSCA. De ce despre noi se spune că „bîzîim", iar despre albine că „roiesc"?

(După „Le Hérisson")

...ȘI ALTELE MAI MARI

ÎNȚELEPCIUNEA MUȘTEI

O muscă îi spunea unei alte muște:

— Draga mea, cred că toți oamenii ăștia sînt niște nebuni: cheltuiesc o avere ca să construiască tavane pentru case și nu merg decît pe podea.

CARE PE CARE

O maimuță dintr-o grădină zoologică se plîngea unei prietene:

— Sînt foarte furioasă pe toți acești copii care vin duminică la zoo. Se strîmbă în așa hal încît nu pot să-i împiedic apoi pe maimuțoii mei să-i imite.

LEUL ȘI VIOLONISTUL

Un violonist rătăcit în junglă este atacat de cîțiva lei. Considerîndu-se pierdut, el își scoase vioara și începu să cînte. Leii se dădură înapoi ascultînd fascinați muzica.

Dar, deodată, apăru un leu bătrîn ciufulit și furios, care se năpusti asupra violonistului și-l devoră.

— Pentru ce ai făcut asta? îl întrebară ceilalți lei. Ne cînta doar așa de frumos?

— Ce? Ce spuneți? Nu aud...

PE INSULĂ

Doi țînțari, așezați pe brațul lui Robinson Crusoe, adormit la umbra unui palmier, flecăresc vrute și nevrute și se înfruptă din sîngele lui. Într-un tîrziu, unul din țînțari își ia zborul spunîndu-i celuilalt:

— La revedere, pe Vineri!

ELEFANTUL ȘI ȘOARECELE

Un elefant întîlni într-o zi un șoarece și, mirat de puținătatea lui, nu se putu opri să-i spună:

— Vai ce mic și sfrijit ești!

— Da, e adevărat — zise șoricelul — dar eu am fost și bolnav...

(După Jean Charles: **Aux quatre coins du rire)**